

ספר הישר להחכם הרב

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ט

רבינו תם זל

בדעה לאלטיכו וככהך מצרימ אשר בראכו ולחועיל לכפסמן קראכו • ערס
סיונתו • גבר חסרו עליכו • כי מאפס מצויאכו • ומאין לים סוניאכו •
יאל פכו אלנו בתורות וחקים ומחכמים נדיקים • והויענו כד עבדי
סכניאם אי זה תדרך יסכן אור • לטוב מחסך עיניכו לאור • ללכת בדרך
תצות והטובה אשר ען חיים היא למחזיקי' בה ויפח באכיו כסמה • היא הנפלא
החכמה • לתת לפתאים ערמה לרעית הטוב ולדבקם בו • ולהתרחק כדע ולסור
מנעיבם ויהזירנו חקיו ומאפסיו הכחמים על פי טעם כדים .. על פי
השכל ראשון • וע"פ הנביאים אחיזקה כאשר ואז כהכל כי אם בואת יתהלל
המתהלל ששכל וידע איתו • ואמר בכיאי ודברתי על סכניאם ואכזי שוון
הרבותי • לטעבור תחיה יראתו על פנינו ותורתו בין עינינו אשר סביהם תחיש
פנה להסיג רעון האל וכלם לעלות אל סמירכה העליונה ונפתח לשערי
התקפה • ועלכן חובה עלינו להודות לטעל כל אשר במלכו והטובה אשר
הנחילנו ולשאול מאתו לעזרנו לעשות חסד בעיניו ולהגיד גדולתו ולהשיג
לתכלית המלמות בעשותנו פועלנו כי על כן יצרנו לא לתקוה ולפועלת
פאשר אמר אם נקת מה תתן לו ורבו פאעיק מה קעשה לו .. ואלם בראכו
לכבודו ולהראות תוקף גבורתו וחין ערכו כאשר אמר כל חקרא כסמי
ולכבודי בראיתי • ולכן אפחן לו להיות פעולתי לכבודי רבים אולי
יבמלני עליה כפי רטובי לא לפי קצר יכלתי ואוכי כי איך ישיג גדולת כורא
אנוש כזה והלך כי מה האדם שיבא אחיי המלך .. ואני מתחיל
בעזרת האל והוצד כי ראיתי ספרים רבים וכבדים בעמך עבודת האל
בגון ספר חובת הלבבות לחסיד ד' בחי' בן בקורה זל וספרים אחרים רבים
וכבדים אך חקנת עניניהם עמוקים • ולא יתעסקי בהם אנשי דורנו כי אם
געט מחער וכל לב מדעת כביבר • כי תדאוח מתגברת והשכל בחלום והוא
דרך חול ולא יקדם ייצר לב האדם רע מנעוריו • וכספרים האלם לא יסמו
אסוריו ולא יפאזו מזוריו • כי פל יום ידו לא מצער אנשי חסד האלמים
אמר חסד ושבו אמונים • וכל איש רודף אחי העושה וקתאים

Hebrew Books
www.hebrewbooks.org
No. 1000

מתחמת ויחרי הכבוד והגאון ולכן בין שניהם באים שכור ופגור עברו חן
פכהל לחן איש רע עין. לא ישמע לקול אנרים ולא יאזין לתוכחה מוכיחים
ותוהרים. וגם אני חוליתי כהם אליהם. במשלתי כי קויתי בקראי ספרים
אליו אולי. גבע לכהם הערב. הוא חזק מצור החלמיש. ומתקומו לא ימיש.
וכאז ראיתי באכי נעבר. ושכלי ביד סכלי נמכר. אמרתי ללככי הלא תבקש
לך מנוח אשר יטבלך. פקח עיניך וראה. ואמץ את רעיניך. ואתה תאזור
מתוך. והכן לך נידה בטרום בוא הקפדה כי אין לוי מעבור להשיב לך
אגיד משה. ולמנום כפיך דבר ובלטוכך מענה. ואל תבטח על הפר
חברו קדמוניך אשר היו לפניך רק על אשר יחברו רעיניך כי לא ידע נגע
לכך וולתך. ועל כן לא ירפא בלתך מחץ מכתך כאשר אמר המפורר איכס
יארין הפתאים מחטא אם לא יאמר מהם לנפשם גופר. לבי לבי שא לא עיניך
לשמים ויה צדיקן כן יאמרוהם. והמאורים ומחללותיהם וההרים ומוסדותיהם
והאריות ויגביהם ועיס לכך לרעת מי כראם וכדרם בזכמה ואחרי כן
התבונן סוד בריאותיהם מאין נלמה כבראו והתבונן בחדושי העולם
ומקרוו גם כחשדי הכורא וטובתו וחולתי. והתבונן בחדושי העולם האבר
סוה הדומה לקיינן סכין לילה היה ובין לילה אבר ועיס בין עיניך היותו
חרדתו ומעמד הרין ומכובתו ועונם משפטו ושאתו. והיו הדברים
הלה ערוכים לפניך ואל יסורו מכנג עניך כי אז תתעורר כספק לעמוד בין
כתיב החכמה תקוה ואימה ויפשיכך לעבודת הכורא סיהכה וה ראו כסיהם
בטיב ככ ית דניך וחפךך וכל אחד מיס מכור שאון ירדך. ואם קטור
עליהם יפתחו לך טערי התקום והיטע ויבילוך ממעמקי הפסע ויהיו לך
למחבת אם תסבח זיכרוןך ואם תישן יעירוך. ואם תשנה זיכרוןך ובוה
ישיה לך סבר טוב כבימלך ולא יאבר גמולך. וכאשר יופילך החיבג הזה יוכל
לכל איש אשר יירד כזורך וחילו כחילך ואם החכמים והחכירי לא יהיו צריכה
אליו אולי אדם תועה מדרך השכל ימצאנו וכאשר אל לבו ישיכו אולי
מטינת סכלתו יעירו. ויהיה לך סבר טוב כאשר אמר בחיר אליהם רוד
שמילך עת' אמרת פטעיים דרכיך ומטאים אליך ישוכו ובראותי כי היא
העבה סביבה ולא קיובה חסתי ולא התמהמתי לבקש את אשר יעליכי
מיד שאול יב אלבי וממעמיק שאול ימשי וכעברתי חכמי וחברתי עכניכים אשר
בט יופיכו לקח המסכילים ויבינו דעת הכסילים

כפ! ח'ת'ב'נ'ן כח'י'כ'ו'ר' ס'ו'ר'ו'ת' פ'כ'ו'ת' ה'א'ל' ו'י'ע'ל'ם' ב'ש'ם' ל'מ'ע'ל'ה' ה'פ'ל'ג'ו'ת'
 א'ש'ר' ע'ם' כ'ו'ם' ה'כ'ש'מ'ו'ת' ה'ט'ו'ר'ו'ת' . ו'י'ע'ב'ו'ר' ע'ל' ל'ב'ו' כ'ל' א'ש'ר' י'ש' ל'י' ל'פ'ר'ו'ע'
 ל'כ'ע'ל' ח'ו'כ'י' . ו'י'י'ב'ו'ד' י'ו'ם' ה'י'ג'ו'ר' ו'ה'כ'ו'ר' א'ש'ר' ל'א' י'מ'כ'א' ב'ו' ע'ו'ר'ם' . ו'א'ל'י' ב'ע'ת'
 י'ש'י'ם' א'ל' ל'ב'ו' ס'ע'כ'י'י'ם' ה'א'ל' ה'י'ק'נ'א' כ'מ'ע'ל'ו'ת' ה'ח'פ'י'ד'ים' ו'ת'מ'ו'ע'ב'ה'ו' ה'ק'ש'א'ם'
 ל'ה'ד'ו'ת' א'ל'ה'ם' ו'ל'ע'ש'ו'ת' כ'מ'ע'ש'י'ה'ם' . ו'ל'א' ע'ו'כ'ת'י' ע'י'נ'ן' ח'כ'ל' ה'ע'כ'י'י'כ'י'ם'
 א'ש'ר' ב'ה'ם' י'כ'נ'צ'ו' ה'ל'כ'ו'ת' ו'י'ר'ג'ו'ו' ט'א'כ'ו'י' ה'מ'י'ס'ב'ו'ת' מ'כ'ל' א'ש'ר' י'ר'ע'ת'י' . ו'ח'מ'י'
 ה'ח'ב'מ'ים' ס'מ'ע'ת'י' א'ש'ר' ל'א' ש'מ'ע'ת'י' כ'ס'פ'ר' ה'ז'ה' ו'ק'ר'את'י' ט'מ'ו' ש'פ'ר' ה'י'ס'ר' א'ש'ר'
 ד'ר'ך' ע'ב'ד'ת'ו' ל'פ'נ'י' ה'א'ל' י'י'ש'ר' . ו'ע'ן' ח'י'ים' ה'י'א' ל'מ'ח'ו'י'ק'ים' כ'ה' ו'ת'מ'צ'י'ה' מ'א'ש'ר'
 " ו'ה'א'ל' ת'ז'ב'ל'ה' ת'פ'לו' מ'י'ם' ו'מ'ר'כ'י'ן' ל'ש'ו'ן' א'ל'מ'ים' . י'ה'י'ם' ע'ם' פ'י' ב'ט'ו'י'פ'י'
 ו'י'ש'י'ד' ר'ע'י'ו'נ'י' ו'ה'צ'ו'י' . ו'י'ש'מ'ו'ר' ד'ר'כ'י' מ'ח'ט'ו'א' כ'ל'מ'י'כ'י' . ו'י'ש'י'ם' כ'פ'ו' ד'ר'כ'י' כ'ט'ו'ס'
 ו'י'נ'כ'י' כ'מ'ע'ג'ל'י' נ'ד'ק' ו'י'ח'ו'כ'ה' כ'פ'ת'ו'כ'כ'ס'מ'י' י'ש'ו'כ'כ' י'נ'ח'כ'י' כ'מ'ע'ג'ל'י' נ'ד'ק' ל'מ'צ'ן'
 מ'ו' . ו'ח'ל'ק'ת'י' ס'ה'פ'ר' ה'ז'ה' ל'ש'מ'כ'ה' ע'מ'ר' ס'ע'ר'ים' .

סור בריאת העולם

הראשון

מ'ן' ה'ד'ו'ע' כ'י' כ'ל' ת'כ'ו'ק'ץ' י'ע'י'ד' פ'ל' מ'ה'ק'ש'ו'י' ו'כ'ל' מ'ע'ש'ה' מ'ע'י'ד' ע'ל' ת'כ'ו'ת' ע'ו'ש'ת'
 ו'ע'ל' כ'ן' ר'א'ו'י' ל'כ'ל' מ'ז'ב'ל' ל'ח' נ'ע'ס'ק' כ'מ'ב'ח'ר' ה'ע'ב'ס'ק'ים' ל'מ'ע'ן' י'ה'י'ה' ל'או'ת' ע'ל'
 ס'ב'לו' . ו'מ'ו'ז'ה' י'ד'ע'בו' כ'י' א'י'ן' ה'ע'ב'ס'ק' ה'כ'ב'ח'ר' מ'כ'ל' ה'ע'ב'ס'ק'ים' ו'ה'מ'ע'ש'ה' ה'כ'ב'ח'ר'
 מ'כ'ל' ה'מ'ע'ש'ים' כ'י' א'ש'ר' ע'ב'ד'ת' ה'א'ל' י'ת'כ'ר'ך' כ'י' ס'ו'א' י'ע'י'ד' ע'ל' ר'ו'ב' ס'כ'ל' ה'א'ר'ץ'
 ו'ע'ל' ס'ל'מ'ו'ת'ו' . ו'כ'ל' ח'ב'מ'י' ה'ע'ו'ל'ם' י'א'מ'י'נו' ו'י'ש'כ'ילו' כ'י' ס'ס'כ'ל' ל'א' מ'כ'ל' ל'ת'ס'י'ב'
 ל'כ'ר' מ'ש'נ'י' ר'ב'ר'ים' . . ה'א'ח'ר' ה'כ'ו'ר'א' ו'ה'ש'נ'י' ה'כ'ב'ר'א' ו'א'י'ן' ע'ו'ד' ז'ו'ל'ת'ם'
 . ו'כ'ן' י'א'מ'י'נו' כ'י' ה'כ'ו'ר'א' ק'ד'מו'ן' ו'ה'כ'ב'ר'א' מ'ח'ו'ד'ם' ו'כ'י' ה'ט'ו'ר'א' א'י'ן' ל'ו' ת'ח'ל'ם' ו'ל'א'
 ת'כ'ל'ת' . ו'ל'כ'ל' כ'ב'ר'א' י'ש' ת'ח'ל'ה' ו'ת'כ'ל'ה' . ו'כ'ן' י'א'מ'י'נו' כ'י' א'י'ן' ל'כ'ו'ר'א' כ'ו'ך' ל'ר'כ'ר'
 כ'ע'ב'ו'ר' כ'י' כ'ל' כ'ר'ך' ה'נ'א' ח'ס'ר' ל'ר'כ'ר' ש'ה'ו'א' כ'ר'י'ך' ל'ו' ו'כ'ן' י'ה'י'ה' ס'ל'ם' ו'ה'ט'ו'ר'א' ס'ל'ם'
 ע'ל' כ'ן' א'י'ן' ל'ו' כ'ר'ך' ל'ר'כ'ר' . ו'א'ח'ר'י' א'ש'ר' א'י'ן' ל'ו' כ'ר'ך' ל'ר'כ'ר' . כ'ל'מ'ד' מ'ו'ס' כ'י'
 ה'ו'א' ל'א' כ'ר'א' ע'ו'ל'מו' ל'כ'ו'ר'ך' ו'א'ח'ר'י' א'ש'ר' ל'א' כ'ר'או' ל'כ'ו'ר'ך' כ'ו'כ'ל' ל'ר'ע'ת' כ'י' כ'ר'א'ן'
 כ'ד'כ'ה' ל'ג'מ'ו'ל' ס'ו'כ'ל' ז'ו'כ'ים' ל'ו' כ'א'ש'ר' א'ח'ר' כ'ל' ה'נ'ק'ר'א' ב'ט'ו'י' ו'ל'כ'ב'ו'ד'י' ב'ר'א'ת'ו' . .
 ו'ה'ר'א'י'ה' ע'ל' ז'ה' מ'ד'ר'ך' ס'כ'ת'ו'כ' כ'ב'ר'י'א'ה' ה'ע'ו'ל'ם' כ'י' כ'מ'ע'ש'ה' כ'ר'א'ש'ת' . ה'ו'א' א'מ'ר'
 ע'ל' ה'מ'א'ו'ר'ו'ת' ו'י'ת'ן' א'ת'ם' א'ת'ם' כ'ר'ק'י'ע' ח'ש'ק'ים' ל'ה'א'י'ד' ע'ל' ה'א'ר'ץ' ו'ל'א' מ'ו'ד' .

ולא אחר להאיר על השמים ולא למי ים כי אש על הארץ אש כן דע' כי לא
כבראז: אזורות לתועלת הכורא ולא להאיר לשמים כי אם לסמך לארץ
יושביה . ועוד כפי' בי אלו יהיה פנברא לתועלת הכורא הים קדמון
במותו כי תועלתו לא כפנברא וממנו רק היתה מצויה עמו תמיד . ואחרי
אשר נדע כי העולם מחודש ואינו קדמון נדע כי טרם היות העולם לא
פנרד הכורא אליו וכאשר לא כנרד אליו טרם היותו בן לא כנרד אליו אחר
המיעור קפ' כוונתו כבריאתו העולם היתה לתועלתו . ועוד נדע
וכפי' כי העולם לא כראו הכורא בעבר הרשעים והמצעים איתו כי זם לא
חייב אותו השכל . ואלם כראו בעבור החסידים היודעים לחסדו ושבועדים
אותו כראו . וכל כוונתו היתה לכרוא החסידים אין כראו הרשעים מבח
טבע הכרואה וכלא ים לפרי קליעה והמכחד הוא מה שבחך הקליעה . בן
החסידים הם פרי כרואה העולם והרשעים הם כמין הקליעה .
וכאשר בר' כוונת תזרע להנמיח החטם לברה אבל כח פנמוח יוציא עם החטם
כלא עם השמחה מיני קנינים כך כוונת הכורא לכרוא פחסידים אבל כח
הכרואה יוציא עם החסידים רשעים כי אין דבר ככרא שלא יהיה ממנו ב'
חלקם חלק ככרור וכרור כמון הפלות וחלק הרשע והפגילים והמותרות כמון
התבן או השולת וחלק פיוסוני . וכן תמצא בכבי המדש חלק ככחד חזק והם
החסידים מהם השולת או חכחד הפרי . וחלק גדוע ומאזם והם הרשעים
אשר הם כמון הפסולת או התבן . ועל כן כאמר כי לא ככרא העולם בעבור
הרשעים כי אם בעבור החסידים כאמר האילן לא נטעם בעליו ולא ינע
בעבר קליעה אלא בעבור מחבר הפרי אשר יתן . ועוד אנו רואים
השמים יתנועעו וכל מותנועע ים לתנועתו תחלה ואחרי טים תחלה
לתנועתו נדע כי ים לו התחלה וכי הוא ככרא כי התחלה תנועתו היא
התחלתו ואחרי שכדע כי ים לו תחלה נדע כי קודם כריאתו לא היתה
לכורא נודך אליו וכלא לא כנרד אליו קודם כריאתו כן לא כנרד
אחרי כריאתו כי הכח אשר היה לכרא קודם כריאתו היא שמחה אחרי
כריאתו לא חרדה ולא הוסיפה ולא התחלפה וכיון כן נדע כי כאמר
לא כנרד אליו קודם כריאתו כן לא כנרד אליו אחר כריאתו ואם תאמר כי
הדבר אשר חייב הכרא לכרוא העולם הוא נודך הכורא לעולם כאמר כי
כח פיוסוב כופה את המתי . כלעם ת הדבר רדענו כי הכורא אין כח כופהו
לעשות טים מעשה אבל כח חייב על הכראים לכרוא לים מילין ואם

ואם תאמר למה חייב עליהם כדי להכניד להם ולקראות צבד גדולתו
ולסמוח במעטת כי כשיכרא כבודא אדם חסיד וטמח בו כאשר יטמח האב
בתליוו בן משכיל וחכם אשר יכיר כבוד אביו ויכבד לאביו כראוי יטמח בו
שאל ויתפאר בו ועל זה באמר יטמח לו במעטתו ואחרי אשר הכבדא
כי לא ככרא העולם לנרדך באמר כי ככרא לככה גדולה והיא עבודת אבותא
ית כי כאשר האלך לא יקרא מלך עד אשר יהיה לו עם כמו שבאמר ברוב עם
קדית מלך כמו בן ססחבורא לא כקרא כורא עד אשר יהיה לו ככרא ולא
קרא להים עד אשר יהיה לו עם כמו שבאמר וסייעי לכה לאהיב ויהי תהי
לי לעם ואליף סגס האהב לא יחסד בחסדו כבי פאדם ולא יוסיף כגם אך
בב' יא' העול' היה ראוי להקרא עם הכורא לים הדתיק כי האכה יכול להכ' ת'
אבל לא יקרא אכה עד אשר יהיה לו מוכה ולא אינן לו מוכה בטביל זה לא
יחסד בהחמכה אך בעוכה יהיה ראוי להקרא מכה וכן הכורא לא יחסד כח
בכורא ככרא העולם אך ככראות העולם הוסיף שלימות שלו וזו היא הככה
אשר למענה ככרא העולם אם בן דעו ככרא כי ככראת העולם קיא טלמוס
סס האהב וכאשר נדע כי כל אומן אשר יעשה מלאכה אך כוונתו
לעשות כי אם מחברתו לא יודע וכפי גדול חכמתו יהיה פקון
מלאכתו וכעבור כי נראה כי העולם ככרא בתכליתו סתקון נדע כי כרא ככרא
בן בתכלית החכמה וכאשר האומן הסיב אין כוונתו כי אם לעשות
מלאכה בזה הטובה כמו חסיד הטובה משכיל אשר כל כוונתו לעשות בלי
בלי מילד .. ואם יצא אחד מהם מכושר או עקס או פאינו מתקון
יחאסנו ולא יחברנו אל פכלים הנאים רק יסליכנו או יסכרנו בן הכורא
ית' לא יקרא כוונתו לכרוא בעולמו כי אם הטובים החכמים וכפי יחאסו
הרעים יחאסם האל כי אינו מתקון מלאכה עולמו - וכאשר האומן
סחכם בעשותו מלאכה בלא יתפאר בה לכל רחיו : בן הכורא ית' יתפאר
בחסדיו כאשר אמר וכישראל יתפאר ואח' ישראל אמר כך אתפאר - ויפאר
בחסדיו מפני ססס אומ גדול על תקון מלאכתו וזו היא ככראת על יוכי
פעולותיו והרעים הפך מהם אמרנו כי הם נוגעים פגם כבי יאמנו
זהם סכה לחלל סס סכודו וסיאמרו כל רואיהם כי אך פעולת הכורא ית ככוס
כפיו פאמר ויבא אל הנגים אשר באו טמח ויחללו את סס קדשי באמוד להב עם
לאס נפארכו ויבאו ואם אמרו יאמר סעבר איך כמטיל פעולת ת' לנכראתם
ואיך פקו רואים מן קאומן על סכראת ית וסאן

ויהי כפלא וכפגם וכאשר לא כעריך אליו ערך ותמונה ותמונות כפי אדם
 ען לא כעריך אליו עכין מענייניהם ולא נמשיל פעולותיו לפעולותיהם •
 כפי על דבריו וכאמר הרי מצאנו החסידים ישתדלו וייגעו בכל מאדם
 להדמות לבורא ית במעשה היושר כמו שנאמר כי צדיק יא צדקות אסבי ישר
 יחזו פנימו ועל כן כדע כי כל מעשיו הם מעשה היושר והם כבורא
 אמתים וכבורא מקריים ועל כן כל מעשה היושר אשר כחמיל אליו במעשה
 האדם הם כפי אדם מקריים וכבורא אמתיים וכל מעשה היושר אשר בעולם
 הם מעשה הכורא ונקח ראיה ומעשיו הגלויים על הנבחרים הנעלמים •
 וכאשר יתנהג הכורא במעשה אחד כמישור כן יתנהג בשאר המעשים וכל מה
 שיתקן האדם ממעשיו הוא מתדמה בהם לבורא כי כפייה אדם ארך אפים
 ירצה להמשיל עצמו בזאת המדה לבורא • ואם יהיה גומל חסד או
 שופט כדרך הוא ממשיל עצמו כפי יכלתו לבורא וכן שאר המדות הטובות
 שראיות לכפי אדם וכפי קרבת האדם לבורא יהיו מעשיו ישרים • ועל כן
 בקח ראיה ממעשה כפי אדם על מעשה סבורא וכאמר כי לו נמצא אומן
 חכם אשר יוכל לבייר כל טרה ונשאלתו איך סיה ראוי לעשות בוק האדם סיה
 אומר לנו זאת הסברה והבניה אשר אנו רואים באדם לא פחות ונא יתר •
 כי סיה אומר לנו צריך סיהים האדם בקומה וקופה כדי להיות יתרון כינו
 וכן הכהמים • ועוד כי הנסמה אשר בקרבנו היא עלינו והאכלים מן הסמים
 ונמשכה לפאת מקרה ועל כן תעמידהו בקומה וקופה והכסמה מפכי אשר
 בפסם מן העפר תמשכה לארץ ותלך כפופה • ועוד סיה אומר כי הוא
 צריך אל הסבר לבל ימאכל ולהפכו לרם להסקות לגוף ולהיות כמשכים
 מן הסבר גירים ומשתרגים יהיו כמו תעלות תולכות בכל אבר מאברי הגוף
 להיות בהם מעבר דם אל כל הגוף • וסיה אומר כי הוא צריך להיות לו ריאה
 מרחפת בכנפיה על הלכלכל וסוף ברוב עטן החמימות וידעך והיס אומר
 כי הוא צריך אל הלכלכיות לומקור החיים והרוח לסביע סמנו אל כל האברים
 הרוח וגם החיים • והיה אומר כי הוא צריך אל סביבים סיהיו לו כמו צפי
 לשמור אותו מכל סיון • ואזכיר לשמוע הקול • ואף להרים ופה לאכל
 ולטעם ולדבר וסיון ממנו עטן הריאה ויכנת בו אויר זך וטוב • והיה אף
 צריך להיות כפה שכים לשחן המכל מקצתם מחודדות לחתוך ואחרים
 שטוחות לכתום ולהכך בהם המאכל • והלשון לדבר ולהפך המאכל כי
 כסיתו שריו או סיה סתם ושחן עד אשר דקעד יקל על סיתן •

והענין של אחר הדרך קצתם נאמר כי יסוד השמר ולכונן היא עבודת אל
בש ישיג האדם רצון הא עדי יסוד לבו מרשעתו ויבטחו בטומאתו ואז תבין
לכבו עבודת הא כמו הכנה אשר תרצה לזכוה אותו אם יהיה מסוכף לא ידבק
בו היבצ ער ארז תרמנתו היטב ותסיר כל פתמיו ואז ידבק בו הזכע
ועל זה אמר הכנאי ע"ה יעזוב רשע דרכו ואיך אין מחשבתיו ויטוב
אלו יא וירחיקתו ואל לזכוה כי ירכס לסלוח וואמר פונוא שבניא אם בכל
פככס אתם שבים אל יא לזכוסם קשירו את אפי סכנר וואחרי אשר התבאר
כי כוננו בעבודת הכנאי יפ וכי כס"לם ככרא שעולם גאמר כי העבודה
חוכם עלינו לעשות מן הכתוב ומן השכל מן הכתוב כי הכנאי יפ לא כרא
העולם לא כשכל התורה כמו סכ"ה אם א בריתי יומם וילנה מקות ספיים
וארץ לא פוצי וואמר יא בחכמה יסד ארץ כוכן ספיים בתוכה וואמר יא
קנני ראית דרכו קדם מפעלי ומאז גאמר כי העבודה חובעלנו כי התור
לא ככח הכנאי לזכרא כהיני כי אם לעבוד אותו סכ"ה כי לעבוד כסות
אתכם כי אהים וכעמר תחיה יראתו על פניכם לכלפי תחטאו וואמר
כסויה ארץ את העם מוכרים תעבדון את אלהיכם על ההר הזה וואמר את
אל ארץ תיראנותו תעבוד הקרים תירא לעבודה ללמדך כי אם אין יראת
אין עבודה וכן אמר ועתה ישרא מה יא לך שואל מעתה כי אם ליראת
ואחרי אשר נדע כי העולם לא ככרא לא כס"ל סתורה נדע כי העולם לא
ככרא אלא כס"ל העבודה וכעור אשר תעמוד העבודה והנקה יעמוד
סע"ל עליהם סכ ודעין יסוד עולם וואחרי אשר התבאר כי העבודה
אנו חייבין לעשותה מדרך הכתובים איתה מדרך השכל וכאמר כי קן
הידוע כי מדרך כס"ל ודע און מלכותה כי אם בעבודת עבדיו ואם לא י
יעבדוהו ויראהו אין לו ממסלת עליהם ואין כמה יודע יתרונו עליהם ואנו
בואים כי סמך גמול עבדיו כפי עבודתם ויראתם אותו ואם מלך כשר ודם
צריך לשראות ממסלתו ויתרונו על עבדיו אשר הם בדואים כמותו ואפשר
פיהו טובים ממנו על אחת כמה וכמה היא ראויה ממסלת הכנאי ית' להראו'
עלינו ביראתנו אותו וכמה ידע כי הוא כוראנו ואנחנו עבדיו והוא קיים
ואנחנו אנשים כי אם בעבודתו רצונו ויראתנו מכניז ובוה כביר מה אנו
מה חייבין וואחרי אשר נדע כי עבודת הא ית' היא חובה עלינו עלפי
הקצוב והשכל פאמר כי העבודה נחלקת לשני חלקים החלק האחר
העבודה העליונה והגוורה אשר היא כליית השלמו כגון עבודת אכתי השם

קוצר דיעות אשר לא יכירו העורף יתי' כי יום שבתותן הפלאות כבתיהם
והסכלים ואין יתרון נחם משאר האילים כדעת הבורא יתכרך

השער השלישי

באמונה ובעניינים כסודות הבורא ית

דע כי האמונה תהיה מן השכל והשכל הוא עם כללי מחובר מן האהבה
והיראה והחכמה כי שלשה אלה כשיתחברו ויתעריבו יקום מהם השכל
ומן השכל תקום האמונה ואפשר שתתחבר האמונה מן השנים לבד מן
האהבה והיראה אך תהיה הפריה האמונה ההיא ואפשר שתהיה רוב החכמה
מעשית ומחבר האמונה בגון חכמת האפיקורוסין והעניינים השכליים
אשר לא הם מאמינים בצורה הקדושה וזה הוא מפני דוע החכמה וכאשר
יתקבץ בחכמה הרעה לב רע ויודות גרועות תאבד האמונה עד תכליתה
כי לא תחברם והנה מפני הלב הרע בלבד אלא חסדי למוד
העניות רעות יתחדשו בלב עניינים רעים אשר ישחיתו מוצא האהבה
ויושבו חקורה מקור מסתת ומעין כריש . ובאשר יתקבץ חסרון
האמת עם החכמה הרעה תאבד כל האמונה ועל כן אמר כי העבודה תכל
מכת האמונה . והאמונה תגא מכת השלשה והם החכמה והאספה והיראה
שלשה אלה ילכו עליהם כחות רבים כגון היחוד והנחמון והענוה והמופל
והדומה להם . ולא באנו עתה לפרט אותם כי אם שלשה אלה שהם מעקר
ואלה השלשה יבאו מכל השכל באשר הקדמוני ועל כן אנחנו באים עתה לפרט
דרך קצרה ענין השכל ואשרי כן נפרט כל עניני האהבה וכל עניני היראה
וכל עניני החכמה ומכלם יתבאר לך סוד האמונה וכאשר יגלו לנו פירוטם
כוכל ללמוד מהם פירוטי יסודות מעבודה ובהשלימו כל זה נפרט מעל
העבודה וכל תבאיה . ועתה נתחיל בע'ם' ובאמר כי כל דבר מושב
בשכל או באחד מן ההרגשים יגלו עני כחות אחד פנימי בעלם ושני חיצון
וגוי כגון ארבעה היסודות כי יש בכל אחד מהם שני כחות כה
שומר אותן מלפליט עלות ההפסד ומבדיל בינו לבין זולתו . כגון כו
הקדושה היא ואלה הן סודות הגלויים לפיכך וכן יש למיט ולעמד ולאמר

לאמר כי סגור אצפי מאז רק חזר יא כו כעלם אחר כו יוכל לכו
לכחו לא כסג אמתו רק כסג כח החיצון והוא מה שכרג כפנינו וכגפנו
באצבעו קרוח עלינו . וכאשר לו הישודות והמתכות יש להם כח פנימי
אז חיצון כן כאשר כי יש למוח כח אשר בו יסיה תבדול והתופת והכח
הוא שיהי הנוחה מלהפסד ומכדיל כי בו וכן זולתי . ובין סגור הוא הכח
החיצון אם כן יש לשם פני כחות אחד גלוי ואחד כעלם . וכן החיות ד
ושכחמות יש להם כח אשר בו תהיה התנועה וההרגשה והחיצויות היסודי
יש להם כח חיצון גם והוא גופיותם א' כ' יש להן ג' כחות פנימיים זה למעלה
אחס הראשון כח היסודות אשר חסן כנרא גופן . והעליון אשר עליו כח
הנוחה והעליון הוא העליון אשר על כח הנוחה הנס . וכן בני אדם יש להם
כח פנימי רק והוא הכפס החכמה ושיא כעלמת יותר מכח חסי והכח הכפס
הוא הגוף . וכן יש לגלגל כח פנימי כעלם והוא הכפס הכללי . וכן יש באישים
גלגלית מן הכפס החכמה וכח גבה והוא גוף גלגלי . וכן יש באישים
העליונים כח פנימי עליון ודקה יותר מכח גלגלי . וכח חיצון והוא כח
המציאות לכי אדם כגון כוחות החיות והאופנים ולא ישיג סכלנו למעלה מזה
סייכו מתארים אותו כגון הכחות . אבל אחרי אשר הכוחות הוא עליון
וכפס מהשגת סכלנו כדע כי איכנו חמי טיט לו כח פנימי וחיצון כאשר
הוא שגות וזה הדבר היה בעבור כי השכל הוא הכפס והוא מתאחד עם הגוף
אם כן הם פני כחות אחד פנימי כעלם ואחד חיצון כאשר אנו רואים כי
כל דבר ישיג את מינו כאשר ישיג האדם אל החכמה ולא יוכל הסוס והבהמה
לשיג אל החכמה כי איננה ממינם וכאשר יתאחד האדם לאדם והבהמה
לבהמה עבלי מונע וכאשר ישמע השומע לבנות המדבר חפני שהוא חיינו
וכאשר תשיג היר כח כל חס אולם אין קר או יבש מפני שהוא ממינה כי היא
אזנה יקרה ולמה ייבס כשות . אבל היר לא תשיג לחכמה ולעונה ולא
לאזנה ולא ליראה ואיננו יודעת מה הם מפני שאינה ממינם ומפני שלא
תרמה היר לאשר מלא הכחות בעטן מן העניני כי אם כבריאה כי היר כרואה
והחכמה והעונה תכל מן האדם אשר הוא נכרא ועל כן כאשר כי הענות
כרואה בעבור שתכל מכל הנכראים ובפי הספרט והיתרון אשר יש
בין אג החיות מושכלים על הגופות הצורגות השפלות כן היתרון והמעלות
אשר כן החכמה הכללי מן הכוחות וכן השכל העליון המועל ואולם א דמו
שיג אותה כי א ולא אצדנו כן הכוחות מפני השפלות אשר כן כמות וכן

למחשבת המדות החמודות וכפי מה שיכלו לבואם כן היא עבודתם. ועל כן
לא זכרו לשיבת לבם ספר. הכותן אחרי ספר כגון ספר חובת לב בות וזולתו
ספר סוד עבודת האלית והיה להם למשיב נפש ולמורה דקדושים אשר
יטבחו. ויהיה להם יסגור. וילמדם מה שיצקו. ויורש מה שלא ידעו. ועל כן
אמרו כי עבודת האלית יס להסני שמורים. והם היראה. והאבהה.
ולא כפי העמדות האלה וסוד. והוא השכל. והשכל הוא פרי הנפש
התאמה. כי בעת יולד האדם יוצא לאויר העולם תרמם כפי
בתוך גופו כמו הורע הזרוע תחת הארץ אשר לא נודע כמו אך יסקחו בעל
ככל יום וישמרו מחורב ומקרח עד אשר יבחייל לנחמה ויסלח עכפיים.
ויזכרות ואחרי כן יוציא פרח ויבן בין וכסוף יבחויל פרוי. וכן הכפס בתחלת
היותה בגוף לא נודע בזה ולא נראו פעולותיה והיא כמו הזרע הנקשר
תחת הארץ וכל אשר תלך תלך וגדל יראו כחוקיה ויוסיפו בכל יום מעט עד
שיגיע אדם לזמן הכתובה ואז תרמם הנפש לאילן אשר יוציא פרח ויבן בין
ובכח יסוף ימים יפלים סכל האדם ותרמם הנפש לפרח ולצוף אשר בעל
פרוי ופרי הנפש הוא השכל ואלו לא כל עץ עושה פרי טוב ולא כל
כפץ יסלח שכל טוב אך כפי טוב האדמה וטוב השמש וטוב השמים
יהיה טוב הפרי וכן כפי טוב הסודות הגוף אשר הוא סודות וכפי
טוב יסוד הנפש אשר הוא האדם ולפי טוב המוסר אשר הוא השמירה כן
יהיה טוב השכל ובעבור זה אמרו כי השכל הוא יסוד ליראה ולאחבה
ולא כפי הלאה בין עמודי העבודה וכפי טוב השכל כן יהיה טוב סאסכת
והיראה וטלמיתם וכן מהם העבודה ככונם והכני מפרט לך מדות השכל
והדעות. וכמה יורע השכל וכאח כי אדם אשר מעשיו בקו העשרה ולא יעבור
בזה התיכונה ולא יקצר מעשיו מהגיע אליה הוא בעל שכל טוב. ודמיון
זה כגון הרבור אם יסוף אדם ברבורו על הראוי בקרא פוטם והוא מוטא
כמו טכאמר ברוב דברים לא יחלל פשע. ואם ימעל דבריו מן הראוי בקרא
איל באשר אשר ראות לאויל חזמות בשער לא ישתח פיו. ואם יהיו דברי
פיו כראוי וכל דבריו במשפט ובמישור בקרא מסכיל באשר אשר מסכל על
דבר ימצא טוב ואמר סכתוב שיחה לתיס בלענה פיו ודבר בעין מה טוב
ועל זה אמר שלמה המלך. פס א תהי נדיק הרכה ואל תרשע הרכה למח פדומם
ורעה כפי אלם לסודיענו קו חמיסור. בכל מעשה ובהל מאמר. כן בעבודת
ישראל ופי. ופיהן מזה כי המעשים ודברי אשר הם בקו המישר השכל מעשים
ושכל מאמר הם סוכים כפי יא (הם

והוא הנקראים עבודת ה' ואלו המעשים לא תכלו כי הם צדקה וצדקה כלומר
אמר הכותב ונאמי לכם רועים כלבי ורעו אתכם דעה והטבל וכפי חלוקת
והטבל שהיה לאדם כי יהיו חמטיו בחיטור ויסיק טוב עם ויפס ארבעים
באשר אחד גלמה סמלך של לפי סבלו יהיכל חים ואם לא יהיה לו סבל
יעבוד את אלהיו כדלוי פסכי ארבעה דברים המעשים את העבודה
אמשיחיתום חותם : שאמר מפני שלא ידע המיטור נאסכי שלא ידע בין טוב
לרע והשלישי מפני שלא פחד מאלויו והרביעי מפני שלא יאמין ביום
אמר למעולתו והחידות האלה ארבעתם יחסרו לחיכוך הסבל ולא יתקבצו פי
ואם כדעתו ובהטבל... ואם לא יהיה לאדם דעת והטבל לא יביר אלמיו ולא
יעבדנו כאשר אמר הכתוב כי אם באות יתחלל המתהלל הטבל וידוע אדם
אל כל מי שיהיה לו טבל חיר יביר וידע אותו בידו כדעת יביר אדם את כבודו
ואו יעבדנו : וכן פירא במקומות רבים בטבל הוא אמר לאמן תסבילו את
כל אשר תעשו : וכדעת הוא אמר אתה הראית לדעת : ואמר אשר
סתבאר כי העבודה תביא הטלסם דברים : כיראם וזכחמה וכאחסם
סלצתן כדעו מדועם אחד והוא הטבל כי הטבל כולל טלסמן וכולל כמות
אחרים כי מן חידוע כי הטבל כולל החכמה וכולל האהבה וכולל משה
המשכיל ככל דבר ודבר המיטור לכל יוסף באחד אדם על הראוי או יגרע
אחריו וכלמוד מזה כי לפי טלמות טבל האדם תסיה עבודתו סלמה וכלי
מה שיחסר מאלמוץ עבודתו יחסר מכלל בעליו ומדעתו : ואם תבין
עצורה סלמה אין ספק כי דעת בעלים ופכלו סלעים כי סכמו אומ' כחטאים
כבער כל אדם מדעת לא ידעו ולא יבינו טח מראות עיניהם מהטביל וכותם
ואמר ולא יסביל לכו ולא דעת ולא קבונה : כל כי העבודה תשים עכס
החכמה כאשר אמר רש"י חכמה יראת ה' וזה לך האות כי עבודת הא
פכלית הטבל והחכמה ועוזבי האל יא חס ארלים : ואם יאמר אומ' הכת אנשכל
לואים רשעים שיםיחסם האמים ומטבילים ככל חכמה ואיך תאמר כל
אוילים וחסרי לב כאשר לו כי כל חסם אשר בער פכוא עליו נרם עושה דבר
מונה שלא עשה קודם לכן ויביר פי דרבי ססוא הים לו עורה וטועם : וכן
לאות על סבלתו : ואנחנו רואים הרשעים בעת חליים או בתעוים כבער
או שהיוסם כועים למות יטביר בעל כרחם לכורא ית ויתכנו אליו ויבירו פי
לא יבא להם ריגה והטבל כי אם מאד ונאמר שלא יעשו : כסיותם בטלמה ולא
לשילוי מ' חקבמה וראת טמ' אין ספק כי הם כהילים : וזה לאות על פס'
לשילוי מ' חקבמה וראת טמ' אין ספק כי הם כהילים : וזה לאות על פס'

לכשי תבא התורה יבא עמך ונאמר ונאמר דוד ונאמר ונאמר
עליהם עתה ותחלק חמני סוף עבודה חסרה מואת אשר זכרנו כג
עבודה חסרי סדרות האלה אשר לא יכלו לעשר את לבם כמו הראשונים
ועל כן לא יביעו למעלה העליונה והכני זוכר מעלת מדות החסידים מעלת
של יונה וחמדות אבי מעלת השפלה למען יראה כל אדם מה שיש עליו לעשות
ואז יביא אליהם דברי חסידים מעלה עליונים הקים הגבורים אבני חסידים
אלהים ואין בהם חטא ואדם עושי רצון האל ושומרי אהלו ונאמר חסידים
ללכת כדרכיו מיום הילרם לא שגו ולא זדו ולא פשעו ולא מדרו ובאשר גדלו
מעל אדמה רע כדלו ובאשר בימים שכינו כל סעולם מהן לשבתם ועולתם
שאתם ולבכם בטובה וכקומם בשלילה גם יומם בקורת לא יסגו וכעבודת
אשר ויגדום בעול בכלם אסור בלי לאסור חומר וזה תיד אסור לא יעשו רעם
לא ילמדו ודון ורמעה בנועים לאלו לכני אדם כוכשים יגדום בכל כפסם
וככל מאדם כמים בעיניהם וככמים בעיני אדוניכם עמוד אש דת
וימיר עימד עליהם וחמתו תאיר פניהם וארון ברית לא כוסע לפניהם
לכם ככית אכל מפני סידעו כי אל הכל לא יתחילו בעבון חכל עכיו
שבעולה ואחריו ימירו וטוב ברע לא יחליפוהו לא יפכו כסוד מפסקים
ואין שם זעירים כי אם חקים ואשפטים דריקים מתעסקים כגורכי עכים
נפדין שמיים חכרם חכיה ותכיה ורבים נכונה ואהבתם אמונה
דמיה לא תמצא פניהם ומתלה אליהם לא יפלו פכתותיהם יברחו מן
שארית ותא וכה ויתחב וכלכל כפס כמובה וכביכה הם השמחים בחלקם
ולא יקצו כי אם לחם חקם למלאת ספקם יתאו אבילתם בעבור חיותם ולא
יתאו חיותם בעבור אבילתם ומשקם לא יערכו להם מיני מערכים ולא
יתאו ללכים בגדי שמים יבחרו מהמלכות מה שישו מערומיהם ומן
תמוז מה שיקימו כי חיותם ומן סדור מה שהוא ביד אליהם ומן האעשים
מה שיהיו תועלת אליהם וירחיק היות מהם יסירו הכעם חלבם ויציאו
סמטות מקרבת לא ישיתו לכחגרפם ליטור ולקום ולמקללים כפסם
קדם אין כלבם תונה ולא יבון ולא אד ולא עבובן כי אין בעולם הזה דבר
שיתרונולכן לא ידאגו אם יחזרו כי הם יכעחו על עוונם הם
חיי אמונתם שמימי לכות לא יחירם בא התלאות ולא יבילה רדת
אשר יאז ככוא עליה תוקף דת או יום חרון ועברה לא יקצו על דין אליהם
גם יבדקו ריכו על דין אליהם לומרם סבא עליהם גם יאמו לאל

לא כל דחוק ליוצר נאמן לא ידעו להקנותו וללבוש ולתקן ולתקן ולתקן
ועל אהבת חלוצת יא (הקיים היות יא) למרו לוחות וילכו ללבוש ולתקן
ויזהירו כפשוטו חריכי לרשימים נתיים יבנומו בגלילת יבנומו
ועומרים לראש אגורות להע כלילה יחייבו יגהרו ארצות בת יבנומו
ולחשיים עטר כחם עני יבש בקול שיעה ויורו ופכה דמעק מבידי
העמקם ומתירים עונותם ביחלי נדקות מואלי שבבצ מעבקות מברגים
את יא העקם וכותבים מעשר מכי קבויים לא יאכלו פתם לברם רק יפתחו
לזכרון ידם ילכו המתים לקבורתם לראות פמהמה אחריתם סידותם דברי
אלהים ולא חמדו מעלב גבוהים ופעשועיהם לאחוז עבודתם
בלע סלס וכנפש חפצה ונפשו מדמי האפק רחוקה לא יתפגרו יק בעמות
אשר תחוק הגזוק לכס זך ובר ורעיונם פהור ובר לא
יבעטו אש יעשו וזהאל מנגד עיניהם לא יסירו פכלתם עריה
יבקר ובהרים לאלהיהם אולי יעזרם לישד מעבליהם ולשמור אותם מהטוב
בחייהם ולהוציאם מן העולם הזה בטלום לנה תשלום ואחר יציאתם
מן העולם ינחמו ויעמדו בגורלם זאת כחלת עבדו יא חלת העבודה
השלמה אשר בחר יא אכל העבודה החפיה אשר איננה שלמה כל ה
אכסיה מתרפיש ובעבודתם נרפיש פוכיב על שתי הסעיפים החוקק
בתמיכה ולא עבדו המוטב לא תמלטם עבודתם ואם ה יא כזה חסיה
השגנות וברלי העונות לכס קשור בהכלי העולם הום מעבדותם ועל כן
לא חכו להסדר ממנו בעצ עבודתם גבר עליהם היצר ויהי לחסך
ניסם וכין היוצר נדקתם חלוטה ועבודתם אנוטה כי תחוק פעם תחלם
פעמים ידעו לעלות למעלות גבוהים ולא יכלו ויפצו להנשא וישפגו סו
העולם אשר נתן כלם עזרם ועם פוכני מעט הסגרים הפליא בעבו תה
להראות לבני אדם נדקתם למען אשר יבא שמש ברורם השתדלו בגרויות
וכתראלו בכסתרוב בחרו מן העבודה הקלה וכלאו לכבוד סככה
התגאו כדקפשו על זלמם ותמעט בעיניהם נדקת כלתם כחזרו בכל
מביה אשר תן בה יגיעת כפם או אכילת הון ותעלימו עניהם מן סחמורות
אשר בהם יגיעה והיזק ממון והיטרים אשר לא כאמרו לאל לבותיהם לא
פיתלו ממבולות החשבות ולא הניעו לברם המענות והאדרגת
ללקחם קצרים וזרים מהכל קודות העבודות

אשר חז"ל! כי כחם סגורא באצלות מצינו ואלא חכלל כחמת **אך** כין
 פנה סגורא יג וכן סגורא תכלית המרחק ואין ביניהם חסור ולא סגורות כלל
 ולא דמיון כחם בנין יי תבורא תיצייל והשכל באצל וכלאמר היתם בנו כח השכל
 אשר סגורו כח למעפלות וכן זאת הכח אשר בנו וכן כח הדגש מרחק
 גדול אשר אין יתד מקונו כי אלנו יסיה בנו יפלות לקנות כח מיהיה מרחק
 למנוח מן השכל כפי המרחק אשר בין כח השכל ובין כח הסגור הוינו מטיגים
 ויהי שלא כפי מעשה הסגורא וכן קושב אחרותו לא הים לנו אחרות " וכתול
 להסגורינו לדעתו הוא לאות על כי דעתו איך תיכתול הסגורינו חיותו הוא
 לאות על כיונותו אמתית והדמיון על זה כי יד האדם אלנו היתה יכולת
 לאכוף כל מימינו סוף לא יתים זה לאות על גומה חיד כי אם על מיטת מי
 חים והסגור והחמוד אלנו הים מטיגלמה מטיגנו בני אדם כחמקסם לא יהיה זה
 לאות על חכמת השום והחמוד אלא על סגלות בני אדם וכן רוחב
 המחקים אם באחד כי בגביר חדרל הוא הולל אותם בעובו ומקיף עליהם לא
 יתיה זה לאות על רוחב גבירי החדרל אלא על קטנות השאקים ועל זאת אין
 דמיון טלם כי בין הגביר והשאקים סתפנות כי שם בכראים והוא כח
 ואין סתפנות בין סגורו בני הסגורא וכאשר אפרנו בכירור כי הסגורא
 אינו מרחק ולא קרוב ולא גבוה ולא שפל כי איש תחייב לו אחד מאלה פבר
 חייבת לו מקום וחייבת לו השגת מציאותו כי בהיות לו מקום יסיה נוחא
 וידענו כי אינו כמחא כי אם לעצמו ולא לזולתו וזה הפרט שבין הגבירא
 ית וכן סגורא כי הנביא במחא לעצמו ולזולתו נחם לעצמו ולזולתו
ודע באמת כי אין דבר אשר צריך להחכיד לבורא ית לא כח נאחיים
 ולא חכמה ולא מציאות ולא מציאות ולא אחרות כי סוף בעלמם מכל אלה
 החכמות ואין צריך לספר עליה דבר עתם אך הכריחו לספר אותנו בהם
 פני דברים מפני שכל בטובם יי בחכמה יסד ארץ וכדומה לו והפני כי
 אלהו צדיקן לשפר אותנו במציאות דרי נכסל ממנו כל הדברים אשר ילנו למי
 שאין ונציאות כי מי שאין לו מציאות הוא אן ובעדר ואין לו חו ולא יבא
 מצינו כועל טוב או רע ועל כן אינו חייבין לומר שסוף קצת וכן
 שאר פתח אחד כרו למרחק מצינו כל סדרים הכלים למי שהוא יתד מיוחד
 רבין הרבוי והחלוק וההפרכות והחצרין וסממסכפ וכדומה לו וכן כל
 סגור אלה קראו אותנו בני לא בקראית מפלי שהיא ראוי לך להרחיק ממנו כל
 קדשים הכלים להפך סמם שהוא ועתה הן והכין ואמרי אשר דע כי

על החיך לבלוע אותו וזוהי אומד כי הוא צריך להיות הראש מעצם קו'
 ואמין וכבוכרי שיהיה למגן חזק על המוח אשר הוא מעין הנפש
 ועוד מלכד עצם הראש יאמר כי הוא צריך להיות מער על הראש לכל יכנס
 הקור בתוכו כי עצם הראש לא יוכל לרחות מן המוח כי אם היזק גוף כמוהו
 כזו הכאב אכן שכלת על הראש אבל היוק הקור והחום והדומה לו לא
 ימנעו כי אם השער ועל כן היה צריך לו לחמם אותו מן הקור ולהגן עליו מן
 החום • והיה אומד כי היה צריך להיות לו עיבי' להורות לו הדרכים וסיוס
 צריך לעפעפים להגן על העינים מכל כזק ואבק ורוח והל שכן בעת השינה
 כי אלו לא היה לו עפעפים לא יוכל לישון וגם אם יישן היה כל דבר מזיק להם
 ויכול עליהם אבק או יכנסו טס רחמים או זכוכים והיה אומד כי היה
 צריך להיות העינים במרום הגוף כדי להשקף על כל דבר ולהמיר הגוף כמו
 הצופה שצריך להיות עומד בצדו העיר כן העיני' במרום הגוף • והיה
 אומד כי הוא צריך לידים לקחת ולתת ולעשות כסם העסקים והמלאכות
 והיה אומד כי אנבעות היד צריכים צפרכים מפני רוב המלאכות והעסקים
 אשר יתעסקו בהם כפי אדם וכל שכן האומנים ולולי
הצפרכים היה מתאכל הכבד ברוב המלאכה אך הצפרכים קן למגן
 ולמשעבן על סבאר לחזק אותו כל ימוט וסיה אומד כי האדם צריך
 להיות לו ראש קטן וגוף רחב כי מוטון והחלצים והמזככים והידיכים הם
 כמו כנין המגדל אשר על פני כל הארץ ועל כן צריך לסייע רחב וראש האדם
 רומח לתלפיות אשר בראש המגדל ועל כן הוא דק ומיצר • והרגלים הם
 כמו העמודים עליו יעמוד הכנין • והיה אומד כי היה צריך לפה להיות
 מוכח למאכל ומשתה • והיה אומד כי צריך להיות בטון אנטומכא שתהים
 כמו שק קטן לקבל המאכל והמשתה וסיהיה לה שתי פיות אחד נמעלה לקבל
 ואחד למטה רוחה הרפשים והשמרים הכשאים • וכדומה לזה עכייבים
 דברים כגריאת אברי הגוף אשר כל משכיל ידון כי כן היה ראוי להיות ואלו
 סיה האדם יכלת לברוא אדם אי אפשר לברוא אותו כי אם בעיני זה • ועוד
 בראה כי מעשה המאכן וכדך תקיכו הוא הולך על דרך שכל • ואלו אומד
 להם הכוראית לעשות לו מאכן ולא פירש אך יעשהו היו עושוין אותו
 קרוב לתקון זה כי כאשר כרע כסיהיה צריך לכבות ארמון למלך ועשו לו
 כל תקיכו כפי הראוי ועל כן אנו רואים כי המשכילים הם כפי כחם מתדקשים
 לברוא כמעשהו השמים ועל כן נקח ראיה ממעשהו שיושר אשר אנו עושים על
 מעשה הכוראית כאשר נקח ראיה מקצת סדר על בלו וכאשר נקח ראיה מן

אין חשבון על האם וכן הדין הזה ואפשר שתהיה בריאת העולם לפי צורך
המלאכים לעיניהם אחרים לכך נאמר . אך זה הענין אשר נסיב בשכלנו הוא
אחד מהם עלתל בשים ועל כן אנו נוטים כבר את סגוף כי תבדיל אשר
יבטוי התפסיל בכל מעשיו כי אמתית . ואחרי אשר אנו דואים כי על
דרך מלאכת בני האדם ואומנותם כן הוא מלאכת בריאת האל כונל ללמוד
מן הענין הזה כי עבודת השרות ית' ויראתו היא כהגות כל דרך עבודת בני
האדם למלאכים ויראתם אותם כי כאשר לא תטלם מלכות המלך עד אשר
יהיו עבדיו אכסי אמת ויפדו וסרים אל צדמעתו ומכבדים אותו בכל מילדס
כן מלכות השרות ית' תהיה שלמות והרר בעבודת בני האדם ויראתם ת'
תיווכו ואצ"ל שלא יאמר שלמותו להחרון עבודתם אך כשיפסיל העבד
דבן ארוביו יהיה העבד בתפלות הטלמות בכחו ופכלו וכל עמיכיו יתהיה
שלמותו לאז על שלמות ארוביו . אך על פי סוף חסרון עבודתו
לאות על חסרון מעלת שא"ס . הגה לך דאיה ברורה כי ע' ודת הבורא ית'
ויראתו כהגות על דרך עבודת בני האדם ועבודת העבד לארוביו . ואלום
סיבה בוכתו לתפסיל מלכותו למלכות המלכים כדי לתקריב מלכותו לפכלנו
בדברים בשמים . ועל כן כאנו לכאז שודות מלכותו ועבודתו פלאו ה
הדמיונים למען יתפכו בלב הקורא כדמיון אוד הכר לאור ההמה . כי
בהעלותו על השמים יבנו אדם אשר יהיה סגור במסגרת תחת השמים מיום
הימנו ולא ראה אור כי אם אור הקד לפרו והוא אדם פכל וכונה יאמר כי
בלשפתן יוכל מבחו ומפכלו לדעת תכחות השרות כחית החמה אע"פ שאין
כח זה ככח זה ולא עבס זה פעבס זה . וכן כל צוד מרומנות הכחות ה
הטלות כח שתפניות שעלמחת . ומן השמיות נקח ראיה על השלשיות
וכן באמר כי כונל בראיות ברורות מן הכתוב ומן הסכל לכאז כוד ברא'
הפולס וסוד הכפת וסוד העונש והגמול כדי טבת לעונה אך הכל
שומר בלי גדר כפרץ ולא גבול כהרס . ואחרי כי סודות העולם העליון יוכל
כל חכם לכ וכל משכיל להכין אותם מדימוי העולם הזה הטפל פי אנחנו
מונאים רוב ערכי העולם הזה שאם דמיון לעניני העולם העליון כאשר
כדע כי בורות העולם הזה צנוין בעקר הכשא אותם וכאמר אנו דואים
כי צודת עכסי האין ופירחתי ופיו מוצין בעקרו תחת הארץ ואצ"ל שאיך
שראין ולא מצאיים כי אם כפח השכלי כדע כי הם בו מצויין כי שרשם טעם
קלאנושים לא ימצא בו תפוח ולא סקדים מפני שאיננו כמצא בכח שראין רק
מק' ימצא בכח שראין קוא סינאט בעכסיו ולא יצא מקום כי הם צודת אנושים

ואלו יסיה כמזל בשם התפוחים או התקנים היו כראים כפריו באשר וכל
בראו בנצורת סגנונים כי לא ינא בעכפיים לאמה פיהיה כמזל בשם א
כן מכל להבין כי כל מה שבעולם הזה הוא בא מזה העולם העליון כי
העליון הוא באשר וזה בעכפיים ועל כן כפי מסודות העולם השפל סודות
העולם העליון ואני אלו כי באשר הם כפי אדם על הארץ מתעסקים בדברים
עליונים מהם ולהתחבר למלאכים ולעשות כמעשיהם ולהדמות אליהם
והמלאכים באשר הם מתקנים דברים עליונים יותר מהם ויתעסקו בדעת
האלהים ודעת עיני הכביש והגבלים בן גרורו מעלים והנשמות הטוהרות
והגבלים והכפיים תסוקתם וכל רכוכ להתאחד בבח העליון מהם והוא
האורא ית' ואלת היא עבודתם כי כל תכונתם היא לקיימו צרכו בהאשכס אליו
וכתשוקתם עדינו וכל זה וסיה מזה הנפש החמה כי פל שפע ופדר לשוכ
אל יסודו והדמיון על זה כי באשר נקח אבן מן הארץ ונשליכה למעלה
כח ירינו תעלה רחם השלפס וכהגמה לתכלית עלותה בהרח המליך תשוב
לרדת בסכסאל המקום אשר לוקחם מאס' וכן תיים בסוכוק למעלה
יגיעו עד תכלית מה פגיע כח הזורק יוכו נכנס למקום למטס' וכן
חרוה ככתבים היו ככאר פתוח ותשתמו יהיה עמוד הכרח צמוד פיהיה פגור
וכאשר נכתב האד יסוב חזרה וישוב לסודו וכן האש שפעלס
מלהבת אנו רואים השלפת תצרה לעלות למעלה ליסודה אך מפני שהיה
קשורה בעץ השמרף לא תוכל לעלות לבדו וכאשר תפדר ממנו תעלה אל
מקומה כמו כן הנשמה כי נלקחה מה אהים וכצמחה בגוף ודומה למלהבת האש
קשורה בעץ ולא תוכל להסדר מוכו עד כלות כחות הגוף המחזיקים הנפש
ואז תפול הנפש לזב ליסודה ומקומה למעלה למעלה הנה כתבאר
כי העולם השפל העליון ומלאכת שוכו עולם השפל כמלאכת שוכו עולם
העליון ופני הכתות יסודו להשיג המעלה העליונה מהם ואלת הפרש
כמלאכה כי כל אחת מהתיהם יבאם להתאחד בגוף ממנו אך בעולם השפל
היא המלאכה חזרה ויפלה ובעולם העליון היא חוקם ועליונה ואלת
חולשת הל אכת השוכנים בעולם השפל בא מפני חברת הגואות לנשמות נאחר
אשר התבאר מדרך השכל פי לא ברא הבורא ית' עולמו לנודך כי אכ לעבוד
אותו ככאר אותו מדרך חבתו וזה שהקדמתי ראיות השכל על דמותו
כקוב מחמם אל יקבל הותם וסודת וזה מראות סכנות ויתמנו

ויתייסבו כלפי העולם הזה ויהיו עובדי האמת והחיים האלהים עליו ועל כן
 לא יאמר כי ב' יאת העולם מצאנו הכתוב מעיד כ לא כב' לא לזכור כי אם לזכור
 ואשר שמו מלאך הכתוב כי אמרתי עולם רכד יכנה נמים עוד וצאנו
 כי כל טובה שיעשה סבורא ית לברואיו לא יעשה לזכור ולא לחוסה כי אם
 למענו כאשר יאמר למעני אעשהנו' (עוד אמר ארם) משוכתם
 אזהבם נדבה ואומר וידעת ה' מהשכות אל לבב-כי א' וכבר הורנו
 הסכל קודם זה כי סבורא ית לזכור עולמו לזכור כי אם לעבוד אותו אם
 כן הנה נתבאר מדרך סבת כהסכל סוד כריאת העולם •

השער השני

מפרש בו עמודי העבודה וסבותיה

ואמר כי אחרו אשר זכרנו קצת עניינים מסודות כריאת העולם ונתבאר בו
 לא כב' כי אם לעבודת הסבורא ית נפרם עמיני עבודת סבורא ית ופלאמר
 כי עבודת ס' ית לא תקיים כי אם אפרי ודיענו והעבודה יש לא סלבה
 עמודים העמוד הא' סלכ סטוב וחזק כי בהיות סאדם טוב עם בני אדם
 יהיה טוב עם אלוים יהיה טוב עם אנשים כאשר אמ' הכתוב טוב עם א' וטוב
 עם אנשים • והעמוד הא' סג' סג' להאמין כי על נמיא זולתו הוא חסד •
 והעמוד הס' סג' הוא לסכיר כי סבורא ית סלם וכעת יקבנו באדם
 סלגה כמות לו. תמסך נפסו בטבעס לאהוב סבורא ית ובעת אשר יאהבנו אז
 תהיה עבודתו כהכלית ס' סלמות כעבור כי מן האהבה תהיה היראה וכל מי
 סואהב אדם ייראנו יואפטר סירא אדם למי סלא יאהבנו • ועל כן אמ' כי
 היראה ככלל מהאהבה ואין ת אהבה ככלל סיראה נמצאנו כי עבודת אברהם
 אבינו ע"ה היתה כהכלית הסלמות כי אמר בערו כי ידעתיו למען אשר
 יצו את בני ואת ביתו אחריו וסמרו דרך א' • וזו עדות ברורה על
 רוב דקתו וגם סבורא ית כרך סעיד עליו אחרי מותו באמרו עקב אשר טמט
 אברהם סגלי ויסמור מסמית חקותי ותורתי • ומצאנו כי עבודתו
 היתה מאהבה ולא מיראה והיא ס' עבודה העליונה ולא סבה אותו סבורא ית
 כריאתו אותו ולא אמר ורע אברהם הירא ממניא סאפחד דקא יר ז' ע אברהם
 אבינו • וכבר סמרו כי סיראה כהכלית סיראה •

כמו שאלו יצאנו ארץ ואתך נתנו יולדתך ויהיה אברהם אבינו ע"ה נהנה
בעבודת האל ית' ומתגבר הנאתו בעבודת האל ית' על אהבת בניו והרחיק
ממנו את יצאנו אל בני מרום אהבתו באל ית' המדע האליטיס כי

החסיד מנאם לכל מנאשי הכורא ית' ואהב אהביו
עבורא ית' אמר לאברהם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך והוא מאם
שנאמרתנו ובית אבינו מפני שאם אהב את האל ית' שנאמר וילך בארם באמר

דבר אליו יא' המדע ארביעית כי החסיד אהבתו בכל טובת עולמו
הטובה אליו כאלו כנגד אהבת האל ית' והנה
הטובה ית' אמר לאברהם אבינו ע"ה חן פא את בכך את יחידך אשר אהבת

את יצחק ושמר אשר אהבת להרחות לבני אדם כי יקם שמים יתקב בתבלות
האמה תאם אנתו ושריפו מפני אהבת הבורא ית' שמדע ה'ת'
כיהחביר חושב כל יגיעה וטורח מענה והנאה

בעבודת האל ית' כי אברהם אבינו ע"ה חסיד מעונה שרבים ותמוסה בכמה
פמיות ולא קנהם וקבל הכל בסגר פנים יפות כי מעברתו נסחו הכורא
ית' בדרכים נאחד בן בלקיחת שרה פעמים ואחר בן בכרית מילס נאחד בן

בשחן לגרש יצאנו אל ואחר בן לטאטאת יצחק ואלו היתה עבדתו מידעם
ולא מאהבה לא היתה חשקיות בכל אלה הנסיבות אך ברום אהבתו באל ית'ת'
חב' חסיד ערב בעיניו שנאמר לא יוכלו לבנות את האסכה המדע ארביעית

כי החסיד לא יקדים עסק מעסקיו עד יעלים מצות הבורא ית'
כי מנאמו כל דבר שנוה הבורא ית' בדרך לא מקדים שום מעשה עד שהשלים
מצות האל ית' בדרך כי חסד הבורא ית' מן ארצו ועל מעליו אלחם

וכדיב בעצם היום הוא פמול אברהם ולא מקדים שום עסק עד
השלים המצות ואמר בטאמאל כל אשר תאמר אליך שיה טמע בקליה
פי שיצחק יקרא לך זרע וכתוב אחריו ויטעם אברהם בבקר ויקח

לחם וחמת מים עם על שכמת וגו' ולמדנו מזה כי בחלום
הלילה באמר לנו הבורא ועל בן ששכים בבקר כטעם שיעשם טוב מעשה
להשלים מצות האל ית' המדע ארביעית כי החסיד יודיע לכל
אדם אהבתו הבורא ית' וירכבו כי בן אחריו

דנותנו כי אברהם אבינו ע"ה מעוררותו שיה מחסר אגשי דורו ומודיע
לכל אדם אהבתו באל ית' כי באמר אמר הכתוב כי ידעתינו למען אשר
יטעם את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך אל

וּפְּרִיָּהֶם מִיָּהּ בְּנֵי וְעַיִן מוֹעֵד מִן הַמְּדוּת אֲשֶׁר זָכְרָנוּ כִּי הֵאֱבֹהַת תְּבִיאֵם
כִּי־רֵאֶת הַסֵּם וְאִם לֹא יִהְיֶה מִיָּהּ וְתִכְבֵּר הַיְרֵאָה וְהַלֵּם הָאֲסֵכָה לֹא יִמְצֵא בֶן
דָּבָר מִכָּל הַמְּדוּת אֲשֶׁר זָכְרָנוּ וְאִם תִּתְחַזֵּק הַיְרֵאָה וְתַחַלֵּם הָאֲסֵכָה מֵאֵד עַד אֲשֶׁר
לֹא תוֹדַע בְּנֵי יִהְיֶה בִּן הַסֵּךְ הַמְּדוּת אֲשֶׁר זָכְרָנוּ . וְהוּוּ מֵאִכֵּי הַנְּדָק
וְאִפְּלֵל הַיּוֹגֵר אֲשֶׁר כָּפוּ וְכִלְכְּלוּ בְּכֵי אֲרִים . וְעַל כֵּן אֲמָרִים כִּי רֹב קְרִסִידִים אֲשֶׁר
כּוֹזֵר בָּקָם יֵרֵאֵת כְּבוֹדֵה ית' לְפַעֲמִים הוּא כְּאֲמֵר עַל הַיְרֵאָה הַמְּמוּסַכֵּת בְּהֵבֵנָה
וְלְפַעֲמִים כְּאֲמֵר עַל תּוֹקֵף הַיְרֵאָה אֲשֶׁר תִּבְאֵ מִכַּח הָאֲסֵכָה וְזֹאת הַיְרֵאָה קִיָּמַת
מִכֵּי שֶׁבִּיאָה מִכַּח הָאֲסֵכָה . אִם כֵּן הַעֲבוּדִים הַבָּאִים מִכַּח הָאֲסֵכָה הֵי אֵל הַכּוֹכָבִים
וְאֲשֶׁר בָּאָה מִיְרֵאָה הֵי אֵל עֲבוּדֵם חֲכֵרָה לְכַד אִם תִּהְיֶה הַיְרֵאָה מֵאֲסֵכָה . וְאֲחֵרֵי
אֲשֶׁר דָּכְרָנוּ עַל עֲבִיבֵי הָאֲסֵכָה וְסִירָאֵם פִּהֶם שְׁעָרֵי עֲמוּדֵי הַעֲבוּדָה כּוֹכֵד
עַיִן הַחֲכֵמָה שֶׁהוּא עֲמוּד הַסְּלִיטֵי מְעֲמוּדֵי הַעֲבוּדָה . וְכְּאֲמֵר כִּי עֲמוּדֵי
הָאֲסֵכָה וְהַיְרֵאָה וְהַחֲכֵמָה חֹסֵג כְּמוֹת מַשׁוֹתְפֹת וּמִתְחַכְּרוֹת זֹכָו
וּמְשֻׁלְטָתֵן תִּקּוּם הַעֲבוּדָה הַשְּׁלֵמָה וְלֹא מֵאֲחַת מֵהֶן וְלֹא מִשְׁתֵּיֶהֱן . וְאִין כָּל
פְּרִיָּהֶם אֲחַת שֶׁתִּתְּפֵק לְעֲצָמָם שְׁלֵל תִּבְטָרֵךְ לַחֲכֵרָה אֵלֹה הָאֲסֵכָה
לְכַרָּה כִּי אִם תִּהְיֶה עֲבוּדֵת הָאֲרִים לְכוֹרָאוּ מִזְחֵתָה אֵלֹה שְׁלֵל תִּהְיֶה סִירָאֵם
בְּמִדְתָּ עֵמֶת וְאֵעִ"פ' שְׁלֵל יִתְכַוֵּן הַחוֹבֵה לְדִיאַת הַכּוֹרֵא ית' אֵלֹה שֶׁתִּהְיֶה אֲסֵכָה
בְּכֵי יְרֵאָה . אֲבָל יֵס לָךְ לְדַעַת כִּי הַחֲכֵמָה הֵי עֲמוּד גְּדוֹל לְעֲבוּדָה וְכֵאֲשֶׁר
תִּתְחַבֵּר הַחֲכֵמָה עִם הָאֲסֵכָה יִשְׁלַם כְּחֶסֶם כָּל חֲסָן וְיִשְׁבֵּג כָּל תְּכוּנָה וּמְכַלֵּם חֲכֵמָם
אִין אֲסֵכָה מְלִימָה כִּי תִּסְלֵל אֲשֶׁר הוּא רֵק מִן הַחֲכֵמָה אֵעִ"פ' שֶׁהוּא אוֹהֵב
לְכוֹרָאוּ לֹא יֵדַע לְעֵשׂוֹת דְּכוּוֹן וְלֹא יֵדַע דְּרֵבִי הַפֶּסֶם אֵלֹה יִאֲסֹר מִזְחֵתֵר וְיִתִּיר
הַאֲזֵר וְלֹא יֵדַע וְאִשָּׁם וְתִחִיָּה אֲחֵטְוֵו כַּעֲבָף בְּלֹא מַרָם וּכְכַטָּן מֵאִין יִבוּד
אֲבָל אִם יִהְיֶה לֹו אֲסֵכָה וְיִכְחֵל מְכֵמָה אִזּוּ יִכִּיר מִקּוּמוֹת הַעֲבוּדִים וּמִקּוּם הַרְאוּ
לְהוֹכִיף וּלְגַרְעֵו וְלִידַע הוּד עֲבוּדֵת הָאֵל וְיִאֲשֶׁרֶה וְדַרְבִּיָּה . וְכֵן כֵּל מֵלֵאכָה
אֲשֶׁר יִרְגִיל בְּהַ הָאֲרִים וְיִרְעֵנָה הַיְטֵב . וְאִם יִהְיֶה כְּסִיל לֹא יַעֲשֶׂה כְּמִשְׁמַט
מִכְּנֵי שִׁידְחָנוּ עֲתִים אֲשֶׁר זִתְדָּטוּ בַּעֲפָקָה וּבְמֵלֵאכָה הֵי הוּא חֲרוּפֵין אֲשֶׁר לֹא
לְמַדֵּשׁ וְלֹא מְדַעֵם בְּעֵבֶת לְמוֹדֵי . וְאִם יִהְיֶה חֲכָם לֹא יִזְיֵק לֹו זֶה אֲחֵרֵי אֲשֶׁר
לְמַד הַעֲקָרִים כִּי מִכַּח הַעֲקָרִים יִבְיֵא שֶׁאֵר הַעֲבָפִים מִבֵּין הַעֲבָרִים
מִזְחֵדְשִׁים . וְאִם יִהְיֶה כְּסִיל לֹא יֵדַע לְסַדֵּר עֲבִיבֵי הַמֵּלֵאכָה כִּי יִבְאֵ עֲלֵי
שׁוֹם מְדוּם . וְעַל כֵּן נִדַּע בְּאֵמֶת כִּי כְּשֵׁלֵשֵׁת לֹא תִהְיֶה הַעֲבוּדָה שְׁלֵמָה
וְכּוֹכָבִים וְאִי אֲשֶׁר שִׁתְחַכְּרוּ הָאֲסֵכָה וְהַחֲכֵמָה מֵלֹא תִמְכָּא הַיְרֵאָה הַכוֹכָבִים
וְעַתָּה אֲחֵרֵי אֲשֶׁר הִתְכַּלֵּד כִּי עֲמוּדֵי הָאֲסֵכָה שְׁלֵמָה וְסִירָאֵם

כי מצוי איתנו האמתית היא בטול הטבת מצואותו דכ"ב פי אינו לא רחוק ולא
קרוב כלל ואחרי אשר אינו לא רחוק ולא קרוב יתרויב מדברינו כי אמרנו לא
רחוק כלל שהוא בתכלית הקידושה ובאמרו לא קרוב כלל כי הוא בתכלית
הרחוק וזה היתרון שיש לבראית על הנכבד אינו כיתרון שיש למכה על
המזכה כי היתרון שיש בין המכה והמזכה אינו כי אם בהפאה כלכד וישתתף
פניו בעיני רבים יי' יסתתפו בכריאה ובהח ובגודה ובמרוח דכית ובמעשי
רבים ואחרי אשר השתתפו במעשים רבים אין יתרון האמת לפועל על הפועל
כי היתרון האמתית הוא כשלא ישתתף אחד מהם עם השני כגון דרג או יהיה
ראוי להיות ל' היתרון האמתית וזה היתרון האמתית הוא יתרון הנורא ית'
על הנכבד ר' שיהיה לא רחוק ולא קרוב כי מדרך בטול הטבת מצואותו
ד' דרך למר לא קרוב ומדרך הטבתו ככבראים והנהגתו אותם צריך לומר לא
רחוק אם הן הוא רחוק עד סוף תכלית כל מרחק והוא קרוב ד נפני תכלית
כל קרובה ועלבן יש לנו לדעת כי הוא קרוב אלינו ונראה איתנו ויודע ענינינו
ומכה ב' אותנו ואין תנועה מתנועותינו כי אם על כיו וברשותו ועל כן צריך
כל אדם להאמין כי הכורא ית תמיד לפניו וקרוב אליו וכופר כל געדיו ומדקדק
מונח ספתיו וכל תנועותיו ומחטבותיו ואין נבו לחקוד על הקצת האחד ולאמר
כי הוא רחוק מאד ואינו משגיח בנו מפני שגא נשיב מצואותו ולא שגשים א'
הרבי לאות על תכלית רחוקו ממנו אבל יש לפני אדם לחשש כי באסד קרב
אליהם הכורא בעשת בדיא נשים מאין ניתן להם חיים בטל ומכמהו עריטם
לחם חקק כן הנה' תמיד קרוב אליהם בתכלית הקידושה ואולם אמרתי
אין לחקוד על הקצת האחד ולומר פי הוא רחוק מפני כי פני
הדרכים שנים ואחד הוא שתאמר נא קרוב או לא רחוק ב' שפיהם תנצק וא' יד
אמר בסניהם תנצק דהר לך משניהם הצריך חניך אשר תנצק בו וכל כן
צריך שתאמר כי הוא קרוב אליך ומשניהם כן וטומד אותך ופופר כל ענייך
ועל כן תאמר כי אינו רחוק מפני העניינים האלה הצריכים לזה וא' די אשר
התבאר שגור לא רחוק ולא קרוב יהיה כא' ואמרנו רחוק וקרוב ועל כן
באמר כי הוא קרוב אל המעשים הטובים כי דכקו אליו זיונה בהם מדרך
קרבנו בנו אך מדרך רחוקו אין לו רצון ונא קנו בה לדבר ואל תרחיק
מה שאנו אומרים כי הוא קרוב וירוק ביחד ונראה ואינו רונה כי מש
שאתה מרחיק לא תרחיקו אלא בעבור כגב' ככורא לא יתחברו אלם
הפכה כי המרחק נסקי בה אשר כבורא אינו כהפכים אהד נבריות ד

אלה החפטים הם טבדות אך כפא הכורה אינם כן • ואין לך לסבודתן
 יא עכין הסדר • ובאשר אין ראו ומר אחרי אר כל פועל
 עליו פועל כן לא באמר שהעולם יורה על הכורה ית כדרך הוראה
 על עול הפועל אעל הפך מעכין הסוא וכאבד פה הפועל הכמהא בפועל
 על מציאות הפועל וכחו ופעולתו והתחברותו אל הפועל ומשלו בו
 אמר בו כה הכורה לא ימצא כהבדא כמציאות כה הפועל בפועל אלא
 נכין כעלם מזה ולא ימצא בו כה הפועל ופעולתו והתחברותו אל הפועל
 על דרך אחרת דאוקה ועמוקה מואת

חשער הרביעי

ודה על דרך קצרה • דע • פי אפני העבודה ספה דברים
 אחד מהם כולל עבייכים רכים וכל מי שוכל
 ריח את עצמו ולסרגול את יצרו • וסקוד עליהם זמן קצוב שקורה גמורה
 ס כלכו אהבת הכורה ית • וידע כי בעבודתו ואלה פקודיהם
 ראשון שיתחבר אדם לאבשים שיערונה לעבודה סגון הספמים והחמידים
 גיח והחלים והשרויים בנרות • והאני לרחק מהפך כל אלה הנזכרים
 אכתי התעניב והעשירים והרשעים והכסילים והנעדרים הכול והנשים
 שיקורובין כי תהרע כל אלו יסתיתו האמוכה ולא תתקיים עמהם עבודה
 והאלים לשום עלינו לחק ללמד בכל יום מדברי דול המי יבלתו כי
 יהירו פנה ויפתחו לו שער השתקוח וכן לקרוא בתורת יא בכל יום שפא
 ות בו יואם ולילה ולהשתכל תמיד בחבורי הנדונים כגון חבור החסיד ל
 יבן בקודם זל ולזולתו מן הספרים והחבורים אשר יזכירוהו ומסבתו
 והו • אז סיהיה לו ספר כולל עבייני העבודה והשתכל בו בכל יום
 והרביעי לרחק מהשתכל בחבמות החיצונות לבר מהם דע ויאמין כי
 זוק בו אמיתו וצריך סילמוד ממנו כיוספט ואל יעתיק בו כי אם יעצק
 וכה כגרי עיכוי ירחיק ובהשכי כי ידו באמת תחזיק ימצא הכל ויחן
 החמוכי להעשיר בכל עת על לבו תמיד בגויל הדיוקים ועכש הרשעים
 נ • ה • ונתן אורעות העולם ותכאולין ומותין וחרכותיו וקניותיו

ורצוניתו ושמעתי לרעת כל אופמי העבודה וחקיה ותלכות כי
 מעשייה וענייני תפלתו וענייני תחנוניו ותעביתו ושקיו ותכני
 בסודות העולם וזה סחלק הסמי הוא כחלק על
 ועל הניף קצתי יבא מכחות הכפס וקצתי יבא מכחות סגוף ו
 כזכיר כחות ספספ ואחר כן כחות הגוף ואומר כי מכחות הכפס
 הזמנה וצריך אדם להשתמש באמונה כפי מה שאני זכיר צריך לה
 אמונה שלמה בייחוד האל ית' ובמציאותו ובאלהותו ובקדמותו ובח
 וכיבלתו ולאמין בתורם ובכל הכתוב בה ובכל ענייניה אשר לא
 האל ולא ישים העין עליהם כי אם על קוצר שכלו מלבוא עד תמנתו
 וצריך להאמין בכל אלהים ובכחיהם ולסאמין בחכמים ובכל דבריהם
 קרין וחשבונו ועונשו ובגולו ובדחיית המתים ובגאולה ולא
 בחכמות הרעים והאמי קורוסין וחכמת הגוים ותענותיהם ות
 ונחות הכפס האזהרה וצריך להשתמש בה כפי הראוי צריך להזהר
 אזהרה גדולה במידה לאלת קית ולא לתועלת וצריך לאסוב התורה ול
 בכל יגיעה האצת רצונו ולאסוב החכמים וכל דבריהם ולאסוב כל
 האיראית ולאסוב העניינים והברים ושלח לאהוב אייבי השם ושלח
 המעשים הרעים ותענוגי העולם כי אם במעט וכפי צורך ושלח
 החכמת והמעשים הרעים המשחיתים את עבודת האל ית' וש צדקתים
 מצודתו ומכחות הכפס הטובות צריך להשתמש בו כראוי וחסוב
 צריך לטובת כל וכדרכיו ובחממתו ולטובת כל יש סבר לפעולתו ו
 תקנה לאחריתו ולא יטח בכלעדי האל ית' ולא בעשרו ולא בחייו ולא
 וכדרכיו ולא כדרכי החכמים אמתו ומכחות הכפס הרעין צריך להס
 בו הראוי וצריך לקבל עליו כרצון כל הבא עלי מלהיו ולא יקח בתוכ
 ואיך כל עליו כרצון מוסר הוריו ומוסר פיאתו ולא סכל רצונו רצון לה
 ומכחות הכפס הצפיה צריך להשתמש בה כראוי סיהיה ענו עם סבר
 ושל יבנוע בלכתו ושבתו ודבריו ושללתו ולשתכר לעניים ואל תיקר
 בעיניו ומכחות הכפס ספוט וצריך להתבונן מחטאיו וצריך להת
 מלהיו ולשאת עיניו אליו כן רובוץ העשינו ומזמותיו ותועבותיו ושל
 פניו של מאר וככע ומתבייש ומכחות הכפס הקנאה
 פיקיא בחסידים ויתר מקס קבעלי תשובה ויתר

ומוקד חתם בצעירים חתם למים הסוקרים תכונותם בעבורם קל יתגלה
וכריך נקבא בניים שמי אין נחם מחית רבוע ועם כל חכונם ודנותם לא
יתרנו מעבודת הא ית' • וכריך לקב בחומות העולם ועורדי ההכל
תקנים כפאותם כל מיני עמי הנפגים במסגר והונכים באפי הר מהלך
חדש יחורכ ביום ולקרח גילה ויניסו מתנסם כהכל ריק ונהה מה סימון
קפת ים והא עים עובדי החכן עב אחת כמה וכמה מה ים לעבוד בעבוד
לא ית' גם והנא יברך לקבית טחם ועבודת כפלי כפלי יתגו •
מתחת ח: טפס אז זכרה פיר' כהשתמש בה כראי • ונחש ב מה היה רחשיתו
פני ית' ה זה אוריתו ונחש כגדולת סגורית ית' וכבולותיו וכיצרת פניו
הארץ ולחשוכ כי גתו ולקדקם כל חוקרים חסר בללו הא מוט סיונו
ולטוב כי העולם סקר והגה הכל ונחש כ כח עמוד סרין ומכחות
סכסס סירוק נריך קירי מלאהיו ומחרין אסו ומחורין ורבותיו סכסס את
א אהין קירין ומחירין טפס ואל ירח מתהבורות הזמן ית' התלחות
קבאות על האדם וטיית חיוס המות וטיירין מעבודתיו ואל ירח טפס
לא ירבה נחיות פני אהין • ומכחות הכפס אומן הלב נריך לסינו אהין
לכ בעבודת הא ית' ואל יטמע למסיתים ולז למכריחים אותו נשוב עבודת
הא ית' ושימור כפלו למות ונח יפחד מן העות כעבוד עבודת הא ית' •
ומכחות הכפס ארחות נריך לרחם על הצעירים והמרודים קחולים והכפילים
אשר אין נחם יורא וסיר ט עכאבי בית עכריו ועל כפלו ויקלנה חרדת
פחת • ומכחות הכפס ארחות נריך טיהית אכזרי וקסה למסיתים ד
ומדיתים ואלח יחול על הרשעים שכחור לא תחמול נח טכסה עליו •
לכחות הכפס ארחות נריך נחמדכ בעבודתו נסונו וכחורו וכבוסו וככפלו
לא ולתמרוב נעמים טחורו ומרדו ים כענתו • ומכחות הכפס ארחות
נריך נחמד דברי קירי ודברי חכמים ואל יתעכס כחכמות רעות החכמות
שעבודתו ולרעת פוד סגורית ית' וקוד המנות וקוד העבודת ודברי חכמים
• ומחרי אשר זכרנו כחות הכפס וסוד העבודת ודברי חכמים אין הוא
לכוכן אהתם ולישרם כוביד מעלי חנוף • ואחרי כי מאברי חנוף הם ס
סאוכים נריך להשתמש בהם כאשר חומר נריך לשמוע קול רבנותו והורין
ולסאון לחברי תורה ולדברי חכמי הקדושים ולשמוע טועת המרדוים
ולשמוע אכזריותו טלה וליכנות ומשמוע לכל חיי סיפנתו וידיחנו •
ומאברי חנוף העינים נריך להשתמש בהם כראוי נריך לקיות עונם עיניו

פניו מראית ברע ומראית עברהם ולא יסון כל הלילה וצריך שישי פניו
 פגורות כשעת התפלה וישים סוספות בין עיניו וישא עיניו נגמאס ויבינו
 בליצרות קאל יב ויתבונן תמיד בתורת הטם ית ומחברו הגוף קכס נריך
 להקטר מהשכובות והאלות ודברו בבלות ומלחוף ומגורף ומתקבר מוס הדס
 ומ קרוח מכחות רעות ומלאכול ולפתות דבר איבור ושיית שקה ברוב ימח
 ויהיו דברו פיו כתיסור ומלמד להקטילים ויוכח נרשעים וינחם אכניס
 ויתן ענה לככהלים ומאברי הגוף הידים צריך להשתמש בסן המסקין כראוי
 צרי להוזהר מאונקא ונגכח ועוטק וגול ומלחזיק אדם ומעם ת מלאכת
 דמים או מעטס הטוכף ופלא יגע בטומאה ולכת חיד נענייק ונתקור מעטות
 מלאכות הסודות ומאברי הגוף הרגלים צריך להשתמש בהם כמיסוד
 צריך להזהר בדרכי האלקים וללכת לצרכי מעוס ולצרכי עניים ולבקר
 יוליס ולנות מתים וללכת לבית התפס ערכ ובקר וצדדים ולקרוב מאכני
 דשע ומשעה רעס ומאברי האדם שגוף ככללו צריך להשתמש בו פראוי
 יהיו כל עסקי סמורים ופלא יענג גופו יותר מדאי רק הכל במעט

השער החמישי בעמודי העבודה והם חמשה

ואלוהן הטבל והאהבה והיראה והחכמה והאמונה **דע**
 כי הטבל חרש לדבר עליו הפילוסופים ולחלק אותו לכוודיע
 הקפרס אשר בין הטבל והמטכיל והמוטכל כיוס מהס אומרים כי הטבל אחד
 ויס אומרים כי אינו אחד אלא שלס וזה אין לנו תועלת ברולף היזק אך
 התועלת אשר יפ לנו להבין ולמוד סגדע טהטכל הוח פרי תנפס כח
 התפיה פרי האילן והתפיה צריך לעבודה רקת מהקננה נסמוד האילן ולחפור
 גלעדור ולהקטיתו ככל עת ולבקנותו מן הצמחים הרעס וכפי טוכ הפמוד
 וסיה טוכ סמרי בן צריך האדם להרגיל נפשו במדות ט כות וכי אהמס ובמוסד
 ובכסינות החדישים ובקורות העונס וכפי רגיל נפשו ככל אלה חו ושלס
 פכלה אשר בוח ויכח אל המועל וכאשר יבא הטבל אל הפועל מן סכח כאנס
 פדברים או יקרא ס אדם טלס כמו האומן בהיותו בקי ויהיו נג כלים נאים

כאים אז תלם אנחנו ולא יוכל לקטוב כל חצונו ויפסד כבודו מן ה
עבודת מכה אדם וכל המעלה כפייה לו סכס סלס אז יסיב כבודו
ומכאן כענינו וכעניני בני אדם כי כדיות השכל שלם גורם לא
פניו לא להניחו ואהב אתו וירא ממנו כי יראת השל ית' והסבדו ועל
מכ' השכל יבאו שלמתן כלאר יבאו הכלים אשרם שהם דכס חמק'ם
ועל כן כל אהבה ויראת ומתה אשר תהיה מעלי שכל אינו לה שרם ולא
ושכני' מהאר לך שלמתן היטב כי כאשר התבונן בהפרט אשר בין
חזר דעתו וטון אהבתו בעל סגל יתבאר לך כי אהבת השוטה
אזהבה אלא מחשבת עוברת והמשכיל יסביל למי יאהב ואיך
וכן כמותך לכן להפריש ארז בין יראת השוטה לאדביו ויראת המשכיל
כי יראת השוטה היא שגועק יראת המשכיל חסדי שמכיר ערך אדוכו ולא
יחזרוכי חוכה עליו לעבוד אותו ולירא אותו מפני אשר הוא ברי שאתו וי
וכן כאשר תבא לך להפריש ארז בין חכמת השוטה לחכמת המשכיל
הי חכמת השוטה תולות ואין לה פרי וחכמת המשכיל שכל ומבאר
פרי והוא רצון השל ית' וידע מה יבטחך לעשות בחכמתו ושכלו אכלה
כשירצה בחכמתו לרשת מה יבאך לעשות תגבר עליו ההוללות ות
מוצא אתו במי שיש לו עין חולה וחלוסה ושידכה להביט לאור החמה ותחש
פניך בזשך ולא יראתה אתה את כריך לראות ומישישיו בריאה יוכל להם
כאור ולראות כל עסקיו ולרעת איך יעמם ואיך ישמר בהם אס
התייטה כדעתך כי השכל היא יסוד לשלשה עמודי האמוכה שהם
והאהבה והחכמה ועתה אנו צריבין לפרט כל אחד מהן השלשה
מחס האהבה ובאצרי כי עיני האהבה הוא כח מחביר בין האותב וכין ה
ורע כי האהבה כחלקת לשלשה חלקים האחד האהבה
לתועלת ותקנה והשני אהבת חברה ורעות והשלישי
המדות הטובות אשר באהוב וואת היא האהבה הכבוה והאמתית
היא כח כי לא תקחלק ולא תשתכח לעד בעבוד כי האהבה כשואה ו
במדות האהוב ויא יסוד לה להשתנות אלא אם ישתנו מדות האהוב הב
אותו ואין כוונתו לזכור המדות אשר ישתנו כי אם המדות שקיימות
מיוצא ארז ית' כי כאשר יאהב אדם לא יס' אחד כבטור שכלו וחכמתו ו
במדותיו ושאר מדותיו הטובות תהיה זאת האהבה הכבוה ולא ת
לצילם מפני שלא תשתכח האהבה הגדומת לאהבת האהבה ועל כן אחד כי

ואלהם הכפונה התמימה כפי ארס ללתי בענין ירתו ובעבוד
 מאי ברא הכל ובעבוד כי חנון רחום ארך אפים ושא המדה הטובות
 תמוס לביולם זאת החכה כי לא ימוש מדות הבוראית לא ולא ישרנו
 ומכל פלשת חלקי האסכה אשר זכרנו לא יתקיי כי אס זס הרקנו וס
 אר טעבורה והשני הארי לא יתקיימו כי אין בהם עקד כל אונז ואהוב

רע

פרק

האסכה תתחבר משני חלקים האחד ממדות האוסב והשני ממדות
 הטוב וכפי טעם מדות האוסב תחיה תקוף אהבתו בידות הטובות אשר
 יעבד ועתה אפרט מדות האוסב ואומר כי מדות האוסב הם השכל
 והנפש טובה הנחה ובגיהיה כאלה קבה מלאו המדות יהיה נמשך
 אל כל איש אשר נמצאו במדות האלה בעבור כי כל מיין יסוד אל מינו
 יתחבר מהם כוונת עבוד זה יאסך כל איש בעל שכל טוב ונפש נקיה לאהבת הא
 עבוד כי הבורא הם בני המדות הטהורות והטובות השכל ות האמתיות ועל כן
 ימשך הארס לעבודתו היא לאות כי יש בו ממדות הבוראית ועל כן ימשך
 אליו האשר ימשך המאכיל לחברת המשפילים וכל חכם לחברת החכמים
 כל כהיל לחברת הכסילים והנער לחברת הנערים והזקן לחברת הזקנים וכל
 לחברת חברו ועוף השמים למיניו ועל כן כשתראה ארס מתרחק מעבודת
 יתי רע כי אין בו ממדות של פלום אלא הפכס ועל כן ירחק מהם כי
 יהיה בו שכל או קדושה או תמימות או יופר רע כי אלו המדות הם מדות
 ארס יתי וכשיהיה לארס מהם שומן דבר ימשפסו לכו לאהיו כאשר תמשוך
 א החכמה צוף הארס למעלה והעמידה אותו בקומם זקופה מפני שהיא
 נשבת לתקום השכל אשר הוא מוחו ובאשר תמשך נפש ההמה לארץ ער
 אר כפפה אותו וסלכה בקומה כפופה מפני נפשה אשר היא מן העפר והיא
 תשבת לשרש ועל כן נדע כי השכל הטוב אשר בארם הוא יערהו לבקש
 השבת על מדותיו והנפש הזכה אשר היא לו כראי מונק מגלה לו מות
 בעלם מסודות אהיו כי בהיות הנפש לטובה וזכה ראה הארס ממלך אהוב
 ארס יתי ואחורפו ומביאותו

ועל

לאחר האותיות האלו שנים כשכל באשר יראה האדם בראי מוצק זה ש. עלם נחל
אם לא תהיה הכפז: זה וכחה נח יוסל לראות התעלמות חכמה כי הנח
אבל וגם לא יוכל הדואה נראות מה שיהיה לאחריו אבל לא יהיה הו איוך ודק
שעבור כו הלאות ועל כן בהיות הכפז זכה יעבור בה דואות השכל והראה
מה שלאחרים ליון אחרי הכפז כי אם הכוהרית ועל כן אמרתי כי כהיות
לאדם שני אלה המדות ואם ככל טוב וכפז זכה מתעורר מן האדם אהבה
גדולה לכורה ית וכאשר האהבה הנמורה באל ית תנחמ מן האהבה היא
פיראה כי אנו רואים כל מי שיאהב לאדם אחד בעבד מדות טובות שים בו
פניה האהבה עלול על צאריו ומכביעהו לרקם רכון זה הכולל ימצא מנוח
דק בות יגיעתו כשזק האהוב ותמתק לחבו היגיעה יותר מתוכו מה ובעת
יענה האוסב לזהוב דבר אשר יילכ בעיניו או תיקר לשם זה האוסב בעיניו מפי
אשר יכול למצוא מן בעיני אהבו לעשות דבר אשר יגבר בעיניו **ואם יודך**
לו דבר הטא או סגנה או יעסם דבר אשר לא ייטיב לאהובי יהיה האהבה
אמת וחס וככלם ותקנב באשר יתגנב העם הנכלמים וזה הרכל מכל האהבה
אשר היא בעיני רבול עליו לסכמיע האהוב לאהוב באשר הוא הכתוב כי עזא
כיוצא אהבה וכו' (אחריו אשר האוסב תכביעהו האהבה לאהובו) **לכא בכל**
דכונו יש לנו לפי מיוע יש האהבה הכח הזוהב אמר כי אהבת האהוב לאהובו
תהי אהבה טהורה הטובות אשר באהוב וכפז האוסב ג' יס לה קצת מדות
טובות ועל כן המעט אשר יש באהוב ממדות טובות יאשכחו הרבה כאשר
ימשוך כל מין אל מיונו והוא לאות על בעל כפז כריבה שהוא כמשך לכל דבר
ככבר וזאת היא האהבה אבל האהבה אשר באהוב להסויט רכון האהוב
הוא מפני שילי שההב יתרון האהוב עליו כאשר יכיר התלמיד יתרון רב
והעבר יתרון אדכו ועל כן יכנע לאהובו בהכירו יתדכו עליו - וזה הרכל
יראת האהוב לאה ככאשר ירא העבר מאדכו והתלמיד מרבו מפני היתרון
אשר לו עליו ועוד סיבות לל דר תמיד ממדות הרב ומחמתו ממוסרו
לאה המדות ובריו שיהיה האוסב היא מאהובו אם כ הכה ותכאד כי מן
האהבה תכא היראה וכאשר לאמר כי האהבה האהוב אפטר סיהיו מוכי אדם
מנויין כן כולל על הרך היא לרעת כי על העכין היה היא אהבת אדם
לכורה ואל יא על אמר מן לאהוב אהבת הכלכל לאהבת הורה ית
כאמר כי אהבו כהיה והאהבת אשר ירגיל האדם ככורה אדם שים הפרם
מין אהוב תכרה וכן אהוב הכורה מן הפרם בין הכה האהבה לכורה

לכירא וכין פח האותקת הנכריא כי היא ארת ועל כן לא יבאש מחנו הכורא
ית כי אם יבנתנו ויהיה הסוד בעיניו כאלו אהבנוהו בפי הו' אלו וכל
וראה הנדקה שאנו כותבים לכורא ית' כי לא נוכל לעשות לכבודו אלא בפי תם
סנוכל לעבוד אים לאחיו ואים לרעהו והכורא יקבל אתו כאלו עשינו לפי הראו
לו ואחרי אשר ביארנו כי האהבה היא סבת היראה ופניהם עמודי האמונה
כפרם ענין החכמה וכאמר כי החכמה היא צרימה להיותה באהוב כי כל אהוב
אלא לא יסיה לו חכמה לא יכיר מדון האהוב אשר זכרנו ולא יכיר עבדו וסבתו
ושאר מדוני החמדות ובאשר לא ידע מדותיו כן לא ידע לאהוב אותו כי
בחסד כלות חמבטלות נדעת מדות חמדות האהוב היא עבול אהבת האהוב
באשר יארכו כי סכסיל אין אהבתו אהבה ואם כן הנה נודע כי לא תשלים
האהבה כי אם בהמת ודענ וכפי מה שיאמר לו מן הדעת השלמה תהיה
הארון אהבתו באיכונו אשר מדותיו חמדות ושלמות הכל אהבת ה' וסב למי
סיה לו מצט מן המדות החמדות תהפיק לו קצת מן אהבתו וקצת חכמה ולא
תקרא זאת אהבה שלמה ולא אהבה שלם ולא אהבת שלם וחין דכרינו על
החשד כי אם על השלם והעמים ואחרי אשר נודע כי מלמט אהבה כהפנים
זה עש זה ולא כולם אחד מהם בלתי האחרים וכי יסוד שלמתן דונה לומר
אחבה ותיראה והחכמה היא עבודת הכורא ית' באמונה כלי חוכה על כן
כצורך לומר כי יסוד עבודת הכורא יתעלה הוא האמונה אעפ' שהעבודת
האמונה מוכאס מן סלמט אשר זכרנו ולא תמצא העבודה כי אם בלמונה
וכן לא תמצא אמונה כי אם בעבודה וכל אחד מהם דבק בחברו וקצת
שלמה לך סוד גדול בעד ודת של ית' ואומר כי יס' לה שלמה מעלות האהבה
ספלה ותשכיח למעלה ממכה והשלישיה למעלה ממכה עליונה והמעלה
השפלה היא הלמוד והכינה וכביכות בעולם נאריך הימים והנה אה ארבעים
עמודים אשר הם יקנה אדם השכל וסי' המעלה השפלה ומן המעלה הזאת
ועלה האדם למעלה האסכה והיראה החכמה והם בשלמה עמודים
ובעבורכי העכפיים רבים והעקר יאעט עד אשר יגיע לאחד וכל אשר ירהק
העכפיים מן האילן ירכו וכל אשר יקדכו יופטו כן הכרואים כל הכר יורקו
מן הכורא ית' ירכו מיניהם ועניניהם וכל אשר יקדכו יאעטו ורטי יגיע
לאחד על כן יהיו עמודי המעלה השפלה ארבעה עמודים

יחזיקו אבר עליו שלמה ואלה האנשים זכאיתגסג סאדס כהם זרואי יעלה
כזח אל המעלה השלישי נתיא הסגונה והעבודה והם שמי עמודים ומלה
הסכים יעלה אדם לחדק בתוכה העליונה אשר סוף אחת נסיון הטובה רנן
תא ית' ולהרכב עי נשים לכך וראה איך יתחיל האדם לבלות ומענות
רכות אל מעלות תועמות עד אשר יגיע אל האחד ושם יצמוד כי אין אחרי
שאזר המי' של רבר . ואחרי אשר הבצנו עד התכלית אשר היא כונת עובר
שאוסב כלור עתה מה צהיה תועלת סכאח מכל זמ . וכאחר כי התועלת
סכאלית הכאה מעבודת הכורא ית' ואחבתו הנהא טיאהב סכורא לחדס העובר
אנתו ככאר אמר מיאמר יקרת בעימי ככברת ואני אהבתיך וכתבי ויהכך
סככך והכך . עתה יט לנו לחקור על אהבת הכורא ית' לאדם היאך
היא ומה היא . וכאחר כי סכלים וסכסכאים לא יספיק להם כשכר
עגדיתם לאל אהבתו אותם עד אם יתן להם אותיות ורליית כי ישגו טובים
גדלים וזאה רחא תאמר להם כי לא יתקן להם דבר אחר נכד מאהבת האל
כחא לא יספיק לה ויחטבו אהבתו כאסבת בני אדם אשר אם לא יהיה עם
הזהב ותועלת אחרת או תכאה לא יספיק לאדם אהבתם והנכי
משרא לך כי אין תועלת גדולה כאסבת הכורא לאדם וכאהבת האל כו' לא
ינטרף לגמול אחר ואין לו לכקא ולסחול אם תתקיים ככסנו אחרי מותו ואם
לאו כי אהבת הכורא ככלל כל סגמול הטוב כדוע ש' לו להאמן כי כשאמות
אדם כיעצ'ם טובים ומתקנה בחסידות כי הכורא ית' ויהכנו . ומאחר
אשר יאסכו וזו סגמול שאין למע'ם ממנו כי אחר אשר יאהבו אין כסף
שי' ען לו גמול טוב על מעשיו ואין לנו לחקור איך יהיה גמול כטוב אכל יש
כאדם תאז גדולה וסכלות לא יספיק להם סככור הגדול הזה ויחקרו אם יהיה
לכפאית קיים אחרי הפרדה מן הגוף או אם יאחד כאלו כודע להם דרכי
סגולם הכז וכי כל הי' אונים לעולם הבא אנו יודעים על אי זמ דרך יהיה
בגולם זה אי איפשר לדעתו רק אם כהיה מלאכים וכתהלך בין חיות הקדש
או סינו יודעים דרך גמול הכפשות והיי העולם הבא היאך הם אך על מסכיל
מלה כול' לתרעת הי' יש גמול לעולם סכא על כל מעשה וכי יש ענ הרפעים
כונם ועל ה' נר ש' אך אין לנו לספור עוונות העושכ' והם ג' איך הוא
ואם יספר אדם לחקור מה יהיה אגרו המות וכל להבין ולהאמן כי יט

והצא לאפי ותקיים למים • והנצחה לחקום הנשמות • כי הנשמות
 שצוים ולקחה תחנות עלינות כי סבורתי חרה תהרבע יסודות תכונ
 מציאותו וחיותו • וזאתו • ואחרותו • וחכמה הנה נהגה נהגה הנכס
 ובאשר תפדר מן הגוף קרה זה מה שיקרה לגוף ישנו ארבע יסודותים איש
 אל מקומו יסוב המציאות ניסודו וסחיים ליסודם וסחמיה ליסודו ויסוד כל
 אלה המרכבה הוא בחקום פעלין למעלה מהגלגלים ועל כן נסוב מס
 ולא באר • ויסודו ארבעה חותיה בעלותה מס אך החקום חד ואלה יד
 יסודות הם ארזים שלי כפי רים כי סענס הסמא אותם הוא אחד הטיע
 כי הגוף כמו הפתי זה אשר תקרה חס מהסכן להדליק אותה ובקפחה
 בו חסות כמו הכר בפתי זה ובאשר יכנה אור הגדועלה להגלה האש ועוף
 ליסודו ותפס הסת לה כיסודם אשר ממנה לוקחה • ואם תאמר מה היתה
 סכסכה קודם היתה בגוף בטלך מה הנה הכר קודם שירכק בפתיסה ויסים
 הנהיכה כי פוסת עבר בחסן או ככרוב עומדת בכח ולא יבאה ידו מעשם
 על אר קרחת אותה כדרך וינסה ובקשרם בפתיסה והיתה הפתיסה כמין הגוף
 והסון כן והסון וכרע כי אחרי אשר ככתם בלנהת הנר תסוכ ליסודה לגבל
 האש כי גבל האש היה חסם וכתן כח באכסם או ככרוב ועל כן יבאה האש
 חסם • הסמיע העולם ככרם עבוד עבודת האל יתגלה וכל הגוף לעבוד
 סבורתי כי אין בו סח להבין עדעת ולהביד גאלי לא תהיה בכסם מן הסמיע
 לא ידעה אותו ולא הכרתה כמי שלא רחם את המלך ולא כלמד כמעמד
 חסר ינו • וזאת יסיה מן העברים סכנסים עלינו ולא יתאוח אליו ולא יסכוף
 לחכרתו ולא יכרהו • ואחרי סכנסת תנין גדולת סכנתי ית כרע כי מן הסמיע
 שיש חכמה ועל כן תפכר לאסוב גמעם • הסמיע כי כסם סכנתי לא
 תוכה לת גת סכנתי ער אשר סחיה • ועליונה מאר •
 במקל ככל כח לרכים עלינו סגול כן היא קרחה אל הכרתי ית ואין בינך
 גבין סכסם אן עסן אל הכרתי ית לרוב גבתי מחסכותיה ואחרי אשר כל כך
 היא גבתי סכסם האש וכעודכס כגוף תוכל להגביה ולהתכרע עס האישים
 תעליתים כרע כי ספליס מעלה סחכרה מן הגוף כי הגוף יערכנה לענות
 בכל בלתה כאשר העוף אשר קיבנו ככפיו לא יוכל לעוף בכל יבלתי ער
 אלא יתן וסו כרפיו ות • סחמיע ככסם בעודתה בגוף קבחה סחמיע

ג' כי ביניהם אשר הפרדו והיה עליהם יתקן ככל וזכרון נפשות החדשים
 והחכמים ורבותינו ז"ל אמרו חכם עדיף מנביא . התגיש כי כל עגול
 יעמוד על נקודתו האמצעית וסוף עמוד העגול על כן נמשל בגלגל הסכל
 המסובב על כל העולם ועל כל הגלגלי כמו גלגל עגול ונקודתו אמצעית העול'
 ונקודת העולם כפי אדם ונקודת בני אדם הנשמות אשר הם כי הם עמוד העול'
 ועל הם יעמוד כי בעבורם נברא כדאם כי כל נקודים שלא תהיה לא יאבד
 פגולה וכשתאבד הנקודים יאבד העגול כי היא יבורו ושיקרו והיא עמוד
 וסעגול נשען עליהם ואחר היא אפשר שיאבד בגלגל הסכל נדע כי לא תאבד
 נקודתו והם הנשמות וזה אמת על קיום הנשמות . העשירי דע כי
 אברהם ית' קיים וכל העוברים אותו וחיובים למצוא
 אל לא ימצאו אי אפשר שיגיעו לריסקעבור בייסוריהם לא בתבונן כבריית
 עולמו כי אם לעבודתו ואם אין להם גמול בעולם הזה אי אפשר שיהיה קיים
 להם גמול אחרים שמות ואם אין להם גמול אחרים שמות יש דבר שמיצב גמולם
 ואנו יודעים כי אין לכורא ית' דבר מעכב . כי לא כרא עולמו
 כי אם לעבודתו ואלה אשר עברו אותו לא היה נקם שבר גמולם ולא
 הנחה ועל כן ברע פאמין ביי גמולם אחרים שמות ה' וזכרון
 הכתוב אומר ובהרת בחיים למשנות זיה אתם דורעך . ואמר
 למען תחיו . וחיית ורכיש . ואמר למען יאמין ימך . ואנו יודעים כי
 הרשעים כמו כן יחיו כמו הנדוקים ויתקן מהם יבעתו בטוב . והיה
 אכחכו מובאים כמה קלות בהרגו על יחוד הפס ובשרו . וארג עולמם וכל
 פונם על יחוד שם . ואנו יודעים אם היא יענה נפשו על אשבת המלך כג'
 או יסבן עשמו למות כי המלך ימלוכו גמול טוב וכל שכן הקב"ה שלא גמול
 גמול טוב למי שינסוד עשמו למות עליה ואלא יתן לו שכר טוב אם סקר
 פ' אי אפשר להיג . סיג . הסמך . והדעת לא תאבד אך היא
 קיימת לכפי האם . תאבד אן הידע הקב"ה לא תאבד אן
 היודע סבורא ית והדעה היא כח עליונה קיימת לא ילשגה הקב"ה כי
 היא כמו בגלגל מסובב על הכלל לא יפוגה הספד ולא יע אליו ואחר
 אשר לא תאבד כאמר ב' כל דבר נשמר בעוד שהיא שומר לא יאבד והנפש
 שומרת עצמה ברעה והיא יודעת עצמה וכללית אתה ועל כן לא יאבד

כי הוא יודע להיאמר וזהו הדעה באיר הכפר! והמשל והמקור! סח
אחד ואחריו אשר התבאר ביהוה זהו הדעת לאת אשר כי הדעת לא
האחד סיר' המלאכים הם כמות ואין להם גוף ולא צורה אבל ראויים
ללבוש בצורתם מעטת צידם יש מהם אשר יראה על צורת
אדם ואחר על צורת חיה ואופן ויש מהם על צורת אדם והיא היקרה
בניניהם כי זאת הצורה אשר בה נראה מלאך הכבוד כאשר אמר ועל דמות
סוסא דמות במראה אדם ועל כן אמר נעשה אדם בצלמנו כדמותנו כלומר
בצורה שכבודת אלכנו אצורה או מחבר: ל הצורות למלאכים כמקורו' לפני
אדם ומזה כלומר כי צורת האדם היא בעליונה כיה א צורת הדעת והחכמה
ועל כן כל בעט אשר צורתה צורת אדם יש בהם ימשיכה אל מעלת המלאכים
אם לא ידעו מן מוכע ממעשים בעים העל' אמר הכתוב ויצר
אלהים את האדם עפר מן האדמה ותנה זכר לך כדריאת

הגוף מן העפר ולא זכר ככפז בריאה אבל אמר ויפח באפיו נשמת חיים
וכיון מאלת ויפח כולקחה ממנו ולא נראה דק אבל חלק מחלקו בכדור וכתן
איתו בדים כאשר אלכל מן הרוח אשר עלמסה רפיונו ע' ונתן על סככים
אדם הוקמים ובה נדע כי הכפ' היא מן השמים והגוף מן הארץ סס העלית
בצורת אשת היות זכה וכן אמר שלמה המלך ע' והרוח תשוב אל האלמים
אשר נתנה ואלת הפוכ היא מעידה כי תשוב אל המקור אשר באה מ: כו היתה
רם קודם זה כאשר ישוב העפר אל יפודו אשר הים חיים. ה' כח
הדעת יהיה מהשכל ומעניהם יבא הדבור וכה המדברת היא
אליה וכשכפרה הכפס והגוף ככה תרכיב אשר זה הגיע אל המעלות
העליונה ה' כפסות הן שלמה עליונות ושפלות ואמצעות
העליונות בצמות המלאכים והשפלות נכפות הבחנות
והאמצעיות נכפות בני האדם וכיוצא כי כפי החכמה סני הפכים יתחבר
מהם כח שלמי אשר איננו אחר משני הפכים אבל הוא עשוי מהם כגון אם
מעייב מדה מרבה עם מדה מלעכס יהיה לו טעם שלמי לא מר ולא מתוק ואם
יחדר מעט המרירות יהיה ויטה אל הלעכה ואם יגבר המתקית יהיה
ויטה אל הרב וכן כל אמצע השיגבר עליו אחד משני הפכים יהיה נועם
לני ויחדר החומר מן הפכים מנפס מן ומית ובויה דומית
ויתחבר לרוב ס יתואר יגברו עליה כיון הגוף תהיה נטה לרעה ואם
יגברו עליה כח ה' תהיה נטה למעלה עליונות וזה לך האות על קיום

בזה סתמך בפלותה למעלה אלת כי כפי האדם כינותו בין לפנות המלאכה
 וכין לפנות הכתובת ואם תעשה כמעשה הכתובת תסיה ככפם הכתובות
 ובתולה בגמולת ואם תעשה כמעשה המלאכה תהיה כהם וירצנו כי
 העל זכים לא ימותו וכן הכפס אשר היא כהם לא תמות ועל זה אמר דוד המלך
 פה במשל ככתובות כדעו ואחר כן אמר כי לא תמות כפסו כאמרו אך אליהם
 יפדה כפסו מיד סגול ואין כוונתו על מיתת גופו כי הכה הוא אומר כי
 יקחי סגל לל בעת יציאתו מן סגולס הוא יפדה כפסו מן האות ואל תמות
 כמות נפח הרעע קיה אכנו רואים כי הכפס יש לה דעת ללמוד כל
 אשר בעולם ויש לם דעת אחרת עליונה מזו אשר כה
 תדע ענמה ידע ידעיה וזו היא דעת הרעת וכדעת הזאת קרובה אל
 הכוראית כי האדם כזעת לידתו הוא כנהמה ובאשר יקנס דעת יסיה לו
 מעיס על הכהמה ואם יפליג בדעת וכחכמה תרחק מרחק גדול מן הכהמה
 ותעלה כפס למעלה עליונה מנבי שהיא חיסכת דברים על גבי ועל כן
 היא עליונה מאר ואם תתעסק לחשב בעיני הכוראית תוסף מעלה ואם
 תהיה יודעת עכמה תפיל מעלתה כמה פעמים כי בדעתה עמיה ידעם
 מדעיות כלם כי כל הדעות כגלות בתוך הכפס ועל כן כשתענה תקיב מאר
 לאל ותרחק מן המות כי המות לא יסלוט אלא על הגויות הקרובות אלת
 אכל על הכמות הרחוקות ממנו אין לו שלטון עליהם ועוד כי כפס האדם
 כגבלתה וכחמתם תכיר יוציה ואהרי אבר תתחבר אליו והיא עוד כען כן
 כדע כי תתחבר אליו אחרי יציאתה מן חנוף בלי ספק קיש דע כי
 כפילות האדם כהלקים לשני חלקים • חלק בהמי • שהיא הקיאל
 וסגותה והבעילה וסתנועית וחלק מלאכי והוא הסבל והחכמה והיושר
 והדבגר אם כן בראה כי זה החלק הוא כרשות הכפס ואם תרצה להיות מן
 המלאכים תוכל ואם תמאך למעשה הכתובות תהיה כהן אם כן כדע כי הכפס
 קרובה לא תמות

השער הששי

במדעם הדברים המעיינים על עבודת האל את וסמעפ ים אותה
 דע כי כל מי שיציעה בעבודת ה' אית צריך שיוע כי העבודה היא כמז
 הרמזה כי כה ת העבירות אשר ככפסית כמז החללים אשר כגוף ותיקון

אמצעים קרובים הוא כי יתקבצו אצל תתקן מוזב הנוף ותכיר סליחות
הרעות עבד אשר יהיה לריוף והרפואה היא מפני דברים מהם כבת רפואה
מרכיבים מליגלים ומתנבצ את החולה מרכיבים המיוספים כחליו וכן תיקון
המעשים סרעיים הוא נהסיר הרעיה לעשות הטובים ועל כן נזכר עתה
העני יכוסה גזורים על העבודה ומכין הדברים המבטלים בעבודת ותיקון
כל אחד **דע** כי עבודת הכבוד ית' יש עביניה דברים מבטלים
אזיקה וכן התאזה והקבעם והחכמה והעבלות והעצות
ומאורעות שעולם וחברת מתו רשעים ורוע האמונה ולעב הלועבים והחכמות
הרעות והסתיות והקבלה ולקוץ בעבודת מפני שלא יראה ש' דם והכילות
וסלא ימין כיום הדין ותכני מפרש כל אחד מאיה העביכים ואומר
בתחלה התאזה סוף ראש ופרש לכל המעשים הרעים גבשיתן אדם רשות
לתאונה לא יפאר מעשה מן המעשים הרעים אשר לא יעשה אותם והתאום
היא ת' וייה בעשרה הדברים המאכל ומשתה בנשים בעלמא וכסדרה ובעסקי
וכמלכות וכמרכב ובתענוגי הנוף ובשאר מיניהם ועל כן צריך אדם לכבד
אותה ולרפא זה חולי כי כל חולי לא יתפא אלא ברפואה אשר היא כנגדו
בארש טיב לו קדחת חדים יתרפא ברפואות קרות ואם הוא חולי קר יתרפא
ברפואות חמות ועם הרפואות צריך לישאר מכל דבר מוסיק על חליו וכן אנו
צריכין לרפת התאזה וכחם וכל עביניה ובעשה לה רפואה הסך מומנס ואנו
אומר כי כח התאום תקום מכל אחד מעשרים דברי אשר זכרנו ולאמר כי הסך
תאזה למאכל והמשתה הוא ברוב התעביות ולהאשיע רוב האכלה והסתיות
והסך תאזה כספים חברת אתי יואר ותחבמים והסך תאזה סעופר להתחבר
לעביים ולמרודים והסך השרדה להתחבר לשפלים ופאוכים והסך רוב
העסקים לחשוב כמות אשר תשכית ותבה' כל העסקים וכל המעשים והסך
תאזה סמלכות סק ואמר ותחת תאזה המרכבה ולכת רגלי תמיד והכביש
לכו והסך תאזה הערון להרמיק המערכים וכל הרונה לרפא חולי התאום
ידגיל כפשו כאלה הדברים ואם תהיה התאזה חזקה עליע יעביר על לבו כי
במאנו יעובד הכל וטוב שיבזבזו כפשו כדי להשיב רנון האית
אמישזכנו בעל כרחו וימצא חרון האל ית' ואם יתחיל להתעבך בזה ויראה
כי תאזה מתקפתו צריך להרגיל נפשו בכל אחת מעשרת עשר ויחסיף בכל יום

אבל ירושלב חשע וכל ארץ יקח בהם אל תהיה יודע כי אחי יאמר ועתה
על השבת נתימים או יכיר הרעות אשר עשתה כי הפדיתם לוי מהתחילו דבר
ולא הנטלו אחר ועל כן הועמד כל זה על לבי חיד יחזק וימאס מצדתי וי
ואם ודעה להרצול כפשו אל יכביר עליה בתחלה הן יביע עליה עול המצות
מעט מעט כפי אשר תוכל לסבול ולא תבול וזה המצב אשר יחזק בני ישראל
לכל יבחינו לא יירף ממנו כפי חצי שעה ואחרי אשר ידע כי יתקור עליה ולא
ימסיר ממנה אפטר מיוסיף בה וכאשר ירצע ארכ לעשות הדברים הנזכרים ולא
אחריו על עבודת הברוא ית' בריך שזכור יום המות מדין להיות ועכשו ונריך
שיזכור חיי הע' לס תבא למקיות הנריקים ופועם בצולו עמם אם ישמר
חק לא היו ונריך שיקבא כרשעים החוזרים בתשובה בראותו כי הוא מסביל
מבלש ויזו למעלה גרוס והוא לא חכה ונריך לחשוב כי בעת הצדו והתנאל'
או יכע לס' הערל וישיב ללחינו בעל פרחו ועל כן שוב לנו לשוב בעבודה
במרחק ואל ידמה להשע' השתא' כי בריך לרעת כי הפרט אשר בין הרשע
הפיתה והרשע המסביל כי הרסו הפיתה לא יעשה תשובתו לא בשן רעתו
והרשע המסביל יקרים מעשים טובים בטרם תבא וליה הרעם כדי שיחיו
לו לתקום ולעורר בעתות בצרה ואין סוכתו באמרי חסד ל' לחבובי ומכבי'
בכל חמיה רעה וכל עם סקיש רעים וכל רך ארץ רק המסביל הוא מי שיהיה
האחרונות ויבדים בטרם בואו יודע בוף הע' גם ויחטוב באחי יתנו
וקמדה השכית היא השבעה הוא מן המדות הרעות אשר יבחינו העבודה
כי כל מי שיש לו כעס לא יתישב בעבודה כלבו בטעת בעסול לא ישים אל לב
לפל מה שיעשה רק ירבה סבועות ויחללם שמים ויהרוג רעמו ויזק לחברו
ואפשר בעלות ח'ן אפו ילך ויעבד ע' או יסרוג כפשו ועל כן לא יבא
האדם בעבודתו אם לא יופל לכבוש בעסול ורפואת השבעה היא שבו עמם
הם תכחות אשר יעוררו השבעה וכאסף אותם ונאמר כי בכתה עם יהיה
ומצויט ייטוב הדעת ומסכלות הכועס ומחסרון חברת הח'מים והמסבילים
אשר יורשו ל' כבוש בעסול ומרוב התחכרותו אל ה' פילים והרשעים ומפני
אשר לא יכיר כמה מדה מבויה פ' כבעס ולא יכיר כמה מדות טובות יש בעסול
וארך אף פי כל מאריך הטו לעולם לא יתחרט ולא ינטרד לעשות דבר אשר כל
חמיו יאחרו רק כל מצטוו הם בטובה ובהת' כאשר אור טוב ארץ אביים
מחבור ומוא' ברוחו מלוכד עיר • וד' ע' כי ה' במיט החס' ד'ם
פתחלת תנא' עבדת' יקחו לנפשם וזה כלי לכבוש בעסול
ולא יפגעו ולא יטמנו א' להם רחם ל' כל מעשה ידש אש טובה ולא

ואם רצו ואם יזיק להם אדם כבוד תיקר כפשוטו מלחלל כבודם עמו ולהחזיק לו
במלכו ואם יזיק להם אדם בכבוד יסבלו דבריו ויתאפקו ועל כן ברוב
עזרה לא יזיק אדם כבודו הוא נדין להרגיל כפשוטו בהכנות קושי לבו
ויזכר לכל יבעור ויפסיד כין עיניו וזכרון מעמו ויתאפקו עפר ויאבדו ולא יכנע
לכבודו ויום יזיק לו אדם ירחיקו ממעבדו דך או יפסיד דרמי רסן לפניו ויחטוב
כי לא יקרא העבד מלך אלא יהיה מושל ברוחו וכשיביא כפשוטו במחורת
ברית וטובע לכל יבעור ימים מהרה יהיה לו כמלך רפואה מרש בלעבם אפר
הדע בית וכעטו ממחלה קצם ועוה וכשכב לאכול תמיד ממנה וכשיעשה זה
הדבר אפילו שני חמשים ויראה כל מיני חכמים אחר עברו עליו וככל הכל
השקר פכים ימות יכיר בעצמו כי הוא גבור ומשכיל ו המדע הסלטיית
החכמה זאת היא מן המדות הרעות אשר לא תתקיים בה עבודת האל כי כל
אדם חקף יוסף בעבודתו לעיני בני עמו וכהיותו לברו יתליפתה או יגרע
מחנה כאל עבודתו לכני אדם ולא לבורא זה יקרא חשדף כיוחיד בעבודתו
בין בני אדם וכן הנראה בעבודתו לשביתם ועל כן צוה הכתוב והזהיר לא
תגורו מפני אדם ורפואת המדה הזאת לחטב בלבו כי כל הניעה תהיה
לדין ואין לו מיגיעתו סקר כי אם חיות הבורא כי הבורא יכיר כי עבודתו
היא לסמכות לכני אדם ואין לבורא חלק בה ועל כן קבלתו תהיה לחטא
ועוד כי כל חקף הוא כסיל בעבור שיפול על לבו כי כאשר יוכל לרמות לכני
אדם כן ירמץ הא וזה יהיה מהבלות במורה ועל כן נדך לרדת כי טוב הוא
שיבליה רשעו כלוי משיעלימו זה מכני אדם כדי לרמותם ולאען יקראוהו חסיד
ואם המדה הזאת תהיה בעבוד אלהים נדין להרגיל כפשוטו בהפסד ויפסיד
על כפשוטו כד לכל יוסף על עבודתו לעיני בני אדם לא מה שרדע כי לא
יפסיד ממנו כשתר ואם יוכל לתקן זו המדה או ידע כי יסיג דבון קא
המדה החכמה הזאת דע כי מדת הצוות תבטל דום העבודה בש"ת
אם בוש לא יבוגרם חלום לא ידעו ותי סלח יבלם מכני אדם מאעמית לא
תדבק בו העבודה כי התול אל טוב עם אי ועם אכזבים וכל מי שיהיה עמו
לבורא יהיה עמו לכל אדם א"כ כאשר שכל מעיו שבו לכני אדם מעיו שבו
לבורא ועל כן נדין אדם להכניע יכרו המדע הזאת ולזכור הרעה שיש בה
לסיקוף עצמים כדאיתו אותם וכאיעו קחלקם מלפני כל אדם ובאשר ירצה
להזיר זה הירד יציל להכבד עמו ולחטביתם מכל בני אדם ויך בקומה
פגומה שני לא יפסידו כן תהיה נשחת כל שדורתי הרעה החזונית
השכלית הירמיה רעה תבטל העבודה כי כל אדם צנוע לא יאמץ עמו
ממנה וכל כן לא תזל עבודת העבד כי יצוה ללסאום הכאים ודע
כי הבורא קאמן המדות ויחולקת הלב ונוקטו הרעה

מכני

ועל כן צריך לרחוק תמיד מכל אלה חכמים ולרעו כי כמו רחוק מהם פן
תחיש קרבתו אל הטורף ית' וכפי קרבתו אליהם כן ירחק מהכבוד ית' ואם
לא ירע איך יפרד מהם כי גבר עליו סיני יתחבר להפסד ואז יכיר מומם
ונכחירו ממומם אז יוכל לסתרהק מהם כי אם יתחבר למלכיים ולא יוכל להפרד
מהם יתחבר לזקנים ואז ישמע דבריהם וסכלם לעניים ולמורדים ואז ימאס
בגאות וגובה סלבו ואז אפסד לרחוק מהם בלאט וכאידבס לרחוק מחברות
שקרבים ולא יוכל להתפרד מהם יתחבר לזקנים ואז ישמע דבריהם וסכלם
וחדרותם ויכיר הטורף אשר ישג בחברת הזקנים והישימים והספרט אשר
ישג בחברת הזקנים בין חברתם וחברת הנערים ואם יתחבר לנשים ולא
יוכל להפרד מהם יתחבר לאנשי ייטוב וסכל ואז יכיר שהמודות אשר הם אשר
ואם הפך מעבידי הנשים ואם יתחבר לאפיקורוסים והשחיתו אמונתו יתחבר
לתמימים תחשירים תיגסלגים בחכמה ואם יורסו באמות ובהזפתים על כוונ
דעת ת אפיקורסין ואם יתחבר לכסילים ולא יוכל להפרד מהם יתחבר
למאכילים ואם יתחבר לעושי אובחא וגזל ולא יוכל להפרד מהם יתחבר לאנשי
אזובח ואז יראה איך הם כזהרים ואם יתחבר לגרועים ולא יוכל להפרד מהם
יתחבר לכבדים ויקרים וילמד מעשיהם והמדה השמינית דוע האמונה
אזי שאין בראיזונה מש מאד קטט למציא לורפנא ולמכתו תעלת אם בלגים
באיתו לא ירחיקו ויהפך לו לב אחר ויסיר לב האבן מבערו ויפקו סו
בתקודת רחמים כי אין סבה לתקונו ואם יסמו לפניו כל ענייני המוסר
וקרובות הכל הוא לו ואין עחשכסו ללעב וסוא כמו סחולי אשר אין לו
דמנא וככלי חרם סכסכר אשר אין לו תקנה ועל כן צריך אדם לשמור אתונתו
והמדם הט' לעג הלועגים וחרפת המחרפים אין לאדם ליכנס לעבודת
סאל ער יסית עליו לבל יסית לכו ללעג הלועגים עליו וחרפתם ואם יאמר
עליו כי הוא חפף וגובה דעת הכריות אין לו לסוס לכו לדבריהם וירסוב לו
ספיון כל בני אדם ללעג הלועגים וחרפת המחרפים לא היה אדם עושה
מום טובה ולא ממום ולא חסד כי לא ימלט אדם מלעון הפריצים באשר אמר
סתר כעשים פיהם ולסוסם תהליך בארץ וכמוס לועגים אשר לעגם מקחא
וגרוסים חסבי סיכרו היתרון ולא ישיגוסו וכעבור זה חרפיהו וע' כן
צריך אדם סחיווק בעבודת השלית לירע כי לא יחרפיהו כי אם סבי אשמים
אוצר סזיל אז מפסיל ואם יה סכסין אין ראוי לחוס לבריו ואם הוא ממכל
סעם יל לא יחרף אדם על עסק כסון אלא אם תהיה קחה מכני שאין בו
סערף הזיל וע' דקס' הסכמות יס' סכמות וס' תיש האמונס ידן

ענין הכמות האמצעית והכמות האסימטרית והכמות הפילוסופית כל אלה
אין נדיק לעבוד אלהים לפי דק עליהם דק ירחק מהם ככל כמו כי נשים
שיטיב מהם תועלת יאבד אמונתו וידמה למי שאבד חפץ בטביל אחר ולא
קשיב השני וכמה חכמים בעיניהם השבו כי עלו למרום החכמה חכמים כי
עלו ועמדו בסוד גדול ויעלימוהו חזותם ולא ידעו כי רחקו מן האמונה ולא
יכירו סדר כמו הכריא אשר הרגיל במאכלים רעים לאהבתו בתענובים
ונשחת בכין איבריו והרבת גופו ונפתנו פכיו והוא לא ירגיש ויפסח עצמו
כריא והוא הרוב למות וכאשר יתחבר לאחיבורים תשחת אמונתו מעט
מעט והוא לא ירגיש בן המתעסק בחכמת הפילוסופיה תרחיקו מעט מעט
והוא לא ידע אך כונת הפילוסופיה ותכונתה היא לרעת ייחוד הסם וכשידענו
או יעברנו אבל חכמת הפילוסופיה היא כמו היס סגור וידמה הרוב
למתעסק בו כמי שידע להבא בתוך היס כשיאמר לו כמנולמו ים פנינים
ואבכי יקרות ורכים יהרג כששם על סדר הזה כל ישמו בתוך היס וישוטטו
לכס ולא חנאו וחכמת הפילוסופיה ים לה בתחלת דברים והקדמות
מאכמים האמונה ולא יבטח ב' הכנס בה שתאבד אמונתו אם לא יהיה לו
אלמד בקי וחפיד סוירחו ויטערהו מן סתקמות אשר תחלם אמונתו ולא יתלש
הארס ממכשולות הפילוסופיה ושיג התועלת אשר הוא מתקס אבל כשיקרא
לברו ספרי הפילוסופיה אי יקראם עם רב חכם ושיאנו חסיד במור אין ספק
כי תשחת אמונתו ויפסיד יתר ממה שרניח וזה סכלל הוא עמוד לכל ירא יא
ועל כן צריך לזכור בו וזהו ה' אקבאה כשיראם העובד אנשים רבים
מת' תים ממנו מתעסקים בעסקי העולם והשיגו כבוד יקבא בהם וישוק
ל'קס מעל תם ויאמר כנפשו הנה אלה השיגו לזה הכבוד מפני שבקשותו
ואני אלך אבקשה אמצאהו ונדיק למשכל השמה מזאת המדה והמדה היא
המתיות כי עיני אלהים כראותו אנשים עובדי האל כי עזבו עבודתם ושב
לעסקי העולם והלכו אחרי תאותיהם ואמר הנה פלוגי עזבו עבודתו אעשה
בן גס אנו וזהו תכלית הפתיות והמדה היא כי יקוץ אדם כאלא יראש
סכר עבודתו יא אכשיכו ונעסקים כעבודה וכאבד יבא עליהם צער ינחמו
על צרתם ועל תפלתם וכאשר יראו כי לא תיעיל יקוצו בה כל סבן אם יראה
דרך השעים ולזה והוא עומד כבעד או יתקף וזה יתרון בין קמטכל וסכסול
בי הסכיל יעשה סדר הזה אך הסכיל לא יעפס וישכילו כי עבודתו
באין וצדקתו כ'פס ומי ותן כיהיה בה וי' לסכנל מעונם אלהו ואל יתקף
עליו סכר בעולם הוא והמדה יוד תכלית או הקדמה לו

וְלֹא יִשְׁמַח בְּיָמֵי אֱלֹהֵי אֲבוֹתָיו וְלֹא יִשְׁמַח בְּיָמֵי אֱלֹהֵי אֲבוֹתָיו וְלֹא יִשְׁמַח בְּיָמֵי אֱלֹהֵי אֲבוֹתָיו
אֲחֵרֵי מִדְּבַר מִפְּנֵי שֶׁכִּי הָיָה הַכֶּסֶף נְדִיבָה כְּלָלִים בָּהּ לְכַתְּמוֹתֶיהָ
לְהַיְבֹאָה אִם בֶּן כְּחֶמֶד וְזֶה הַמֵּדָה וְכֹאמֵר אִם יִהְיֶה אֲדָר בְּלֵיל אֵין וְזֶה הַמֵּדָה
הַרְשָׁעָה בּוֹ לְכַרֵּם יָקָן אֲחֵרוֹת מְלֹכֵר אֱלֹהֵי וְזֶה עֲלֵתָה עַל כְּלָתָהּ וְעַל כֵּן חֹמֶר
בִּי הַמֵּדָה הַזֹּאת תִּשְׁמַח הַעֲבֹדָה כִּי כָל מִי שִׁיחִים בִּילֵי לֹא יַעֲשֶׂה צְדָקָה בְּעֵתָהּ
וְלֹא יַעֲזֹב אֲבוֹתָיו בִּי אִם בְּעַל פִּתְחוֹ וְכָל מִצְוֹת אֲשֶׁר יִצְוֶה בָּהּ תִּשְׁמַח וְיַעֲשֶׂה
בְּחֻמְצָה וְאִם יִשְׁמַח בָּהּ אֲחֵרֵי אֲחֵרֵי מִעֲטָה מִחֵילָה יִקָּל כֵּן וְיִשְׁמַח רֵאיוֹת עֲלֵי עַד
פִּיתְיִרָה וְיַעֲשֶׂה בָּהּ חֲרֻטָּה וְשִׁמְרָה כְּגוֹן אִם יִקָּה כְּבֵשׁ וְיִשְׁמַח וְיִשְׁמַח וְיִשְׁמַח טוֹבָה
וְיִשְׁמַח לְהַיְבֹאָה הַלְבוּשׁ וְרֵאיוֹת לְהַכְפִּיר אֹתָהּ יַעֲשֶׂה וְכֵן אִם יִכְנַס עֲלָיו שִׁבְעָה
וְיִדְמֶן לֹו עֶסֶק שֵׁם לֹא יַעֲשֶׂה יִאֲכַל לֹו מִמֶּיךָ יִבְיֵא רֵאיוֹת כִּי קָם חֹמֶר
לְעִשְׂתֹו וְיִשְׁמַח רֵאיוֹתָו אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֹתָם הָאֵרֶם וְיִשְׁמַח וְכָל זֶה יִבְאֵר מִכֵּן
הַיְבֹאָה וְעַל כֵּן אִי אִי־שֶׁמֶר לְהַיְבֹאָה לְהַיְבֹאָה עֵבֶד לְשֵׁם בְּשִׁבְלֵי רֹוע לְכַבֵּן וְעֵבֶד
אֲשֶׁר בְּשִׁבְלֵי כְרֻשָׁה וְיִקָּר בְּלֵי אִי־כֹר וְכָל שֶׁהֵן בִּינֵן לְכֵן עֲצֻמָּה כִּי לֹא יִשְׁמַח לֹו
אִי־כֹר וְלֹא הֵיטֵר כָּל כְּרֻשָׁה תִּשְׁמַח וְעַל כֵּן צְרִיךְ לְעֹבֵד אֱלֹהִים לְבַל יִלְכֵד
בְּמִקְוֵה סְבִילֹת בִּי־יָמָה אֱלֹהֵי בְחֻלַק סְפִתָיו וְיִרְאֶה לֹו תְכִלֵּת רַחֲמֵי־דָוָה
וְכִי־יִדְמֶן לֹו שֵׁם תִּשְׁמַח אִם יִדְמֶן עַל מִכְתָּבֵי־יָקָר אֲשֶׁר אִם יִשְׁמַח מִתְּרֵי יַעֲשֶׂה
וְכֵן כִּי־יִדְמֶן לֹו אֲשֶׁר מִמֶּיךָ לֹא יִשְׁמַח וְהַחֲכִיל אֲשֶׁר לֹא יַעֲשֶׂה כִּי־יִשְׁמַח
חֹמֶר וְהַכְפִּיר הַחֲסִיד לֹא יִמְלֹט בְּפִתּוֹ וְעַל כֵּן צְרִיךְ לְבַל לְהַכְפִּיר עֲצֻמָּה מִן
הַמֵּדָה הַזֹּאת וְאִם יִשְׁמַח עֲבֹדָת אֱלֹהֵי בְעֹבֵד מִיָּד כְּבוֹד וְגִדּוֹעַ כִּי כָל מִי
שִׁי־שְׁמַח מִצֵּד אֱלֹהֵי לֹא יִשְׁמַח לְבִי לְאֲבוֹר מִמֶּיךָ עֲלֵיהָ וְכֵן לֹא יִשְׁמַח בְּחֻמְצָה
שֶׁתִּבְאֵר בְּחֻלַק הַמִּטְבֵּחַ וְזֶה הַכְפִּיר יִדְמֶן אֲחֵרֵי הַחֲכִיר אֲחֵרֵי אֲשֶׁר בִּי־יָמָה
שִׁקְרֵי הַעֲבֹדָה וְעַמְלֻרֵיהָ וְהַעֲבִיבִים הַמִּשְׁחִיתִים אֹתָהּ צְרִיךְ לְבַאֵר כָּל עֵינֵן
מִעֲבִיבֵי הַעֲבֹדָה וְכִי־יִשְׁמַח בְּחֻלַק הַמִּטְבֵּחַ וְאֲחֵרֵי כֵן כִּפְרֵם אֹתָם כִּי־יִכְלָתָם
הָאֲחֵרֵי בְּחֻלַק אֲדָר כְּפִתּוֹת לְמִצֵּת וְלְעֹבֵדֵת הָאֵל יִתְּ וְלְבַאֵר כֵּן הַסֻּדוֹת הַסֻּדָּה
וְפִירֻשׁ דְּרָבִי הַתְּפִלָּה אֵיךְ הֵם וְאֲדָר עֲבִיבֵי וְפִי־יָמָה אֵיךְ יִהְיֶה הַבֵּן לְעִשְׂתֹו
אֲדָר הַטְּוֵבָה עַל חֲסֵא נְעֻרָיו הַבֵּן לְלִמּוֹד תְּלָמוֹד תּוֹרָה וְדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ אֵל
דְּרָבֵי אֱלֹהִים קָדְ לְהַיְבֹאָה כִּי כְּמוֹ מִדְּבָרִים הַמְּכַתִּימֵי־הַעֲבֹדָה הֵן לְקִרְוֹת
כָּל כּוֹרָאוֹת חֲכֹרָא וְכִי־יִשְׁמַח אֲשֶׁר עֲשֶׂה עִם חֲבֵדָיו כְּגוֹן נְעֻלָּאוֹת מְנַרְיִם
וְהֵם וְהַמְּדָר וְיַעֲשֶׂה מְנַלֵּת אֲשֶׁר וְיִתְּ וְלְקִרְוֹת כְּמוֹ בֶן דְּרָבֵי נִוְרָא בִּינו
וְעִזּוֹ וְאִשּׁוֹ עַל עֲזוֹכָיו כְּגוֹן אֲשֶׁר קָרָה לְקִרְוֹת וְעִזּוֹתָו הֵן לְהַמְּדָר בְּתַחֲלָתוֹ
לְבַל יִשְׁמַח וְיַעֲשֶׂה עֲבֹדָתוֹ אֵיךְ שֶׁיִּהְיֶה הֵן בְּעֵבֶן תְּעַנִּיתוֹ אֵיךְ יִהְיֶה
הֵן לְהַמְּדָר עֲבִיבֵי עֲבֹדָתוֹ מִכֵּי אֲדָר וְלְהַעֲלִימֵם בְּפִי יִכְלָתוֹ הֵן
לְמוֹס לְחֻלַק עֲבֹדָתוֹ מִן וְאִם יִכְלָתוֹ לְמִקְדָּה עֲלֵיהָ כִּי לְחֻלַק בְּעֵת הַיּוֹם
בְּחֻלַק וְלְקִרְוֹת יִתְּ לְשֶׁדֶר לְעֵבֶן סְוֻדוֹתָיו וְהַקִּיּוֹ וְהַמְּדָר הֵן לְהַמְּדָר

להתעסק בצרכי עניים ולהחזיק ביד מלווים ה' לבקר תמיד בית הקברות
 כ'אז כ'כע לכבו הערל ולעמוד על חולים בשעת חמתם ואז יכיר כי הכל
 סבל סיד לסדר מאכליו ומטקיו ותענוגיו ומרכבתו כמטפט הט'ו
 להתחנן בכל תפלה מתפללתו להצילו מיצר הרע עד יום מותו ה'ו אס
 יהיו לו כמים איך ירגילם ואיך ילמדם מעבודתם ה'ז לקחת אשה אס סוח
 פנוי ה'ח לפסם כוכתו בעבודתו לאהבת הא ואהבת החל תשלם בד' רג'י
 להתחבר עם החסידים חכמים ולרחוק מחדת הרשעים והכבילים ולהתעסק
 בדברי רזל וככל ספר מן הספרים הקדושים ולרחק מחכמות חיצונות
 וכ'ארגיל אדם כאלה הד' עליו כאמר עיפס אלס לא ימוט לעולם ד'אחד
 בהרגל העבודה ודרכיה דע' כי כל הרונה לעמוד את אלהיו
 עבודה נמורה כלב שלם לא יטיבנה כי חסם ברכה הסקידה בארץ
 הימים כ'ז ההרגל ג'אלא יקוץ כה ד'ע' כי עובר אלהים ימנח עמו
 גדול כ'חלת עבודתו וטעם גדול כאחרית עבודתו וכן כל מעשה
 אשר יעשה אדם ימנח יגיעה בראפונס ויסוד ככרות ה'גיעה באחרונה ועל
 כן הד' לקבל עליו עול העבודה צריך למאז בכל הכחותיה ולהתקבל בהם
 תמיד ורגיל עצמו בראפוננה לעשות המעשים הקלים ואל יטריח ענו עמנו
 אבל כל אשר ילך יוסיף כאמר אמר וסיה להם דבר יא'נו לנו קו לקו קו
 לקו ועיר סס ועיר סס ובראיתו כי יוסיף יותר מאשר יוכל לשכול יקל מעט
 ממנו לכל תקוץ הכפס בפתאום ואחרי אשר יקל ממנו יעבר ויעלי ימים יפוס
 לקדמותו והכני יופ' לך דמיון בהרגל דר'י העבודה לכל תכבד עליו כגון
 אדם הרונה לעשות בשמו בצומות ואין מנהגו להכול תעניות על כן צריך
 בראפוננה להתענות יום אחד קודם ויתחיל כמי הקור' ב'י הימים קצרי י'
 אנופיו ח'ק ולא יזיק לו הדום ויעמוד על זה המסג' ימים ואחרי כן יוסיף מעט
 גיהיה תעניתו בימי החום לא בימי הקיץ ואחר כן יוסיף מעט לה'עבות בימי
 הקיץ ו' יצטרך להתענות יום כול שבו ידע כי היגיעה שישכול יהיה ב'פעם
 הראשונה וסנית וקנת היגיעה תשאר ב' וכ' ומעט מועד מאסנה תשאר
 בהס'ית ופס'ית ו' ו' תחיל להכנס בשביעית לא ייג' בהפסם היגיעה כלל
 בכל ימותו כי יקוץ גייג'פתעטתו או בעמ'ן עבודתו ועבור על לבו כל העונות
 י'את גלות אס' ו'א' לנמן העבודה היא ולהיזק אשר ירחיק ממנו כה וירב
 פי הטום יכביע הלב וצריך לכל הרוצה ללמוד ההרגל סידש נ' כל כ'וד עבודה
 י'מ'נעס'ן הפס' מעשה א' ייגע עצמו בדברים ככריס צריך בראפוננה להקום
 קטוקה הס'יה עליו בעשותו אלה וק'רעה הכאק ג'ליו אס לא יעטנה ובקי בשול
 ה' וכה הס'יה עליו לן תהיה רוב תולדות לעשותו כי אס ידע כי תכא אליו
 ה'יה בר' ג' ממנו תקל ביצ'ו היגיעה א'ע' ימנח א'ה כגון סכר עובד
 א' י'ה י'תנולו א'ה' גדול

בשנין

על גיל סמחתו במחיר תלוי אחר יתחייב ממנו לא יקוצה ולא יחלפה
תכנסו לו יביטו ואלו יש אגסים אחרים כילא תערכו קטניה והעבד
לעבוד אלא אחרי אורך ימים בעבודתו ואז יבין הטוב והרע וידע כי יש לו
גמול על דואו יבין לעמוד על עבודתו ולא יקוצה אף בהחלת דבוקו בעבוד
יקוצה בה יתחלפה יפעמים רבות ויזכמה לכל כן אס' ב' ב' ו' נאמר פי
לא ידעך אדם בעבודה אלא בארבעה דברים אחרי דעתו גמולו מחנה ואחר
צמחו בה פנים רבות ואחרי קביתו בכל טוב ואחרי דעונו סוד התאוו והפכה
פ' ח' מעשים כי כל מתחיל לנסות טוב מעשה אס' יסיה לו כמעשה תדור שם
הנאה תכנס בלבו שתאם כי פן כל מעשה שיש בו פנים הנאה יבכס בלבו ההכנס
גילאנה ואחר כן תסור ותכנס בלבו השכחה ולקץ ימל תסור וכן יתלבו תמיד
ישיר האחר ויבא השני אך אם תהיה הנאת העובד בעבודתו גדולה ויש לו סבל
תעמוד האהבה ימיה רבים והשכחה ימים מספר ואם לא יסיה לו סבל טוב ואין
לו בעבודתו הנאה גדולה אז יבא עליו חמדה הנאם חמד אחד וחמדה חמד א'
תעמוד האהבה ימים מנושטים והשכחה תאריך ימים וכאשר יתחלפו בעמרים
לכבוד שש יתחששו לחרם מרושים טובים בעבודתו אז הוסיף האהבה ותגדל
ואם יתחדש דבר ש רעים תוסיף השכחה ואם לא תתחדש בעבודה דבר יהי
פליהם שנים עד יבא השכל ויכריע ביניהם כי אם יהיה הסבל טוב תתחזק
התאווה בשכל ההנאות סכנות מחנה ואם תחלש תאהבה תחזק השכחה ותלך
הדך וגדל ותתעצב האהבה ככל יום ואחרי אשר ג' יבין סוד האהבה והשכחה
לאמר כי צריך לבעול בעבודה להכיר בתחלת עבודתו כי האהבה והשכחה
בלחמים שפיהם פעם יגבר האחד ופעם יגבר השני ועל כן אין צריך בתחלת
עבודתו להיות חושש אס' יקוצה פה כי זה מטעם האהבה בתחלתה כי תבש
לתפלות ידוע ותחדל ואח' כ' תשוב ותתחזק ותתחדש בטור ואחר כן אם תחלש
האס' ותפחד השכחה אל יחי כואש מן העבודה רק ידע כי לכך ימים תלך
אלא אם האדם כבער מדעת ולא יכיר ההנאות שיש בעב דת הבורא אז
י אריכו ימי השכחה וימנעו ימי האהבה וכל אשר תלך תתחזק השכחה ועל
כן צריך למאכיל בתחלת עבודתו להרגיל כפשו בלאט לכל יקוצה
בעבודה כי בהכנס האהבה כלכל סוד דבר מצוה צדיק ומרד לעבדות
נפלאות כי תמנע האהבה ותתחיל השכחה ים אגמים חכמי לבט יטריחו על
פמסם ולא יביחמו לתך מ' ג' עד אשר תסור השכחה ים אגמים סבל לא יגדלו
לאמר שפאתם ויקוצו מעשה החיל ויביחמו עד אשר יאכר מ' סודם ואלו
יחיון פתחיהו ולא יבית הכל לך יאכר מהם ג' ל כן צריך לתפיל בראי פי

ע"ה ש' האב"ה בלבו ויקח בעבודה לכל יבוא כל המעשה אל יאמר אמת
הכל עתה אורי בן החורף אורי כי אם יבוא ע"ה יאמר הידו חס יח ק"ח מ
בזקנת לא יאמר בגן מי שגבר חרמתי אכרו חס ע"ה כל האב"ה מן ה' ק"ח
לו תקנה ואין לו רפואה ואם חרמתי אכרו חס ע"ה תקנה ויאמר
לקרמותו בס' דפ"א וכן יש ובעל העבודה לעשות בכל עניני עבודתו בגון
הנאות סאס יקדל להתעבות ימים חס' ויחד בן יקוץ בהם אל יאנוע עתה
מן הכל רק יתעבס יום אחד בשבוע או אפי' יום אחד בשבוע וכן אם יתחיל
להתפלל ויקוץ בתפלה יתכלל ימים בשבוע או פעם אחת ביום ואם יתחיל
ללמוד ויקוץ בחי' קרא מעט בכל שבוע וד"ל כי ל"א יקוץ אדם כשאם העסק
דק בהתחלתו וכשיאריך בו ימים ופנים יהיה לו השכל מנהג
ותרבה בו כשאו ואע"פ א"ת בו עורה גדול' כי בן כראה כל שמרגיל עצמו
לאכול דבר סלא אכל מ"ה או דבר אחר ימאסו או דבר אחר אם יתקנה בו
ימים או לא יבדל עליו ויהיה לו הכח והידיק נאסו ע"ה אחר כי המרגיל
יבטאו בעבודה אל יתחיל בעניינים קשים כי אם בעניינים קלים ואם לא יוכל
לעשותם אע"פ שהם קלים יעשה קטנים וכן אחר ע"ה יוסף עליהם ובראיתו
כי תקוץ נסמו ימנעו מהם מעשה קטנים ולא יניח הכל כמו שפירשתי ע"ה
יח' קלים הם בגון התפלה ופאלת שלום ונעזר נע"ה פני יבטאו ונאמר חו' י
ללות מתים א' העניינים הכבדים בגון להעשות במדות אלה ומה שכתב
תורה בסידרתו לו ולשמועו וכן האכלים והנז' והשכונ' והשכונ' והקלח'
ולאחר מותר וזהו אב"ה י' לארכ' לחך נסמו ולהרגלה באשר ירגי' האב'
לכבו ללמד א"ה ר"ה ארץ כי הוא צריך בהשגחה ללמד לו העשקים הקלים
אשר אין בהם טרח ולא גי'עה ופ' אשר ע"ה יוסף עליהם ואז לא יקוץ בהם
שכן א"ה בתפלה ימרוהו העשקים פ' ב"ה יקוץ בהם הלו סבה נמא'ת
הכל' ולא יאנוע אליו ועל א"ה ר"ה אשר יוכל המושל' להבנות בו יגרו במק'
פי' אב"ה נכפס הטובות וההז'יות שיש בעבודת האל והדעות הנאות למי של
יעשה ואם תאמר כי יש אכ"ס אשר לא ימנעו ולא יבטאו מדעת כשעשה
המדות האל וק"ח חותיהם דע כי האב"ה הם אין לא לחלק בהם ולא בתפלתם
וראוי להעלים עיני מהם ומן השלתי ועליהם באמר אם ימנעו ולא ימרגלו
וכבר זכרתי לך בכל עת בלחם היצר ע"ה השכל' וע"ה בן ככל עסק מעסקי
האדם אם תעלה מלחמה בין שניהם ואם תראה האדם הולך בעסקיו בדרך
א"ה דע כי האב"ה נבדל על ה' וזהו יעשה על כן אנו צריכין מייבין בכל
עסק לבדד לטב' המלחמתו כי השכל' והי"ה ס' ע"ה גבורים נלחמים י

בלחיים אך היצר מפני אגזירותי וקושי טבעי ונתני בעמדת השכל ורקות
טבעי היצר תקיף מן השכל ולפי נמיס יהיו שנים בכח נחם יעוצר האדם לחמד
זקת חיים ולשקודק (ועל כן ינו צריכין לצבור לשכל אהרי אשר שניס שנים
ועל זה אמר ראש בנתי נפיק היום אנו חתים נאזת הטוב הוא השכל והמלת
והרע הוא היצר הרע וזו רענו כי בחזה פה זה ועל כן ננו לצבור לשכל
האשר אנו נוכ זרת בתי יס על כן זמנו רונה אל בני שמיס חוץ מידאת שמיס
מפני שמלחמתם אכל וזיצר שין ונתן רשות הכוראת לאדם להמטין אחר
מיס ובה משם הוה אכל אסינתא אדם חן בעיני הכוראת כשירצה להמטין
אחרי היצר לצבור אותו יודע לנ מזנעיס או מצבכים או דברים מטרירים
ולא ימחבו הכוראת לעבור לצר ולפאר ישגו בהוה נאום הכוראת חדי אבותיו
או בעבור אשר יבד לכו כי הוא כחמן או בעבור כי יכיר כי באחרונה
יחיה חייב גמר ויחיה מן הזוכים לראות פני הכוראת ומן הקרובים אליו ד
וכש יד הכוראת מה שצתיר להיות ירצה טיקים נקי בעת שישוב מדרכו
הרעה ויחיה קיום ועל כן אנו אמרים בתפלה השיבונו אבינו לתורתך כי
כתפל לכל יודע לז שכן עשבה אותנו ואשר אין נסס חן בוניי השל לעשות
טוב ויחם תוצר ללכת כשיררות לכס ועל זה כאמר ויתקו השל את לכס
או זוכית ועל כן באירעה אחר מהס נטוב מרשעתו וכיר הגורא כי לוי ש
כלל אלם יודע לז הרבים המזנעיס ומטרירים אנו כחו שאמר כי כבונו
לראות פני וזהו פי' השמות את לכס כי הרשעים בעשותם עכירת לא יודעו
להזמין יעדי שנתא ישיבתם שכלב לודי מעשה כאשר אמר למען תפוש את
בית ירא ועל כן אמר הכוראת למה תקענו אל ידרכיך וכן הוא אומר
אל כל תמזשן יודע לכו מאורעות יעבבו אותנו מעבוד אותך וכריך
לבעל העבודה החאכו לעשו מזה וינטיאנה לאיר מחלה יש לו להיר כי מצא
חן בעיני אהיו ופי' קוראת אהובותנו ובשירצה לעשות עבירה ויזמנו לו
דברים צרירים ולא תשלים לו ידע כי מצא חן בעיני אהיו כח' דוד ע'ה
היא אשר מבעני מהרג אותך ויש למלט מן הצבירה להכיר כי סבורא
בזר בעבדנו וזהו תנו ועל כן יש צרהו מהתעסק במעשים מטובים כרי
סיסא נקי וקרוב לעבד אהיו וכעבור זה צריך כל אדם לצבור לשכל ונדבר
סוף יגבר השכל על היצר ויש לאדם בעצמו עבירה ויגבר עליו היצר עד
ע איתו חצי הוא חייב להחם אחר עשייתם וירא וישתומם ואם יעשה כן
יחיה לאית ע'יו שי יטיב מנשני כרוב חיימי והשתעבב אדם באחד מן השני
פני יס נקח לאת יתו להטיב משיו . האחד טרם עשיתו העבירה

כל אחד מהם מלאכה בין פוסק הדבר המלאכה בין פוסק הדבר
תולדי המעשה כמעט שיפתו מעולותיה הנפשות או ימכעל אחד מהם ועל
כן נרדף נרפא אותה ולתרוצות הדרך אשר בה יוכל לתקן ענייניה וכאמר
כידוע כי כל דבר פועל לא יהיה פועל כי אם לזולתו כי לא יתכן להיות
מבר וחיברי הגוף חכה ומוכה ולא הפה או לזכבל ונח
סעין רואים נגד זה ולא היד כונה וכבה ולא הכר דגלן מנדלית אבל הפועל
זולתי הפועל ולא יתפטר לאיות הפועל והפועל דבר אחד זונדי הנשמש לבריה
פי היא יודעת כל הדברים הידועים יודעת עצמה אם כן היא יודעת עצמה
יודעת לעצמה דע כי בעניי הפועל הם ג' הנכרח הוא ידוע ואינו
ידוע פועל ואינו פועל והאריך ידוע ואינו ידוע מכרוחיו והשלישי
פסאמה אשר היא כוללת בין הברואות בין הנכרח וקבלה מכה הגדולה להיות
ידעת ומלכה הנכרח להיות ידועה וקבץ אשר בה היא יודעת העיד כי לא
תמות כלל חסדי שהיא פועלת הכל ואין לה פועל ועל כן לא פעל כפי המות
פועלתו והיא אשר בה היא ידועה תעיד כי תמות מפני שהיא פועלת נכרח
אשר ועל כן לאמר כי יש בה שני כחות כח יודעת וכח ידועה כשתגבר אחד
אין כח השני כי היא חסבה ועל כן לאמר כי הכח הידועה הוא סכנות
עצמו כי הידועים הם המתכות והנחמים והבראים ולא קתיה ידעת הפסע
אלא בדבר שכלה קודם זה ועל כן נטב הכורא מלשלו כי סכה הידועה
פי אליו יהיה יודע יתיה הוא ידוע ואחרי אשר הפסע יש בה אלה הכחות
באמר כי אם תגבר בה כח הידועה לרעת דרכי סאל ית ועכינו והוברים
קודם שם גופו לא סתסיה הפסע ידעת לתנו קדרה וזמדות והמעשה הטוב
בעיניו ותחבר אליהם להיות ידעת קבת מעניי כי כרוחיו ומכורות כריחתם
זאת הפסע לא תמות כלל אך אם תחלש זאת הכח תתית בה אולת וכדוע כי זהת
פסע היא כן ראוי כפס ידועה כי אין כוכדכו לחכמות הדורות כי אם אל סחכמו
שימות אשר יתקד ארם מהם דרכי האל לא יקרא חכם וזאת תתים ולא תמות
פסע כלל ועוד אומר אחרי אשר התבאר כי הפסע היא פועלת בעצמה וכולתה
כי באשר היא יודעת זולתם תדע כפסע וכל מה שתפעל כוללתה אם לו עת
ולת דא להחריב ידעת זולתה כי תוכל לפעול לעצמה לרעת עצמה ולהדיענא
ידעת והכח היא מרשימה כחיה חסכל כמו שלמד לאחים וכלל ללמד לזכשו
ולא יבארך לזולתו כי הפסע היא סמיכות וסמיכות וכליל טים בארם הכח
הזה שהוא יכול להזיר נפשו ותחייב לקבל פועל על הרע ושכר על הטוב
עפני טים לו כח לפסיד עצמו ואין נרדף לאנגו כי האמות לא יוכלו לפסיד

למלכות ולא להחזיק עצמם וכן הדמויות חסדיהם והתעוררות והחלום על כן
אין להם עונש כי לא יוכלו להחזיק עצמם ואין להם סכר מכבי מלא יעשה
בהונס העשה ממעבדי היותו וכעבור שיש באדם כח להחזיק כספו כחמד כי
זה הכח הוא השומר אותו וכפינה השומר אותו עד אשר יאבד השומר
יעבש השומר וכן כשתתבטם הכפס היודעת ולא תשאור את ענמה עד
אשכ יאבד השומר יעבש השומר וכן כשתתבטם הכפס היודעת ולא תשאור את
ענמה עד שתאבד בלאמר כי תאבד בעונה ומלכד זה העונש על חסו לא עמיה
כפשה וזה המלאך כאשר אמר וקצתה כי יראת חרב ולא חזיר את העם ותטא
חרב ותקח כפס הוא רשע בעיני ימות ודמו מיד הכנפה אדרוש ואחרי אשר
הנפש תהיה השומרת והשומרת אם תאבד תאבד בעונה ועוד חכמי עשה
פירית תעבש וזהו יאור גדול על העיבוס והגמול לב ולם הכח ודע כי כח
השומר נא תהיה נחמרי השכל כמו שאמרנו הלא נמי שיש לו כח כי הכוח לא
יתחבר כי אם נאשגי השכל כאשר אחד דק אתכם ידעתי מכל משפחות שאדם
ועל כן אחרי אשר יתחבר אליהם יקריבם אינו ועל כן יעבש אותם ולא יעבש
הרשעים הרהוקים ממנו כאשר אחד בקרובי הקדש ואחרי אשר ביארנו זה
העקד הגדול בלאמר כי המעשים הרעים דומים לחליים כמו שאמרנו כי
כענין ישתנו התעורבות אם באיטיות אם בכמותם ישתנה עמהם חרב אשר הוא
קיום סגוף ומשמירו ובהיות הדם צלול ועוב יפרח הגוף ויאיר ניסיון מעשים
כמישור ובשישכת יבד ויחלש כי האברים חפשי שאין הדם צלול במה יתחוק
על כן הסח ושיכר ולים כי התעורבות הרעות יתערבו כסם והדם הוא
יסקה כל סגוף רדד הגוף חפשי דוע הדם ושתנו טעולותיו ועל כן אחד כי
הכפס תחלה כמו הגוף וחולי הכפס יבא מחמת סבית ומראש העינים ושמע
פאזכים ומלאכת הלשן והשכתיים ועסקי סידים מתנועת הגלים ומלכד זאת
החמשה הגללים יש סבה חסרת בנימנת מתערבת בכפס זה היא המחשבה ומחוס
תתעורר שתאות אשר היא יסוד כל העגירות אך סמהטקה היא מן הכפס ואלו
לא יתיה לכפס גוף נא היתה מחשבתה עכורה ודעה לאזכה בכפסו שמחאבים
ואולם חפשי חכרתה לגוף היתה המחשבה גסה ועבה והיתה מעורבת פעם
מכחות עליונות ופעם מעביינות תחתיים והדמיון לזה באלו אחד משמאלכים
אננה באדמה וכברא לגוף וניה באחד ממנו ונריך לנו לשמו כי יש סגורחות
פלאמות זו עס זו אחת מחשבת לזעלה למעשי עליונים ואחת מחשבת
לעביינים תחתונים כפי שיתפין אחד חכס ואחד כפי כשישתתכו בעצם אחד
יעשה כל אחד מהם עסקו בעסק הסוף תראה עבך הכסיל חסונה וגרוע ועסק
תחכב נחמד כלל יופי ואם יתעסקו בעסק אחד אשר לא יחלק ולא יוכל כל א

לעשות מצותו לבדו. הן אם בחכמת מותו. תראה בתלמודה דהיא מצוה
כן טוב וכן רב. אבל אם יהיה לא' מהסותפין. כל ויתרון על הסני תראה
שבולמו ויתר מפעולת הכדור. אם יגבר הכביל יראה הגרועות והחסרון. ויש
סתיקון גובר במלאכה ההיא ואם יחזק הכחם יראה במלאכה ההיא התקון
והיושר והיופי גובר על כן. אמר בי כפי כח הכפס לו חולפתה יראה במה
המחשבה ואם תהיה המחשבה כוננת לרברים עליונים יהיו הפעולות הכחות
מחכה נוטים לחיילות וליושר ויהיו פעולות הרגש. מה המחשבה אשר זכרנו
וכמה בול ליושר ולחשירות. ואלה המחשבה הרגשים הן. כמו תועלות הגרועין אשר
בתובם ילך תדם להסקות כל איברי הגוף וכו'. אלה הדגשות הם תועלת ילם
כס כחות המחשבה להסקות את הכפס ועל זה אמרו ולא תתודו אחרי
לבהם וכן אמרו רבותי אל יבא ועיבא תרי סרסורי דעבירה ביננו
וכאיתורבו המעשים הרעים הכפס יאחז תו פעולותיה עד אשר יש רומזנסם
כאשר יש חיותו התעורבות מעשה הגוף הן יש חיותו המחשבות הדעות מעשה
סכסא ומעשה זה הכפס הוא הרעה והסכלות הרבירה והענוה והיראה והתקות וסאר
כחותיה הטובים וכשתערכו כח התאום הרעה תסתיתם כלם כאבר יחיותו
הדעויות מעשה הגוף הן תשזית תערוכות התאום מעשה הכפס ועל כן
אנו צריכין לרפאות זם החולי על דרך רפואת הגוף וכאמר באמר החולי קנא
מתעוררות בריך בתחלתו רפואות משלשלות מטהרני את הכנע מכפנים ואו
תועיל הרפואה מכחון כי אם תקן לו רפואה או משיחה או תחכוכה והכנע
עומד בעיניו לא תועיל הרפואה רק להתחבר התעוררות ותוסוף על הקוח
כ'ס' וכדף גט סוף על סוכאינו ועוד מה דוכל הרפואה לעשות מהכחון והארכ
יוטב לו כדדרו וכפי אשר התקן הוא יקלקל ויאכד הגוף כן מלחמת שכיחם
ועל כן צריך לטאר הגוף וכאיהם כפי או תועיל הרפואה כמו היריעה
המטוכתת אם תרבה ללכוע אונתם לא ידבק בה חכע מפני הטינופים עד
ירחינה שיטב ומתיה כפי י וכפי שתהיה נקיה תקבל הכנע היטב וכן הכפס
כפסדות וממכה חלאי המחשבה היעה והתאום הכנעלות או תדבק בה כח
תתעורבה כמו הכגרי הריון ועל זה אמר שלמה המלך עה בכל בית יהיו נגדיך
לכנים רמון לנקיית הלכ כללי תהיה סוכנתך בכל עת שתהיה לך כד וואו
תגל לקבל המעשים הטובים וכן אמר בתשובה יעזוב רבך ויאיש את
מחשבתיו ויסוף ויאיר וירחמיהו ויאמר ב' שמהלך הגוף קח רפואה שתהיה

שהיה כנגד חולי הגוף וכפי ריחוק החולי מקו המישור לצד אחר יהיה חזק
 הרפואה לצד אחד כגון אם בא על הגוף חמימות מעט נתן לו רפואה קרה
 מעט ואם תהיה חמימות רבה תהיה קדירות הרפואה בתכלית החזק כי נא
 שם החמימו לקו המישור כי אם בקריקו סיקרר אותו כפי דהקו מקו המישור
 ברפואת הנפש אשר תגליב כהכת ממון דגיל האדם נפשו נדרקות ולהסיר
 התאוה והכצע וזה יהיה בשמחתו נחלקו וסיזכור כי הכל יאמר ועיחשוב כי
 המות יבואו פתאום ויתחבר לחולים ויתבונן במתים ויעמוד בבית הקברות
 ויכיר כי מחיר יהיה באחר מהם וכן רפואת הנפש מאהבת נשים למאנה אדם
 מניאום פני אהבתו ולצדדית מומט ומדותיה נדרעות וכי הם רבת לאדם
 וכשכלם ישחשבות לאהים וכן רפואת הנפש מן הגאווה יהיה בהצנע לכא
 ואם חוליה ברשע וחוכף תהיה רפואתה באמונה והנדק וכעשותי
 רפואה לאחת מאלה המדות אוזלתם ירגיל הנפש על הרפואה ימיכרים
 כי הרפואה לא תסיר החולי ברבע אחד כי אם בימים רבים כשיממיר אותם
 ויחדשנה ככל יום וככה רפואת חולי הנפש והנה לך דמיון לרפואה הגאווה
 ירגיל נפשו בשפלות הלב ובהצנע לכת ושאלת שלום לכל אדם ובסבועם
 לכל ידבר בגאווה ולא יתגאה על עבדיו ולא על שפלים ממנו ואם שמע
 חרפתו ממנו ידום ואם יזקוקו יקבל ויכנע לאל כי בכל זה תכנע הגאווה
 ותסור אך לא יום אחד ולא יומים כי אם ימים רבים וידור כדור לשקוד על זה
 זמן קצת כמו שזכרנו ואם יתגבר עליו היצר יוסאחד יתענה ויתן בדיקה
 ויתגרה טואו ויוסיף על הזמן כדי שיהיה לו למשמרת כפעם פניה
 ויחזר מן שלוט בו היצר וזה יאקוד על המצוה עד שתשוב לו למכה
 כאשר אחר החסם מעשורי הייתי עז פנים ולא בכלמתי מעשנות כל רע עד
 אשר קנאתי בחברי והרגלתי נפשי בענוה ולא היתה מלבי כי אם בהכרח
 וכשכועים וכאשר שקדתי עליה ימים וראיתי נשימותיה חשקתי בה ודבקתי
 בפשי אחריה ויבא שמי באכא דורי כי הייתי בתכלית הענוה וכן אמר כ
 התאום היא מן השליים הרעים הממיתים נפש האדם ועל כן אנו צרי כין
 לזכור כל הדברים אשר בהם תוכל התאוה להתבטל ולאם הם כשיהיה דגיל ברוך
 אבילה ושתיה וכוונת הנפש גב כרוך העוטר והכבוד גם כרוך השלום
 ויהאקט וברוכ הפקיות והסרון השכל וברוכ התענוגים והסרון חכמת

גם חצרת צא כל על ואם יאמר לשיבך תהיה ידו אלה הוועיט ארץ און
 ההרגה בר רים חזקה ויהיה מחבנו נשתי יתו כהם ט נלא נטוכט לח יחבל
 מא אבין חוץ כתבלן כי כזה תחלט תאות המטבל וימעט מחברת הנכס
 זמלא נק עמס ומלקרוא ספרי החסן . ויזכר על מוס שם סבתן וכזה תחלט
 תאותו . וכז רגיל כזה תחלט תאות המטבל וימעט מחברת העטריים והטרי
 וכזה תחלט תאות העוטרה שררס וימעט מעסקי וסחודותיו .
 ויזכר כל מוס שים בהן וכזה תחלט תאותו . וכסירגיל
 כזה תחלט תאותו מן העולם ומעסקי תכל וימעט מלכונס בגדים נאים
 ומלכא לבית המטקה ולטיל כבדים וכזה תחלט תאותו מהתענוגים וימעט
 לאכול מינים רבים ממני המטממים והיין . וכסירגיל תחלט תאות האכילה
 וימעט מחברת אכפי רשע . וכסירגיל כזה תחלט תאותו מעטקים וכחברת
 ובי סרירגיל מעט מן סדברים המגדלים התאות כן צריך להרבות כדברים
 המזל שים את התאוס וזה פירושם אם תהיה תאותו חזקה תאספת נשים יכול
 לאבונ רבואת קרות ויכמות ואז תמעט תאותו ככסם ויהענה ימים ככונע
 וביס תעניתו יאכל פת כמים בלכד . וכזה תחלט מלאר תאות האוכלו
 וירגיל ללכת לבתי אמתים ויטכ טס עד טבס גולה לכדו וכוס תחלט עד מאר
 תאות העולם . וירגיל לפתחבר תמיד לעניים ולמורדכי ולחנזכי . וכוס
 תחלט מלאר תאות העוטרה והכבוד וירגיל תמיד לקרוא דברי אהום ומראותיו
 זכסלאותיו ויתכונן כזאר יקרא ויכיר מן הכתיב גבירות להיות ועכסו ותעצמו
 זמכסמיו וכזה תחלט אכזריות לכזוקטי ערפו . ויטח מאהיו וירגיל לקרוא
 דברי רבותי ול למוד דבריהם וסחמתם וסודותם ויכיר וידע המעס וכזר יכיר
 סתיות לט וכסלותו ויפקחו עיניו וירגיל להרצו תקלות ותחמני ככל יום וכחצי
 חלילה וכזה יקל מרסע וזדונ . וירגיל להעכיד על לבו כל סהכלות הכאות לו
 כשוד התאות הרעה . וירגיל להכפיר על לבו תמיד הרעות וסמהומות אכד
 ימכאיהו כסירדוף אחר התאים וכאשר ירפא האדם על הדרך הזאת . חולי
 התאות כן על דרך זאת ירפא חולי הכעס והענין הזה שירגיל אדם ככסו ככל
 עכייני הממעטי את הכעס ואלס סמות קנתס כי האדם ירגיל כעסו כסיסתכס
 עכין מעכיינו חזי ויכא לו הזין ממקוס הטוב או יאוש ממקוס התקה או יאמר
 דברים ספך רצונו או יאוש ככלס מלאר כסאתו . או כסידנה לתקן מעטסה
 ויטח לו או סתיה ככסין אופתי כי אכז רויס החכס ימעט כעסו ויכול ללכוס
 ככסו כן כסימתכר לאכסי רס כופריים ככה כזאר כי ימעט הכעס כרוב
 הזכר (הטבל) וחברת חתי ממסר ולהמעט מהרבות המאכלים . ונקרא

ויחית שכל התחבוב! סרהט הסוא כמה בכל הדינה ורחיב ארז צדיק
קניא דמיין לבראים וסמם ישר בים דמיין לאשר הוא מחון לכריאה יתובל
לחלק הרשע הסוא לזמה חלקים סתרה זלרעת עמקו ורחמי מפני שקוא
מנובל אך המים אשר הם מחון לגטול הסוא לא תוכל לחלק אותם ולא
לרעת עקם ולא תגמל לעשות בהם דבר מכל אשר עשית ברהט מפני שאין
לחזק גטול ולא תגלית והסרה הוא קודם הכריאה אם בן הכמית והאיכות
עסגר אינו בו ועל בן לא יורש הטורח מהם רק כאחד חרדי אשר אלף הכמות
לא כמצאנ לא אחרי סכ"א הנולד היא קודם הכריאה נאמר כי הפכה יהיה קודם
הכריאה כי כל דברים לו הפך כאשר יש לברוא ית כבדא והוא הפכוכל
אחד מהם בעגלות הרחק מן האחד וכאשר כי אלה הכמות או היו קודם
כריאת העולם או לא היו ואם תאמר כי היי און בין כעת הכריאה לשעת
הקדמות לתפוט כי מה שהיה קודם הכריאה הוא היה אחרי הכריאה אם
בן קודם הכריאה לא היה ואם תאמר כי לא הוא אם הפכה או אפיסתם
הוא היה הפכה או אפיסתם כשנחקרו ע"ד כמצאנו בנבונים אשר גבינו לנו
מוציאות הכריאה ולא מהאיות שהם מוכיזים על מציאותם לא מוצלתם וכאמר
אלו יהיה אדם נכבד עוד ומסיותו לא דעה אור אך יהיה חכם ומוסכל וידע כי
הם בעולם אחרי ואיט מטיב אותה ולא ידע על אי זה ענין הוא או זה תכנית
היה רק ידע כי היא הפך מהם שיטב בו בעיני לא יטיב דבר אך כשכלי יהיה
שחוד האור ואף על פי שחוד האדם ויחוד לו פי יש אור לא מכל להודיע
מציאות האמת והוא יחוד לו כיהתחם לבן וזך וכהיה לא יכיר מה סוף או כילא
היה מימינו כד לבן וזך וכהיה ואחרי אשר לא יוכל להכר השמש כי לא ראה
שבר לבן וזך וכהיה וזך ששם מדות השמש ותארו לא יוכל להכיר כשמש ואו
היה יורש מהו דבר לבן וזך חיד היה מכיר השמש אעפ"י שלא ראה אותה מימי
אם בן סתה נודע לך כי חסרון ידיעתו השמש לא ביל אלו אלף מרסרון הכרת
תוארו ואלו היה יודע תוארו היה יודע אותו חיד וכן אכתבו כד כי
כל דבר יש לו חוות הם תוארו וזן התוארים ההם ידע מדברים ההם ומי
שלא יכיר התוארים ולא ישיבם אי אפשר לו לקיים מהית הדבר אם בן לא
כשיב הכרא מפני שלא כשיב בחותיו שהם בתוארים לבנו בו ואולם לא כשיב
אותם מפני שאין בינו וביניהם זמן דמיין ושיתפית כעבור הסוא כדא ריכר
כבראים ואין לו גוף ואכתבו בעלי גופים ושוא אחד ואכתבו רבים והוא
קיים ואכתבו איברים אם בן לא נוכל להשיגו כילא ישיג דבר לרוב אחר רק
בקנת שותפות דמיין ש טבין העין והאורה כי האורה היא לבנה וכחיד
ישם כח אור נכח ואלה סג"ל שאת הם מציאים במאסובל מאשר ועל

ועל כן תשיג העין האורה תפנו יה הטיף סכי יחס וכן היד לא תביט כי
אז נוף בדי המעי שהיא גן ויש ביניהם סתמו תשיג כן דבר הסקר מני
סיה סה סח ממוסכת מקרירות ומחוס בקרירות אשר בה תשיג הקור ונחמיו
אשר בה תשיג החוס וכן תשיג כל דבר לח ויבט מפני שיש בה שני לוח
הכחית מנוספות ואלהם לחה מזד ולא יבט רק בשישור ועל כן בלחית תשיג
כל דבר לח ויבטות כל דבר יבט וכן סלשון תשיג בדברים אשר בינו
וכיחוס שותפית ודמיון כי הלשון לח ועל כן תשיג כל דבר לח ולא באחר כי
תשיג היבט אך ישיג חסרון הלח מן הדבר הזה ישיג היבט ותשיג השמים
מפני שהיא רוב הדם תשיג המתוקני הוא הדם ולא כ"אמר שתשיג הארץ נוף
דבש רק תשיג חסרון המתיקות כפי שיתפשט ויתחלחל המתיקות ויתקבץ
ויתגבש כמדירות ותשיג טעם כל דבר וכן מן מפני שיש בה קצת מוחן ותשיג
כל דבר חריף מפני שיש בה הפך המתיקות וכן העין תשיג המראות ותשיג
הבשמים וכעתם תשיג המראה האחר כי הוא דמיון ותשיג הלוחן תשיג
זהו חלילה ותשיג האדום להדיות מפני שהם מורכבים מפני אלם ולארי
שהתאחר כי מכל דבר לא תשיג כי אם דבר פיקים ביניהם שותפות ודמיון כדבר
כי חלן שיינו מציבים תואר מתארי הכוראת יהיה בינינו זכין בתואר הכול
שותפות ודמיון ועוד אם הינו מציבים תואר שתי יארז האמתיים כי ינו מציבים
איתנו כי אין הפרש בינו ובין כחוננו והנורכח או לומר שיש שותפות
בינינו וכינו אם כן האות האמיתי על היותו כגב מהשבת ויהיה האמיתי
שיתוף ודמיון בין מדתיו וכינונו כי הוא ברא ולא כמו ככראים ואלה אין לנו
אחלה וסוף ואז יש לנו תחלה וסוף והוא קיים ולא כמו אצורים אם כן אין
דרך להציגו ואחרי אשר תתבאר כי אין דרך להציגו ישים האות על מציאותו
בה אנת מציאותו כי בעדר ידוע מציאותו יתחייב להיותו כמנא כאשר בטב
מציאותו יתחייב לכל ישים כמנא כי סלונה יהיו מציבים אופן תכיה מציאותו
דומה למציאותו שהיא מקרית וקייא חולפת ואחברת א"כ מציאותו הפך
מציאותו אם כן באחר כי הפנת מציאותו תי מציאות האמיתית ואחרי אשר
תתבאר כי בעד ה מציאותו מציאותו בא"ן כי הוא החות וי מופה על היותו
במנא ואחרי אשר נאבקה מקניו חמתו כח ר כי האות הכבוד על החכמה
תכבוכה אשר כן וכן אחרי אשר נעלמה תכבוכו יתבון באור כי הוא אנת
אמן על יאמתי כי חסרון הטב ינו לכל הלא השמות הם נרומ על המנאלם
בטורא ואלו שיינו מציבים אותם ישיה לאות על אקס בעדריס

ואיך נפתחו עיניו ויתעורר ויפתחו ולא כחה לאלה הרי שנים וחמור לעשות
 תשובה גמורה זה לאות על רצון אלהיו וכי מצא חן בעיניו וכן נסחיה
 משלוב במקצת דעים ועסק כל תועבת העם והעמים ילחיו ואחר כן
 התעורר ועזב כל המעשים הרעים הקסם ועזב הכל מלכו ומבני מורה כי אם
 חסדך אלהי יאמר ויחזיר אתה לאות גדול על אהבת הברואית וכי
 יחזיר עיניו בהסירו את לב האבן מבטרו ונתן לו לב בשר ואת רוחו נתן בקרבו
 ואין טובה למעלה מזו וכן כבא עליו הוליו וביע עד פעני מות ואחר כן
 כחלט הוא לאות על אהבת הברואית וכי יחמול עליו ויירדה להודו ויחזיר
 למען יאמר ארצתו אך אם אהרם עופה באבות וכה בימים ועורכו לא יאוב
 רק מחזיק ברסעתו וכל אשר יבא בימים ויוקין ויסיפו לסתחדות סומי ויחזיר
 ויתחיל ללכת בתיש ולעשות פחורות רבות ולקבץ אמוץ מבוק יותר המס
 שגשם בימי בחורותיו זה לאות גדול כי הברוא מואש חותו ועל כן לא
 יעירקו ולא ייפחה רק ישלחנה כשרירות לבו באשר אמר ואשלחנה כשרירות
 לבם ילכו בארבעותיהם וכן בעשותו בדיקם או רבר מנות ויפחד עליה וכל
 סבן אש יסיה במנות הקיא יביעה ויקיץ על עמותה החריעמותם זה לאות
 סגורל כי אין לב אלהי עליו ולא ימנח חן בעיניו וייגעו לניח וכן בעשותו
 ספכית וישלמכה ישמח בה מאד ולא יתחדט דק פחותו לעשות סכיים זה
 לאות כי הברואית הסתיר פכיו ממנו אך אם ישעה דבר מנות ויסאמח בה
 ויחשוב כי כבר מצאה ירו אעפ שחיה לקלה ואש יגע במנה הקיה במח
 מאד כי יביעתו ותמתין מאד לאו באשר תמתין סמוחה לכניל זה לאות כי
 שברא אהב אותו וכן באמעו דברי אלהים ויכבד לבבו ויפחד מיד ואעפ
 שהוא רשע יש תקום לאחריתו ויחזור בתשובה כי רית חיהא הוא כפיכס
 בלכו ועל כן כדע כי בשתחלם הקאות שמעורת עיניו אוכפכא בימים זה
 יאעדר לו היראה תצונת בלכו ועל כן הוא אות כי יש לכורא קפת אהבת כו
 ועל זה יש לבל מפביל להקנז כפשו באלה המטקליכאשר זכרנו ואם כידי מהס
 כי הכורא מואס אותו יזיל כחלל דמעה על רוע מזלו ואחריתו קרעת ואם יכיר
 מהס כי הכורא אהב יסמח ויאמר אשרי מה טוב חלקי ומת יבשה גורלי ויחזר
 לחזיר ולעורר את האהבה

עד שחפץ
שער
 בעניני החשובת ויע

כי התשובה הגמורה לרשע תהרנו מכל חטאתיו ויהיה כבן יומי וכאשר
 פילוד נקי מכל חטא אבל אין לו טוב זכות כך הרשע כעלמתי שוכת גמורת

קרא כקראי אכל העתה ונמלט מעונש הבורא אך אין לזכות ולא יצא
 למעלת הצדיקים הטובים אשר מימיהם לא עשו עבירה כי כדאמר ר' פנחס
 לשי אסמים ממעמרת המלך האחד באמן מיום היות לא במצא בו ער
 דבר והשני קשר עליו והשני נמרד בו ואחר כך כבדו אליו והסיר הטלו
 בצו שמעו בן גדא ככאו מתפלל לפני דוד המלך על כדורו אך על בני גי חול
 לו המלך לא תהיה מעלתו כעניו בעצלת עשרו האחרון ושב לו יורכו כי מכסה
 בן חוקיהו עשה תשובה אשר כמיה לא עשה אלא והפליג כסאו עניו בעבוד
 חזל כל ימיו לא הגיע למעלת חסד רבינו ע"ה ולא למעלת דוד המלך
 ישראל אשר היה מכבודו ירא אלים ומתאמר רבותינו ז"ל במקונו שבעלי
 תשובה עומדין צדיקים גומדים אינן עומדים אמרו הם אמר כי כדורו
 הם הצדיקים והכינויים יש לכל אחד מעלה אצל הכורא ברוך הוא זה למעלה
 מזה ועל כן אמרו רבותינו ז"ל כי במעלת בעלי תשובה לא יעמדו עם
 הצדיק כי אינו מקוים אולם בעלי תשובה אלא כצדיקים אחר ועוד פ"ח
 כי הכורא יעוץ שכל בעלי תשובה יתיר ממנו שיפעה בשביל הצדיקים
 כאשר עשה הכורא אנשי כינורא באחד עשה בשביל אחיב והאריך לו אכונב
 זה כדי לחר אמת הכורא רשעים אלהיו בעלי תשובה וזו היא ידו הפשוטה
 הצדיקים למען ישובו מרעתם ועל זה יעשה להענין לבעלי תשובה נסים
 אשר לא יעשה בהם הצדיקים ולא מפני שמעלת בעלי תשובה במעלת הצדיקים
 אך מפני שבעלי תשובה אב הכורא לא יקבל איתם ולא יראה אהבתו להם ישובו
 מיד לרשעתם אך הצדיק מפני שאכיר הכורא את לבבו על כן לא יבא לו
 אהבתו כי ידע הכורא תוס לבבו וכילאיתן תפלה לאלהים ולא יתקבץ
 על ריבוי והמשל על זה המלך שיש לו שני עבדים האחד באמן וה' חבץ
 והחבץ חבשים למלך ועזה לו כל הרעות אשר יכול והמלך קצף עליו
 והשליכו מעט פניו ואחר כך חזר זה החבץ לכבד רצון המלך והתפלל לרגליו
 והמלך חמל עליו וקבל אהבו ויש אחד בקו חמסוה הכ' און שאלת והחבץ
 בקו ארצו שאלת אמת ומה למלאך שאלת חבץ ואל כותן שאלת הכ' און
 בעבור אשר יכיר המצות לכ' הכ' און ידע כי לא יחסוה עליו רעה ולא יחרף
 לבבו מאן צותנו והחבץ מפני שידע כי אש לא יתן שאלתו ישוב לקרמוהו לרעתו
 ויחשוב על המלך רעה גדולה לבו ויחכם על עבודתו ויאמר לחבירו ואין
 ראוי לטובת המלך הזה כי חלתי פניו לומר קול ולא מלא שאלתי וכמה
 יוכל אדם לטוב בו וכן אמר הכורא עם בעלי תשובה פירוט אחר והוא
 כן כי יש בעלי תשובה אשר לבם נכון כל הצדיקים ואלה

ואלה הדברים אשר צדיקים כי בתחלתם ישרים היו ופגו או כודמן להם פצו
 וגבר עייהם היצר ואחר כך שבו לקרמותם וליגור וכפלה נדקתם ועטרתם
 בעבור החטא אשר עשו וחלה הם הנכבדים מהנדיקים כי נדקתם כפניהם
 מנדקת הנדיק אשר לא חטא ועל אלו יש נמר נמקוב שכעניי המוכה עומדים
 ורע כי התפונה יש לה סמורה עתים המרבה וכל אדם נעטותא
 הראשון תבך העמות העבירה והשני חגרי חסד יחדך
 יחיו ברעתו והשלישי כשיאדו תענוגיו ולא יביגם והרביעי כשיהיה
 חולה והחמישי כשיהיה ברעה גדולה חורבתו חו כיד איני העיני
 בשמיא מזוהר ומורה ששביעי בוקנותו ובכלות כחו כהנינו
 בשעת המות ומחור אלה הגנבים שעת היחסון אשר זכרו נחלת היה
 תפוכת הנדיקים אשר ונלפם כאמר במקום שכעני תפוכת שגודים
 ופחות מן העת הראשון הוא העת ששכי כשיחריך יתים ברשעו ואמר כן
 התעורר יקן ומסננו ויביר כי הוא כחך ויחסד נאמר לטוב ולנכית אשר פדס
 ופחות מן העת השני השלישי כשיהיה החורס כקמרי יד ולא יתגל להטיג חשבו
 יאוב ככסד פניס ועם כל זה יקבל אותו האלחום אם תהיה עבודתו תיומה
 הרביעי כהיותו חונה אזי ככס אונתן נדקת ויתתהן לכורח וידור נדר וכאמר
 יתרא יתלום קנת עניניו ולא ככס ככס זאת חפ יעטה תפונה כמקרת הוא
 מקובל ופחות מזה כמפיל כיד איני חורבנו לצדא מרוכ הנרות אשר
 אשכנה וכל זאת אם תסוכתו במורה תקובל הששי כשזמן לו אים חסיד
 ורשו כדרכי התשובה ויבילהו השביעית כהיות אדם בוקנותו ובכלת כח
 וידנה להטיג תענוגיו אבל לא יוכל מפני כלות כחו ואז ישוב לכורח ופחות
 מאלם כשיעם אדם כל רעות שיוכל ובעת הנביעו למות יעטה תפונה וככל
 זאת אם תהיה שלימה תקובל זה הכל כי אין מעשה בכל חיי האדם השביעית
 בה תשובה במורה לא תקובל תשובתו ותענש עתירתו כי תכורא אינו
 ככסדא שיוכל אלא נאמר לכסד כ' י' לא נע לאם אריב ולא לכסד אקטוף ולא
 כי חסיד חני כחוס אלא חסוד נעולם ועל זה אמר דו שנו א' בהוצאו כלומר
 בעתים אשר יחבא בהם דולל בעבור שקהרסחי ורע כי ששולם נכרא
 מארכש יבדות והם עמודי אדם ותכל תלוין ככס וסס אס
 ומים רוח ועפר וכאשר חללה הגופות יתלכדו הגופות ויעברו כן
 קתפוקה עמוד העולם ותכל תלו כה וקיא נעפיה מוצנע סר כרים טיעהם
 תח על חסדו עינה במורס נעניכס

והוא הכורא ועל כן נמצאו הרשעים רבים בפי רחוק מן הכורא ית' והצדיקים
 מעבים מפני קרבתם לעיקר. ועל כן הכתיים אומרים וכעבור זמן נדיך
 אדם להשתדל בצעשה הזכר ולפיות מהמעטים כי כל אשר תצטע חכמתם
 הוא לזאת על צילתם וקרבתם לכורא זשים לכן לשער זמן והכן אותו

שער בסודות העולם הבא

העולם הבא הוא חוצה מהגלגלים המשובבים עלינו ונאמרו הכא הוה רחב בלי
 קצוות כלי אוכל רק באורה גדולה אשר לא תדמה לזור הזו ואין פס מעלת ימיה
 והגלגלים האלה הם מחיצה בין העולם הזה והעולם הבא והעולם הזה דומה
 למערה במדבר תחת הארץ וזאת המערה יחמך הסוד בה כי אין עולם אחר
 זולתה מפני מה שלא ראיתם שום בחוץ ואלו יצא מעם סוד רואה ארצות רחוב
 והטמיוס והים הגדול והמאורות והכוכבים מן אדם בעונת הזה יהשוב כי אין
 עולם אחר ואלו יוצא מן רואה רוחב העולם הבא ואת יקר תפארת
 גדלתו ורע כי הכסמה אצל אותה הכורא מכח זמנא אותה גביר
 שאדם אחרי הכיבוד בעתם היה בתוך הגלגלים האלה
 כאשר יוכרו הרוח בערך אכאד ועל כן כשתפד מן הגוף אם תהיה חשירם
 בקייה תשוב אל מקומם ותעבור מן הגלגלים ותבא לחוץ כעוף הנמס
 במנוחה רעה וכאשר יגלו ישוב אל קבו אף אם הכסמה תהיה חוטאת תהיה
 כמו העוף אשר אכרתו קצונה ולא יכול לשתעופף והוא מקובץ בעברי פי
 שחת ונפל בתוך פוחה עמוקה ולא יוכל לבא ממנה עד אשר נצמחו אברותי
 דיוכל לעוף בן הכפס החטאת לא יוכל לעלות מפני כבד השיכות אשר
 יוכרו עליה ולא יכוחם לעזות אל מקומה ורע כי העולם הבא
 הוא מעמד כבשות סודיים ותהיה קרבת
 מעלתם אף צפס הרשעים לא תבא מן העולם הזה עד אשר תעכס ותטהר ואז
 תקל לעלות אל מקומה כשירצה אלהיה והכפשות העולות לעולם הבא תהיה
 כאלו אתם מלאכת המלאכים מעת הפרדס מן הגוף עד אשר יצא הכורא
 להשיבם לבנותם כבתחילה והיה בעת תחית המתים וכאשר יגזר על
 קצתם לשוב לגוים יתחדש העולם סוד מפני חידוש אנשיו על זה אמר כי
 הכני כורא שמים חדש ואיפכר כי כאשר יחדש הכורא הקניות ארוי הפרדס
 וכלותם והנשיות אחרי עלותם כן יחדש המים עם אשר אין בהם שתק ע

וכן יחדם בארץ בה אחרת המן פיעסה המלך ברצותו לעשות סעודה לאחיו
 יבנה לפנות לזש ביתו ולהנביא כל מה שבו כדו נחרם אותו ולעזוב אותו
 ולעזוב את כל פכיות חרם וכבוד בעלי בני יתו הנבאו לסעודתו חס העולם אשר
 יתירם בעצת חיות המתים בקרא בסין העולם סבא ויעמדו בו חסידיו האל
 וקדושו בעד רמבו לע נוד ולעבוד אותו ונחול לסמו וללמדו חכמות חרות
 וקדושות חכפן ת הכבוד והדרוץ להם ולא יסיו ארכלים ואיגים דק כאשר
 עמד חסדו ואלים בלא אביה ונתיים כעשה רכינו עת אשר עמד ארכלים
 יוש בלא אביה ונתיים כי האבילה ונפתיים היא תערוכת רעה כנוף ואל
 כוים זים כנבית החסידות וקדושה בעוד טתוא ארכלים ונתיים כי אבילים
 ונתיים אינם לברם רק ימנבו אחרים שאר העבנוים הרעים וימנבו אחרו
 ס נענוים הברקים ויחיות והחכמות וכספסיר האבילה וכספסיר יסרו
 כל אלם חננים הרעים ועל כן אמר קצתוב אכ רוחי אתן בקרבכם
 ואם יאמר אדם אי אפשר לנוף סיתקיים בלא אבילה ונתיים כאמר לו כי ענינו
 אבילה כלם ית ועל מצה כם כנוף חרוג קשמים והארץ ונתיים חיות המתים
 אשר אנו יודעים כי אין כח כנוף סיתקיים אחר אונתו אלם ככפחיונן ככורא ית
 כנוף סיתן בכח הנומח כח סיתקיים אחר סיתקיים וכמו כן יוכל הכורא לקיים
 הנתיים בלא אבילה ונתיים לסלפת סבות האחת לנתיים קדושת נתיים כמו
 ה נתיים וקמו לתכדיל כן המעשים הרעים הנקשמים החכמים ונתיים
 ונתיים ללא ימותו כי סבת פאת היא האבילה והם ית וזה סיתקיים
 הדגל יהיה כן וינתח חמפיה לומן יצאת מברים וכספסיר כן הדבר לל
 שלא יתח סס אבילה ונתיים יתים זה סבת שלא ימותו כי אין להם דברים
 סתלים כן חנוף הנחליים ונתיים ונתיים אונתו כי כאבר יבא הכי יאונתו
 סתלים ונתיים סיתקיים כן יתים סבת החלום וסיות אי מנכס' או מחסרון
 אבילה ונתיים אי חכמי חנוף אשר לרם ולחרי אשר חזרו הככס הנדעת
 סתלים ונתיים יתו חנוף חלום סתם עד פירנה הכורא ית להעלוקם

בכל עניני העבודה

שער

כל הכא לעבוד עבודת האל ונקל עליו על יראתו באמת ערוך עבודתו
 לנסו כל פולל וכו' וכל אונת הכורא ית יאונתו וקצתו ולכולו כ כו סיתקיים
 אשר כח חסדו עונת הכורא ית לרשע יתיו לנתיים סיתקיים ונתיים
 ונתיים יתיו כן או ר ככורא ית לרשע יתיו לנתיים יתיו וכל

וכל חסד וחסד אשר אהרנו ויפלה נלנו לחזק מצדושה קרנותו בעש לחת במצוה
 ברחות וכוונה וישים לבו לכל עניניו כי הוא יהיה נאמנות יק עיניו ופניו
 וכל על המהרה לעשות קודם שיקרב אל העמוד תשובה שמה על כן נראה לנו
 אשר עשה זאת היה העבודה נכונה פי מחבת העבודה בחלקת נפשו חקיס
 האחד לטהר אדם לבו מכנ פשעיו וזרועיו האר עשה וישיב חמונתו ויהי
 לכוון וזך וכבר מכלל גי העופות אשר עברו וכאשר יהיה נקי וינחן במיש
 טהורים ויטהר או ילכס בגדי קדש נשרת בקדש וחו יוסל נלכת בדרכי
 החזירים ולהתקרב לא וזהו החמק פשעי אשר לא יגיע אליו עד ע- ותנו החלק
 הראשון והנה אזכור לך כל אחר מהם • דע פי החלק הראשון הוא
 להנחה אדם מאעמיו ולהגיד פי הטא לא יזי ולהתודות
 חזיון בכל רוב ידוד דבר לפני יאוב לעשותן עוד כל ימי חייו ואחר ישר יתגח
 ויתודה וישים בלבו לכל טוב לפניו תה כל ימיו זה הוא צדיק שיכנע לפני
 הכורא ית' כפיס ופניו ונדקו ולקום בחני הלינות ולומר דברי החכמי' ונכנס
 מחילת עליהם כלל סלס וכונה גאורה וירגיל כזה שמה חו פכתיס ופגשיתו
 בן איו ישא כפיו ממוס וכפלה עו ותהיה תשובתו מקובלת וחו יהיה כבן ימו
 כפי מכל הטא חכל לא עלה פוח למען החכידים ורחרי אשר יביד כי לנו עמוד
 ונקי ברין' לו טיאה הכורא לחלשד עובש ונלש לתקנת סכר לא מפרי טי-
 גדולתו וכי הוא ראו לאהבה אותה כל מי שיבידנו ולרעה כי בל חנה דבר
 הוא ממינו ופסיחה אדם לכורא הוא לאות כי כפשו להיות ורובה נלמות חנית
 פוחלכיו כי הכורא חזיר וסיה תסתדל לממוד זאת חמדה ולהות חזר וסגידת
 בריק ותג' גדל להיות פן והכורא מוחל וסיה תגש כפלה ללמוד זאת חמוס
 והכורא רחמן וכמו כן תלמוד היא להיות כחוחו והכורא מואס פאכטי רכש
 וכן תרגיל היא למאוס אפשי רשע והכורא טהור עיניים מראות רשע וסיה
 ראויה להדמות אליו ואת הרברים הס דרפי יי וסיה החלק הפכי מעבודת
 קא ית ונח חלק החכידים וכה יעלה אדם למעלה הענינה וברין כל אדם
 חבא לעבודת הא לממוד כל אה התכאוס אשר הפטי וזכר כהס עקורו
 אעבורס ברין סלא יעמוד יוש אחד סלא יקרא פי דברי תניס ודברי זן כו
 בדברי תורה הוא אומר לא ימוש ספר התורה הזה מפיו וחינת כוימש ול
 וכהס יראה כפלאות הכורא ית' לכל מעשיו ודבריו רזל יראה כו ענינה הכור
 לסנותר נלנו לו סייב ולא יכחוקו לפרין גדי או עשית עבירס כו כד
 חזרטיס ומכוא יא יתד מרכי תורה ודבריו תורס סתומיט חקלמיס וקו
 פין לזרגיל כפשו בחבת החכמיס ותקפיריט

והתמידים ולתרום מן האמיקורוכי ותלנים והפריצים כי אם יתחד להם
 תאחד אונותו ולא לא יוכל לפרד מהם מכי סתא נרדך להם נבדרכי מחייתו
 ימצים מחברתם ותהיה חכרותם כפיו וכסתתיו ולא בלבד וימחר להסלים עבדו
 ולהדח קח מעלתו ונרדך לזרובל כפשו להסתכל כל הני שני ים המטלים ו
 ה בארץ אשר זכרכו ונרדך להרגיל כפשו ולקרוח ענייני התוכחות אשר בתורה
 וכבתיאם וענייני עולם הכוראית וצונו ואשר והבישים ותסתלות אשר עשה
 עש עבדיו וכוראות היראת שמים וארץ ויהיו בתוכים לפיכך במלים קנדים
 כוללים להטיט בהם כהל עתו ונרדך להרגיל כפשו להיות תפלתו כבונה גדולה
 ולא לא יוכל לפתור לבו מן המחטכות יבקה ענה כגון שיחטוב בעת תפלתו
 כי הכורא כנה כנגדו ומביט מוצא שפתי הכו פכאמר מחכוך שנתו השגות
 את כל יושבי הארץ וכשיחמין אדם בזה הדבר אז יחדד ויפכה לבבו ונרדך
 שיסגור עיניו בתפלתו כיוס יעזור על הכוח ובכל עת יהיו כגדיו וכבים
 ויתבנין להיות גוש טהור וכקי מכל טומאה ואם יקר לאסתו ויוכל לרחוק ולטח
 גומו בכל פעם אז יפיל לעשות כי קניות סגוף יחדש כקיות הלב וטיכוף הגוף
 יטנף כמו כן סלב ויתבנין בתפלתו להיות מן הבאים ראפוכה והינכאים
 באחרונה ותהיה תפלתו ככחת רוח ובלב כפכו ולא יסיס כמו עגור תמדכר
 ולא ידע מה אומר רק כרדך שיטחור תמלות סיוכאות עניו ויתבנין לבו
 לעיניהם ואל תסיה תפלתו גוף בלא כפש כי חמלות הם כמו הגוף והענייכים
 אשר הם הם הנפש ובשלא יסיט חמתפלל לבו אליהם קש גוף בלי כפש וככפש
 אשר באדם לא תקרב לכורא במליס רקים כי אם במליס חוקים ונרדך
 שיסיט בתפלתו כחלדך מצטטף כגיבית וכתפילין וכסיראת ויכיר כעצמו כי
 הוא רומם למלאך אז כי בעיניו לסלוח יד כעבירות וכמעשים רעים ונרדך
 להרגיל עצמו בתעניות אך עם מעשים טובים ונדקות כי חמתענה ולבו
 חלא תרמה אין לו מתעבותיו כי אם עיניו וסרעכו והצא לא אדם דיאני
 לענות כפשו ככמות בלתי מעשים עובים כי חמעשים חסוכים והנדקות
 הם כפי תכפש והכימות הם כמו הגוף כאשר זכרכו ועל כן לא יעיל הגוף בלא
 כפש וירגיל עצמו לתת מעש נדקה בכל יום כפי אשר תשיב ידו ובכל
 סוף אריתן נדקה יכטח לתכל חמיתת משוכה כמו שכאמר ונדקה תכל
 תמות אז להאיל עני על סולחנו כי כזה יכבד סולחנו כמו שאמר
 חכם כמרכה הכורא לש' וחמכה לחכידיו יחמין לו עני על אשר כפז
 ונרדך בעבודתו להתקנה כענות

ויתקיד

ויסתייר כל עריוני עבודתו מצד כי אדם כי און יבטל שכרו וינצל מלעב ולעבט
וכו' יודע כי אינו בוכה דעת הכריות כי המגלה נדקתו ועבודתו אין כובת
כי אט' להלכו בטערים ולהיות לראש ולכונן בו כי סבילים כדי סיכול למצוא
חציו יתאס ואל יהיר דומה לכהר במגלי כלילת דמכס כי החתול כשהקוץ נקצר
ידו לטרוף טרף וכעשה כויר ובטחו בו החיות היראות ממנו עד אשר נכבדו
בראיו וגרם ענמותם וצדיק לו לשקול מעשיו בכל יום וכל חדרם וככל שכת
לראות מה שצין מעשיו בשנה זו ובין האנה מעברם ואם יראה כי סוכיף
חדות עובות יטמח ויגילו ביר כי כפשו חכמם ואם יראה כי לא הוסיף ולא
סחסיר יביר כי כפשו חלושה וכי היא עייפה מלרדוף אחר המצות והיא לחות
על כי איבכה במורה ואם יראה כי סחסיר בשנה זו מן המעשים הטובים
שעשה בשנה שעברה יבכה על אחריתו הרעה וייתא מלהטיב רצון אלהיו
לכר אט' תעיריה כפשו לפשו מהרה מה שקר עולתקן את אשר עיוות וצדיק
לאחר מצט מעסקי העולם ולהכזר מרוב הסחורות והעסקים וצדיק כמיבא
בימים להתפלל בכל לילם ולערוך תחנונים ולהתקב משת אל אשה וימעוט
מלאכול כפר ולשתות יין ויתעסק בצרכי עביו וחולייט וילוח מתי לקבודתם
וילך לקבדות המתים בכל שכוש ויעמוד לכוו בתסוויכוו לכפשו את המעמד
סגורא כאשר תיה עושם אים אחד שהיס בתכלית פדשע והפרינות והיו
מספרים תועבותיו לפני המלך ויען אים אחד מהם וישאר ארוכי המלך
דע כי עתה ספליב לעשות מאשר עשת מימיו ואכי מעיד לפניך כי שמעתי
און זו בחני הלילס חולך לקבדות לבגובת כריכי מתים כי ביתי סקר סחוחם
וינו המלך לשנים מנאמניו לחקור הדבר והלכו אחרי כלילת עד אשר ראותו
כי נכנס בקבר אחד והוציא שלטת על ברזל וקשר אותם על צוארו והיס מושך
אותה כידו כחזקת והיה אומר אני לך גיף כגוף ובייה עכיייה וכשמה בשמה
ויחידט גלמודה וסכל סכל ואזנא אנוט ואדש מאדמה מה תקותך
ומה תהיס פשוכתך כיום סכך במקום הזה ומש יתים מעכך האנוכ
לכפשו העוכר רכשו מדוע התמכרת וזדת וכמעמד הזה לא חשבת
ועל מי בטחת אים עוזיך ואיה סהגין וכאמניך ואים אופה חכיריך יקומו
אם יוסיעוך בעת רעתך אתה עשית ואתם תפא אתה זרעת ואתה תקצור
אתה מאסת ואתה תהיה כמאס הכעני כפס אולת אשר בורה מנבלת
וכבודה מחללת דעי סודך והכירי ריך ראיניתך והדריך גש
ורמה יכניעוך ותולעיס יחלקוך ורעפי

ורשמי אש שלפכת יאכלוך ומה יצאו כבואיך נמקום הזה בית הסף והלכות
כיתבחרו וסוף בית עון נחר סומים ותקדו ענין הסמם יהפך
לחפך וקידו לדר ובסבבים יאסב תחך כגהם אנה תכרחי או אנה תמלט
זה ביתיך זה העשוק מתלך לבניג ריש ופיכלים כפניו ועל תמיתו
השבת או זה כחלתך ורונתך הלא ידעת כי באשר יחזאמש שוכניהם
תבאי בש תלבי לבי ראה ביתך זה ואשל ואן כנה לו מאוריו דע חים וביסגו
פועכים פה תחיה כאלו לא היית ותמות האנו לא היית דייך מכל אשר
עשית ועוב לאחריך וזכור המעמד סוהם חלו היית יכול להחלט ממנו
היית ראוי לעצות רעונך וגם אפי אורך כי תביע לך ימיוך אבל אחרי אשר
סוף למעמד הזה ופה תסככי למעננה דע כי אין יעמלך טובים
כי אש תתעבה וכאשר כשמע הדבר למלך תמיה וככל על
תשובתו וככע היולך תמציתו הרעים הוא ואנשים רבים מפריני עמו וצריך
לעבל העבורם לחלק היום וחל לה נאפעה הראסונה והאחרונה מן היום תהיה
לתם ותוו ותמכה סבייה עד חצי היום לעסק ובשביעית והשמנית לאכול
ולישן והתשיבי להיות נשנה הלימות ביתו וצרכי בניו ואשתו וסוף היום
לקרות דברי א הים וכן הוא צריך לחלק שעות הלילה זה חלת הלילה ילמד אש
מאנה ללמד ואחר כן יאן עד עביר חנות הלילה ואז יקום משכנו ברוך יחד
כוכבי הקר ויעמוד בתחבובים לשט כראוי עד תפלת השחר ופל סתרגיל
עבמו בזה יסוף לו סייג מהעבירות ולא יהיה לו פכאוי לחסכ בהם וכ'ט'
להתעסק לשם וצריך בעל השבירה אש יהיה מתעסק בשמורות להסמר חן
האוכא ועוסק ובוליה והמחושות והרבית והשבעות ומעשות שול בודים
במצקל וכחשורה ולא יסתתף עם איש בלי על ובעל שבעות ובעל להון יאל
יתקף כראותו חבירו יעשירו ויצ'חו ואש יארע לו ויפסיד אל יכעוב רק
יחשוב כי לטובתו ולפדתו כשמן ארע לו ואש השינה ידו חן עמך אל
יקפון ירו חזית מוחל מוצר וכדקת וכדדש ונדבת כי בנתון י'ים
סכאאר עמור וכזה החסרון יהיה טלמות הוכוכאפ ברית המילה שיארכיון
קצת מאיכריו וכחסרון המוא יהיה שלמות האדם ואש לא יחסרהו יזים הסל
כל ימיו הן אתה העדקה וצריך לכלי אמת בו יותר מדאי ולא יעשה עליו כי
לא ידע אש יסוף לו או יאכר ועל כן אש יאכר לו והוא לא בטוח עליו ואל
ידא על אברו רק יצדיק דין אלתיו כאשר אמר איוב ה' אלהי

והזו יוכל אדם להעלות אצלו אשר נפיו חשת יקקת לזאת החכמה ואם יהיה
מתעסק בתלמוד תורה וללמוד תלמודיו אפריו כי הוא העסק הטוב והישר
אשר אדם יעשה ויחזיקוהו ואם שבה יוכיחוהו ולא ייטן יעירוהו ואם יהיה רשע
בעל ברמיו ודיקוהו ומיו פסוחו ונעסקהו למוד תורה וזוהי טוב במה צד ומחויק
ברעתי דע כי אלו הים מתעסק בענין אחר היה רשע בעל זר תו פו פו
ועל כן צריך לעבוד בתלמוד תורה נהיות כהר בהפך זה א אשר נתן לו ה' דר
ואל יעשה ממנו כלל להשיב חפציו והכחותיו כמו שאמרו חכמים ז"ל אל
תעשה עטרה לסתגול בהם ולא קדרום לחתך בהם וכאשר ימר לזולתו או
ישר לתלמידיו אל ישבח לומר נפשו עמו ולמדום כי לא כבוד לאדם לומר
לזולתו כמה שאר עושה וללמד מש שאינו מאמין בו כי כל דבר שיבא מן הלב
יבא בלב וכל אשר לא יבא כי אש מן הפה לא יעבור האוזן וההחכם אשר
כאשר רני אדם וארנה להכיר אש שמוסר הקול תבא מן הלב ארחה יום נכנס
מוסרו בלבי והתעורר נפטי לרבויו אכיר כי בכל לבו ובכל מאדו הוא
מדבר ואם נפטי לא תמית לבם לרבויו ולא שתעורר לחזוק עם או ע
פי מוסרו איו כי אש דבר שפתיים וצריך להתעסק בטרבי העניים וזה
לכתיהם כיון לו בדבר שתי טובות הראשון שכר הכירא והשני
הכבדת גאותו ושדוקו לבו וצריך לרבר על לבם ולעז ראותם מאשר תמיג
ידו ואם אין לו כל יעורם באמרו פיו להליץ בעדם טוב ולהתעסק במלאכתם
וצריך לבטול טובה תחת רעה לאויביו כשיבוא לידו לא ירצה להקנס וק
ימחול להם ויטיב אים יותר מאשר היה עושה קודם לכן וצריך בהתחיל
לבוא אל עבודת אלהיו לבל יחשבנה המלאכות אשר אדם יקנן כג וינחם אין
לראוב ע ית דק הוא צריך לביקרב לעבודת אלהיו עד יסכים עם לבב לסקוד
עליה כל ימי ולהתחיל במעט ממנה כדי להוסיף בה בכל יום כמו שאמרו
דבותיכו זל מעלין בקדם ולא מורידין וצריך לזכור לכפשו כל תנאי
העבודה ואם יכיר מלכתו כי לא יוכל לסבול כל תנאים יקח מהם מה שיוכל
לסבול טוב לו הצעט התמידית דרוב אשר לא יעזרו וצריך לו כבוא בעבודת
הטרא אש יהיה בעבודת המלכים להכיר מעל בואו עול עבודת בני אדם
כדי שלא יהיה לו אדון אחר כי אש הכורא יתברך ואפריו אש יבא מעבודת
עבדים וכו' בעבודת המלך הגדול אשר הוא צריך להתקדם ולהשחך כי אין
לפנא אל אשר המלך בלבוש רות ומעשה עבירנו ובעבודת בני אדם הוא
עבד עבדים ובעבודת הא הוא חפטי ומה טוב אמר האמור עבדי ומן
עבדי עבדים אש עבדו לא הוא לר חפטי כי מי שיש לו עלי עול אדם לא

לא יעשה דב בעת לא יתגלגל ולא יעשה עבודת שהיו בעתה וכאשר לא יהיה
עליו עיל דרך יהיו חבטיו כרשינו יתפלל כבן עת סידרה ויהיה נשלוך ולא
י רח מאיץ המלך ולא יאסור רשעים ויהיה לו פנאי לנסוק בעבודת אלהיו
ויהיה ספל ועניו וכו' כשר כי כל מתחבר למלכים ולשרים תיקר נפשו בעניו
ויתבזה ולא יכע יגרו לעבודת אלהיו וכן הוא צדך לקהר מדברי לצרות
ומדברי כבלות או נמת דופי בכני אדם ולהסמר מן השבועות קן נשא
קן לאמת וכן הוא צריך ללכת לבתי המתים בעת מותם ויעמוד עליהם
בזעת יציא נשמה ואז יכע לכבו הערלבה שבדו על לבי חרדת המות וכן
צריך נו אס יהיה עשיר לכל ילכש בגדי רקיעה כי אס בגדים בנינויים וישים
אבילתי וסאחתו ובס תעב ביו כמיסורי וכמספט וצריך לו אס יהיה הון
עמק לבי ירכה בנינוי ולא בהמות ועבדים וכחורות כיהמרבה מכל אלה ה' דל
בססות אמות ותדל עבודתו וכן הוא צריך אס יבואו עליו כרות או יענו
אותו או יבואו עליו סודרים או יאסורו בנחוסת וקס או ימותו בניו או
מיירעו או בניו ואוהכו לכל יתקסף ולקכל הכל בסכר פנים יפות ואל יכעוה
על אלהיו ואל יבטל ענין מעניני עבודתו קן ויסוין כדדקתו ואל יתרפה ולא
יחירק לבבו וכן צריך לכסם רחמים כתפלתו מאלהיו להגילו מן הכר הרע
ולמלטו ממטוא לפניו ואל יטעהו מדרכיו ואל תהיה יגיעתו לריק
ותקותו למסח כפס ויחזר כיוס אב יום יגיעו לעבודה ימים רבים וכסוף
ימיהם עמר סמן לימים לנבר יצמס עליהם והסאחתו כל מעשיהם ויס מהס
סיכאו לעו ומסס סחזרו לקרמותם ומתו ברשעת וסיה יגיעס לריק והלכו
לאביון ועל כן צריך לכל אדם לסחד על נפשו ולהתפלל בכל יום לאלהיו
להגילו מתוקף יגד הרע וצריך להתעסק בדרכיו חיס ונדבר בתורס חיס
ולילק וצריך לישרה פוסעים בספט פני אחרי אסד לא ייפר נפשו אצריך לקס
מעבד החוכו וצריך לכל יחסר מעבודתו ואס יחסיר אל יבטל אותה ובמדי
כסא פניו מאירעות רעות וכסא עליו הוויס פניו וכלכתי כדרכים
יכחיית חולה וכי תתקפמו זקנה וכן אס הוא צריך אס יתונו בפנים לומר
אותס מכבוניהס לרעת את יא ולכרסוקס מחברת מתירשע ומלל אדם הכמת
רעות אסר יסחיתו אמונתס וליסרס תמיד כדי שתהיה יראתו על פניהס וכן
הוא צריך אס הנא פניו לקחד ו אס לתיוב לו עור כנגרו ואז תבין עבודתו
יצלט מחני קת אזה סרעה ואז תחיס עבדותו כקיים ותחמס וכן הוא

אשרי ולא יתקרב לאיש חסיד ולא יחזק פתחו לו ויהיו פתוחים מפתחיהם
כעבודתם ויקרא אים בלחיו ויזכר אים בלחיו וכיז תגדל ותישיף העבודה

שער בחשבון האדם עם נפשו

ים לו לאדם לזכר בכל עת שחבריו והנהים אשר יעשה פקבס' פס סבירט
כבון כוראות הים ותצרים ובהיות עמו בין מות לחיים הסוף וזו ע קדשו וכל
עם אויביו הם באף ובחמה ובקצף גדול ותגדלם באר פחת וכאשר עשה
למלכים הארציות אשר הכניע בחוסם מפני עמו וכאשר העמיד להם פסאם
כחצי השמיים עד יקום גוי אויביו וכאשר ענה לחוקיהם בחלומו ושמש פגמתו
וראה דמעתו ופאריך ימי חיותו וכאשר ענה ליונה במעי קדגה אשר חנטו
שאל ענתו וממעוקי תפוס קיבלהו ולאור עולם הוסיאהו וכאשר לחכמים
מישא ועוריה האם הכהתן ואשר פלח מלכו ותכלים ולא פלטה כחם פאם
ותא אשר בטמו כי תראה כמו וקדש סמו כרבים וכאשר עשה לדניאל בנכח
דארייתא אשר פלח מלכו וסגר פי האריות ולא אכלוהו ויתן כפרו לאויביו
אשר לחות הגידוהו וכאשר עשה למרדכי ואשר ראה בעיניו וקצנית
וקבלתם ויכארו רחמיו להם והפך תחטבת חן על ראשו וכאשר עשה
לחנני כינוה אשר ראה תחנפם ומרירות כפאם ותכלים תמות ואשר דבר
לעמית להם לא עשה להודיעך כי דברי קדש וטיבו קתשובה לאחור תשיכו
ואם יהיה בנודה טובה כל אשר דבר בא יבא למען כבוד הוסי חמלת לקינו
עליכו כי דברו הרע בתשובה ומצאים טובים לא יקאנו דברי פטוב לעולם
אחור לא יטיבו וכאשר עשה לחאבם בהכעו לכמו ולא הביא פרעם
ביתו וכאשר עשה למכסה אשר ראה בצרתו ויעתק לו ויסיבהו לירושלם
וכאשר עשה לאיוב אשר נכהו להראות צדקותו ואשר כן חמל עליו וסגריל
טובתו באהבתו ובחמלתו כל אשר יס לאדם להשיב אל לבו בכל עת ואז ירע
ויכיר פי יש לו תקוה טובה בכל אם יש יעשה במעשים ואל יקי טובא מרחמי
אל ואל יאמר אחרי אשר הגדלת לעשות כל רע איך יעשה פתעו ויעביר
על לבו חכמי כינוה ואחיה ומכסה כי הגדילו לעשות יע מהכל אשר לפתוס
ולאחריהם ונתפחה קבל אבותם הם ית ירבה סגדו ופניו מצרתם יש
לאדם להכיר יצורי סביב אוקפאיים ותארן וכל אכחם ולרעות כי לא כבדו אכל
כי אם בעבור האדם יש לו להביט למאורות ולכסבים ולעית כי לא כבדו סבי
אם לא רע לטני אדם ולא יר אדם עלילה ויש לו לתבון בריות סגדנות

שבעתי והבאתי וידעתי כי לא אכיר את בני אדם ויש לי לתקונן כל
 צדקה וצדקה שמים וחיות הארץ והמים והצדקה ויש לי לתקונן כל צדקה
 למאכל בני אדם ולתועלתו ולהנאתו וההשדויות והמהם חזונות . וכך
 יתכן בכל טובות העולם נסגלות מלכים ואלוהות וההשדויות והמכשפים
 ואלוהים יקרות וידעתי הכל לא ככדאי אם להנאת בני אדם ולתועבת הים .
 דכן יתכן בני אדם שיעולם והכלי העולם וה ידמוכיו והעניו ודבריו והעניו
 והקדמוש ויכר כי כלם לא נבואו כי אם להיות מעין לבן אדם וצדק מביא
 להאענה בתוכם ויש לו להעביר על לבי החכמה כי היא יקרה תבנית
 וכאשר נתן התורה לישא כי היא יקרה מפניכיים וכי לא כיתה הכורא כי אם
 למצן ידעו איתו וילמדו מצותיו ויעשו רצונו ויש לאדם להזכיר אל לבו כל
 הנרות שבידת בעולם אשר יביע אדם לשערי מות ואחריו בן ירחם אכור
 ית עליו ויזכירנו מצד האור והמחשבה לאור גדול ויש לאדם לצבור על לבו
 כל הטובות אשר יעשה בכל שעה ובכל רגע ולא יגמלוהו שאם כמעשה
 בייאריך לו יצו מעט אשר יסדרו כאשר ייסר איש את בנו אבל לא יעשה
 כלת ויש לנצח ור היתרון אשר נתן הכורא לבני אדם על שאר בראיו בשכל
 ובדעת ובדבור וכחכמת הטוב וקראע בייש לו לזכור ויתרון מגדול אשר נתן
 עבור לעצמו על כל העמים אשר להם טובותיו וחכמו וקראע להם את חיים ודבר
 עמם פנים אל פנים וכתן להם סתירה וכחם להם בית האקדש והקיים מביא
 חכמים מבניסם לבני אדם וממלכת בניסם ונגי קדוש והקיים מזרעם חכמים
 קדושי אשר תיו אור הצילום והאירו תורתו הקדושה כאשר התורה היא חיינו
 וארך ימינו בן רב זל היו חיי הקורא וקיומם כי בהם כתקיימת וכתחדשת
 וכתכירנו התימיה ונבלו תעלומית . ואחריו אשר ישיב אל לבו כל הגדלות
 והנוראות האלהיות רוב עביני בני האדם יש לו לתשוב אל לבו הטובות
 אשר עשה הכורא עמו לברו מיום חיותו יש לו לצבור בראי ונס הטובה אשר
 נמלכו כי חוביאן לאיר העולם וכחכמו כשמה ובעצמת ובידיש כוכבו והאור
 כן הגדילתו ופכל טוב החמילה ודרך תבונת הודיעתו ויש לו לזכור הטובות
 אשר גמלו כי התיארו לתן עביני אביו ואמו עד אשר אהבוקו יתקד מכשם

ויפיר

ויסקרו הלחם מפייהו ויאכילוהו ויכשיתו עצמם וילבשוהו ויעשו וכלם נדו
 שישביעוהו ויש לו לזכור כי כאשר גדל וקנה סכל כתן לו האל ליום לחבל ובגד
 ללבוש וכתן לו הון וחפצים ועזרו לקנות לו בית ואשה לחיות זרע אנשים ויש
 לו לזכור כל התלאות והמאורעות אשר סבבוהו ומצאוהו מיום היצוא והגילוי
 האל מלם יש לו בתחלה לחשב בלבו אם נמלט ממיתה מסוכה ואם נמסר ביד
 אויביו להצילו אלהיו ואם עבר על מקום הבכח וכדומה או אם באו תלאות
 ומאורעות על חביריו ויכול בין כלם ויזכור אם חלה ושיגיע למות ויגדור
 מעלה משאלו כפשו ויזכור אם היה בעברותו אכזרן ורש ואחר כן כתן לו
 האלהים הון ועושר או אם היה ספל וזיוי עם ועלה למעלה גדולה ויזכור אם
 היו עליו חובות וסבורא הרחיב לו והעביר ומתנו עד אשר פרע חובותיו
 ויבא מעול מצונקתיו ויחשב כמו כן אם יבאה עליו בזירת מלך ליהרב או ליעט
 והצילו האל או בלקח בפניו או באסר בבית הסוקר ויניצל ממנו או אם חשב
 לעשות עבירה והגדורא הנילו מעשות העבירה ההיא כהו שאמר לא יאונה
 לצדיק כל און ויחשב כי העתיר לאל בעת צרה ונגונה והתכלל בלבו אם היו
 לו אויביו וכשמעו תפלתו ממבקשי רעתו וראו נקמתו מהם או באו לידו וגמלו
 טובה תחת רעה ויחשב כי אם עברו עליו מאורעות רבות וקבל הכל בטהר
 פנים יבות בווו שאמר איוב גם את הטוב נקבל מאת האלהים ואת הרע לא
 נקבל ויש לו לחשוב כמה מעלות טובות למקום עלינו יש לו לחשוב אם באה
 עליו צרה או בער או טלטלו או מצאוהו חלשים משונים או נפל ממקום גבוה
 או הוכה באבן או בחרב או נפל באש או נסתתהו חיה רעה או קמו בו עדי טקל
 או נעשו עליו עריצים והורגו וכינל מכלם או כתן לו האל אשם טובה וכסים
 משבילים בכל וכדברים האלה אשר לא יספרו מרוב צדיק האדם הכל עת
 לחשבהם ולהשיבם אל לבו ומהם יתביין מראות אהיו ויכיר כי הטובות
 אשר עשה לו

שער
 בפירוש העת הראויה

לעבודת האל יתברך כשיחזור האדם אל על טובת העולם הזה יביר כי כל טובה
 אשר נתן לו לא יגלה בה בנותו ולא יירד סחורו בכחו אך יבחר וילך
 כעור וקל לב אעובה אחת אם נחלק לו היא עטרת האל או לברכה תלך לפניו

לפניו ביום שבת והלך לפסוק דרךך ועל כן אמר דוד המלך ע"ה אם תדרשנו
 ימצא לך ולא ידע ועת לדרוש אתה ואמר הסביל ע"ה דרשו אל בהתנחו
 קדוהו בהיותו קרב ואזו חייבין לחקרו ולשאלו למה אמר בהקצו היה עת
 שזכה ונתן אשה לא ימצא ופסוקו בדבר הזה ככד כי יט עת' אשר ימצא
 הוא לדרוש - ועת' לא ימצא - ועל כן אמר דרשו אל בהתנחו סעע
 הר' זמיר ב' יקנה האדם שכלו כמו ומצאין ומכל שוב בעיני אלהים ואדם כי
 בערם יקנה האדם שג' לא יכיר את בוראו ועל כן לא ימצא לו והסביל
 בטרם יעשה עוונת יבנים אלהיו או לבי ישר וקפי וכלב זך וקפי ימצא האל
 והשואל לוו עבד על מוצני ולא ימצא לו כי אם אחרי יגיעה רבה מאד ו
 עד אשר יבועי ויבקר לבו מוט' אצלו בתשובה שלמה ו השלישית בעת
 שהנכור מתעבין כי תפלת סתור היא יותר מקובל' תפלת סתור והדביעי'
 בערם סתור לא ימצא רעים ולא יקורושים ות' אבר אמונתו ולא תוכל
 לשרפ' לגול' והתפלת בעור סתור סתור כי בעת כרפ' אדם בעל
 כוחו ולא ימצא לו אם יצא למען אמו וענתו כרפ' הם בעת חל וזכות
 היותו ביד אלהים או בעצור ובעת היותו עני ואכילן ובעת כווא בימים ובעת
 לבתו כרפ' אפי' כמים ובעת עברו בימים ובעת שתחלם כחו וזכור ענתו
 ולא ימצא עתים אשר הקדמוני בסיקס ארס בהשאו בוראו ימצא לו גם בטרם
 שיקראו יבכו כמו שאמרנו והיה טרם יקראו ואזי אענה ועל כן יט למשכיל
 לחזק בלא העתים בטרם יאכרו מרשותו ואזי יכחם ולא יועיל לו וראוי למשכיל
 לרצות ולראות כמה עתים אכרו לו וכאם עתים ישארו לו וימחר בלא
 השאו יל' לקם מהם רצון אלהיו בטרם יאכרו כאלו אכרו האחרים וספס
 יעזרו לעשות הטוב בעיניו וימצא לנו בכל קראנו אליו

אזכור בוקצת חמדות

שער

העולם סבא וכנרס אזכור פנעי העולם הזה ומכאן ידעו ורעותיו דע
 כי תלחוד העולם הזה ורעותיו וכל עוים אשר בו לא יכירו הסביל
 כי אם חמפ' כעבור כי תלחוד העונם ורעותיו ומכאן ידעו ורעותיו ומכאן ידעו
 ועל כן לא יכירם הסביל כמו אספ' רעה אבר יחטוק אדם אתה ולא יכיר
 כל' אם אשר באהבתו אותה רץ כעיראת איתו אדם אבר לא יתקבר

פלא יבדל כל מום אשר בה וכן העולם הזה כעוד שיעשהו בני האדם ולא
 יבדל רעותיו מדרכי אמתו ואלו נכס ערד מתנו ואי יבדלם ור"ל כי רעות
 העולם הם עצמו וחסד ואין להם חכמה ונעדרים הם עוונות
 העולם כפי כי אלו רוחים העולם הם אינו קיים וכל שבבני יכלו ויבדלו וכל
 שנוצ לא ישמרו והעולם הזה קיים ומוכניו לא יכלו ויבדלו להנף העולם
 סוף לא יבטח אדם בעוונותיו וקטלם הבח יבטח אדם בעוונותיו כי לא
 תסיר העולם הזה מלפני אכחות ופחד ונרות והקפכות ושמעות רעות
 וחכמים מלונים ועוונות ואיכות ונחמות וקלן וחופה וחיות ודבר יגיע
 ועטרה קשה ופעלים הבא מלא מלום נעשקו ונעשקו ונעשקו ונעשקו ונעשקו
 זכריאוק ופלום ונכור ומנחם העולם הזה לא יאמין אדם בעצמו ולא
 כבדקתו עד יום מותו ואכפד שיהיה נדק ופחד אלה וכל ימיו וכל ימיו
 יהיה נבל וישיה כל יגיעו לריק והעולם הזה כל חי שימלט כבדקתו לא
 יפחד רק הנדק והישר אשר כל לא ישתנה לא יספך העולם הזה הוא מערת
 פריצים ונוס הרשע וחלא מאכשי בליעל והם המתענגים בעובת העולם אך
 רוב הדריקים אשר בו נבשים ומעונים והולכים כל ימיהם ומאזכים לסודיעך
 כי אין העולם הזה כוח החסידים אך העולם הזה הוא כוח פאמת והאמונה
 והישר והזכות והחסידים הם מתענגים בעוונותו ואין בו חלק ונחלה לרשעים
 ולא ינחו בו כי אם הקדושים הטורים העולם הזה כל חדש אשר בו יחלם
 וכל מתחילי אולם אך העולם סבא לא תכלה טובתו ואין לו תכלית וכוף
 העולם הזה טובתו ועושרו גרם לבני אדם לגנוב ולעסוק ולחמוס ולעשות
 אכזריות והעולם הזה טובתו וכבודו גרם לאדם לעשות יושר וצדק ויעיר
 דוחו לעבודת האל והעולם הזה מבהר תענוגות אינו כי אם בעניינים מאושים
 וכביש בגן חבדת האשים אשר אין טכוף כחוסו אך העולם הזה אין
 תענוגות אלא בעניינים קדושים זכים ונחם כגון עיראית וזו השמיים
 ויתחבר עם המלאכים ויעשה כמעשים להלל לשם יבדל העולם הזה
 העולם הזה בתענוגותו יבדל מחכמים וישיא הגדולים ויקח טעם הזקנים
 ויעור פקחים עד אשר ימסכם אחריו ותלמדו בחוקות אך העולם הזה
 מחכים השתאים ופוקח עורים ומותן דעת לבדלים ויעור השמים ויבדל
 המהוללים העולם הזה על פי המעשה וקעניו והכבוד אשר ישיג האדם
 ומנו ישיק רוב יגיעו דמסקו בידם וכלילת אך העולם סבא כפי העתה

אשר ישיג האדם בו בתמים וזכר עמדתו ושלתי וקפוד יגיעתו וכלי עסקתו

שער בברון האדם יום המות

אורי לכל היום רכב ששם להשיג אל לבו יום סמות וסולתו ומרדתו וסמיתו
 למזכרת ויאמר ללבו לבי תלמי ידעת כי לא כבדת כי חס נסוכ לעפר
 מיום שאתך מיום לא זכרת אמיתך תלמי ידעת כי כל הימים אשר אתם חי ע
 האדמה ככל עובר אתם וזמון יועד מוגדן ובעפן מאדכה מין
 חרוצים וחייך קנונים וכל אשר יעבור עליך יום אז לילה תחמד חלק
 מחלקי חייך וכל יום תקדיש אל הקבר ותצוף בלא אכר ומדוע בלא ידעת
 כי עברי אתה ולא זכרת כי מן האדמה כונרת ועל מי נשחת כי מרת
 ומדוע אתה נחמד ולא תעביד על לכך יום סמר יום אשר תאבד ענתך
 ונסחחם חמתך יום ידבק לסוכך לחך יום ישיאוך על כתף וסכלוך ועל
 ארץ קחתית יאליכוך ועל כל מעשה יחשכוך וכאכך תדכה ואשך לח תבכה
 יום תראה חשכון ערוך וחספי פתוח ומאזני משפט וכיס תרעלם
 כיר יא קם תתכא שזרית ותחמת כפתך בנייה נחם תשיב על זרונותך
 הלא אז תראה פרי תבלוך ותצנא במולך ואלו תמא כמות הכהמים
 ולא תהיה עתיד לתת חשכון פיה לך לשמוח כמותך אך תלך למר מתיב
 ולמקום אפל ארץ חשך ובלמות עם תכול עליך אימה ותכסך בלמים
 ולכונך בוא דמה ויזורה על גופך גפרית לכלתי השאיר לך פריד סלף
 פיוס ההוא כורא נאיום יום אשר אין לו פדיון יום תמרוו פבבים ותאכיס
 ואכיס יום חרדה וצוקה יום כואה וכאקה יום חסר מר יום תערוך
 אכל משמר מול משמר יום יהרס אף האל וקבאנו ונתה כאש חכמתו
 עם ירכו חצענבים והמכאבים יום יהמה כל אים ידיו על חלציו יום ואכרו
 כל חציו יום תכא הכשחה ויאמר סגוף הכלי מלף בכלימה מוסלך אבן
 דומם ועתה פן ארס עלמי תנוס לעזרה או מי יהיה עליך כתר תלמי אז
 פאיר אזלימה עשיתי ומדוע דבר יא ביותי וחקרי סידרו לבי פכיתי
 וסמח אתכם עינים אלמי מתרשם ויתכופם יום חטאתיך ותן תודם
 לאליך כעיד כמז כמים כמים תלמי כמז כמז כמז כמז כמז כמז כמז כמז
 יסורו ימות ג' למו וילאו עיניו ויסמח לכו

שער

בהפרש אשר בין צדיק ורשע

דע כי הרפת לא יוסר עד ייסרנה ולא יוקר בהיותו בטובת עד אשר
 תבואהו שואה ולא יקן ומשנתו אך הצדיק בהיותו בשלום אז יוקר
 ויפחד מן תבואת ע' יוהר בה כמו שאמר בייס טובת היה בטוב ויהרע אם יתן
 לו לא צושר וכסבים ובכבוד שוויסיף צרה ולא יחדל מעשות כל עבד דם ויבס
 ויבטח בתוכו ע' ותיקר נפשו בעצת ויויק לכבו אדם ולא יחיוול על העבדים
 עמרויים והצדיק אסיהיס לו הון עתק לא יתבס העבדים ויחכו וימרויים
 ויעזור אותם תמיד ויכנע נפשו ולא יתבזה על אדם לא יבס כעצרו וירע
 כי הוא רוח הולך ולא ינוכ יי והרשע אם ישיב מעלה גדול ועושר כבוד
 יאמר כלכו למי יחפץ המ'ך לעשות יקר יתד מחכי דאס קאל כי יתיי ראי
 לכל הכבוד הוה יתחולותי וענתי ככרתי העושר הזה ואלו אסיהס כמו עלוני
 ופלוגי העוליס הוי ירע ועבי כהס והצדיק כאמר תשיב ידו לכבוד גדול יאת
 כ' אר אמר דוד העלך ע' מי אכבי ומי יתי כי הביאותיני עד הוהס ויאמר
 מירע וכבי הכבוד לא הטובה הזו נאמי אן כי מעשי טובי והייתי ראוי ל' ית
 כג' ע' ה' כל י' על הכבודאמי והכירא הפד לי הרע בטוב וכמה אכל
 לבחולת תי אית מאליך ויתוכס עם לכוי אמר לכי אלתבטח כרוכ כבודך
 כי מירע אס הוא ל' איתך או העושר הזה אס הוא לכל עדיך שמור או התרע
 אס יבואו לך מרדיליה ויכו ויעיך או שתיע שנתן לך האל זה הכבוד אמכי
 סהוא מואס בד' ואס יס לך פוש זכוה במילך יאתו כעולס קוס
 כ' סתלך ריקס העולס סב' כרשע אס יתחבר למלכיס יאמר כלכו מפני
 שאסו מחבר כבוד ובעל סכל ודעת על בן עלייתי למשאס הואס ולא יתן
 הכ' רא' בידו אס למי שראוי לו ועל כן הלק לי הכבוד היה והצדיק יאמר
 אהא א' ה' אכבי עשר נא אר רמה ותולעס ארפת ארסו כווי עם וכמה
 זפי' יל' הכבוד י' ס העולס חס דים ועוביס ממכי וסס כעצ' וכדוקס
 וקוכר יד ולא זכ' ל' את מי אילך אבל אשר זכ' מי (כרשע אשר ירע כעס
 ויתקבץ ולא יסתקס כחוקי וילך כלילס לננוכ ולע' וק' ויעסס הוכלות כדי
 סיבא ילדו סן עק' ויקא החב' י'

Handwritten signature or scribble at the bottom of the page.

ויבקש מכל אדם לעסוק ולעמוד אותו ואצדיק אדם יורש יתן שכח לבורה כח
שלא יזר איוב ולא כתיב נח לקחתי שם לא חבורך וימתכך כפת חרבו וישמח
בחלקו ולא יחלל לבטורו עזרת בני אדם כי אש עזרת האל לבדו והרשע
אם יחלה יפחד ויירא מאד שמא קרבה עתו ואז ינחם על כל אשר עשה וידור
בדור לעשות תשובה אם יתרפא וכאשר יתרפא ישוב לי שעתו
הצדיק אם יחלה לא יפחד מן המות כי הוא יודע כי ינחם מפלה לאורה
ומחנכה למחוסס ויכיר כי הכורא אוחז אותו ועל כן יכרתו כרי סיהיה
מסור ונקי מכל עונות וכלבבו לעולם הנח וידור כד' אם יתרפא להוכיח על
עבודתו וכאשר יתרפא לא יחדל לבדו ככל היוצא מפני יעשה והרשע אם יחכם
מיד ישחית אמונתו בחכמתו וילעב על החסידים ויחשב כי הם פתאים ויחשב
כי החכמן לא לבדו נתנה וראשית פרי חטאתו אשר יקנה מחכמתו כי לא יאמין
בתמיית המתים ולא ביום הדין ולא בדברי יבותיכו ול רק יחשוב הכל כאין
ויביא ראיות וראות מחכמתו והדלה ויביא הקבלה החזקה רדוף אחרי אותות
הלוטיות וסכרות ברועות וחנף כמו ירבעם חוטא ומחשיא את הרבים ועל
כן עון הרשע תלוי בו ואם יחכם החסיד תכפל אמונתו ויתחזקו מוסדותיה
בלבו ויורה סתושים וילמד לפוסעים ויחזק אמונתם החלוטה באותות
ומופתים חזקים מן השכל ומן הכתוב ומדברי רבותיכו ול ואם יבואו עני הרשע
הדושים או עשקים אשר ישלה בהם ישבח אלהיו ואם היה מתפלל יביח תפלתו
ואם היה עזר דלים ישבחם ואם היה לומד דברי אלהים יביחם ואם יבואו
על הצדיק הדושים או עשקים רבים לא יחרף ידו מעבודתו ולא יחרף לבבו
מימיו וק לבבו ועיניו החרי עברת אלהיו לליטריו והו העשקים החזקים
ולא ההדושים והשבושים ואם יבואו על הרשע מהרעות רעות או יקחאו
כשכי או יאכרלו במאסו או יעכוהו או יעשו בו סמים יתקדף על דין אלהיו
ויאמר טוב מותי מחיי גמה היה אזולי הרע בין צדיקי כי הם בטלים ולא שבע
אלוה עליהם ואבי מיום סכר איתי מחנכה לא ואלתי מדעה אל רעת יבאתי
וישקף לי יגון אנחותי על מכאובי ויש עת אשר יבעם הרשע על כפשו לרוב
ספרות אשר יתקבחוהו עד אשר ימות מדאגתו או יכריג עצמו או שימחר לעבוד
עו כדי שימלט מאופה צרה ויאשר תבא על צדיקת אלה או צרה יאמר עימותי
הטואלה ומדי היתה זאת הני אני עשיתי ואני חטא חייב אני לקבל כ
שם צדי הכורא לא עשה לי רע וחלי להלאל מרבע אך אני הרעותי לעצמי

ואלהם מי יודע אם סבורה יסרכי מרוב המלכא עלי אולם הצרות ק"ל פס
 לביבתי או לכבר בהם עובי או למען לא יהיה לי פכאי לתעסק בה עמים
 רעים או לצבלי סכר עליכם או ליכני בסכילת מהיתא משוכה לו מצרות
 פחרות גדולות עאלה ובאשר ימלט הישב מצרתו ויבא לרוחה ויכור פחרו
 וישמר כלבו עתה אוב! להפלים כל עם אש החילות ועתה יתענג כפי
 אשר יבתי ואעשה שמחה גדולה ובעודות בעבוד כי מלמתי ואעשה לכתבי כל
 הנאת אשר אכל והצדיק באשר יבא מצרה לרוחה יתן סודא ת לאל ויאמר
 כלבו במה אשמין כי לא יבחו עלי צרות אחרות הנרוב צדקתי וחשדי ומי
 יודע אם לא בעלמתי מן הצרה הזאת לעשות מעשים טובים או לחיסיף על
 סאתי פאע ונמה זכתי למנוחן כעיני וא והם העלבים יבואו עליהם
 צרות רבות ויאך מלמתי אני וכתי ואם ימלט הרשע מהגלי רע וממר
 לעשות סחורני ולכנות בתים ולהתענג עם נסיו ולחדש בגדי הצדות
 ולא תחבר לרוליא ולקנות עבדים ולהדבית עסקים ואם יתראת דיק יוכיף
 לעשות חדים ולעזור רלים ולהכנע אלהי ולחרות תחונתים ולשלב נדרי
 ולהטיב דרכיו ויבשו ואם יבסס הרשע צדקה סיקר נפשו בעיני ויהפך
 בה למחריף יחפזה כי אין ברורו כיוהו ואם ימלט מצרה יאמר כי בנדקתו
 כלט והצדיק מעשו בעיניו אין וישתיר צדקתיו מכני אדם ואל יתולל בהם
 והיא ככה בעיני ואם ימלט מצרה יאמר כי בחשדי קאל מלט ולא בצדקתו
 ולא ירכו עסקי הרשע ויהיו לו מעשים רבים לא יסקוט עד אשר יכלימו
 ואין גלים כל מומותיו וכאשר יהיה לו פאוי או ילך ויתפלל ויקרוח
 ולהתחבר לחבמים ומצדיק כל אשר יבנו עסקיו תוכיף עבודתו ולא יחסו
 מומה דבר ואם יתו לרשע בנים ימדם מנערוותם לסחור ולעשות מלאכה
 לא ימדם דברי אהים והצדיק ילמד לבני פורת א יוכיחם וימדם פתח
 בעליו נאמי מתהלך כתימו צדיק אשרי בניו אחריו
 פס ופנס טבח למורא עולם בינאוי

ירוך כותן לעצם כח ולאין אונים עצמה ירמ

110
 110
 110

